

Giới thiệu Vân Điệp Xuyên Qua

Truyện online kể về phòng thí nghiệm của quốc gia đã nát nát khói đen hỗn tạp mù mịt làm nhòa mắt của Vân Điệp, đầu không ngừng vang tiếng ong ong có lẽ dị năng bị chấn động, khỏe mắt đỏ lên vì khói cũng vì sự bất lực của chính mình, mọi người cùng nhau cố gắng nghiên cứu đã bước lên bậc thang cuối cùng nhưng vẫn không đủ lực để đẩy cánh cửa mới cho nhân loại. Từ đây họ phải sống trong sự dơ bẩn, hôi tanh của xác chết. Sống chỉ để tìm cách sống.

Nhìn mảnh trời xanh trong hiện ra trong đôi mắt đang khép mờ của mình. Vân Điệp thả lỏng cơ thể, cũng còn may mắn mình không bị zombie xấu xí cắn xé cơ thể. Chưa kịp suy nghĩ bước tiếp theo, những mảnh kim loại bị vỡ từng mảnh nhỏ xót lại dần dần từng mảnh một bay lên không trung như có tác động của gió từng mảng từng mảnh nhỏ to kết hợp xoay vòng như ốc xoáy rồi tăng dần tốc độ và số lượng... và rồi Vân Điệp Xuyên Qua... Truyện đầy hứa hẹn và kịch tính, mời các bạn cùng theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Vân Điệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Phòng thí nghiệm của quốc gia đã nát nát khói đen hỗn tạp mù mịt làm nhòa mắt của Vân Điệp, đầu không ngừng vang tiếng ong ong có lẽ dị năng bị chấn động, khỏe mắt đỏ lên vì khói cũng vì sự bất lực của chính mình, mọi người cùng nhau cố gắng nghiên cứu đã bước lên bậc thang cuối cùng nhưng vẫn không đủ lực để đẩy cánh cửa mới cho nhân loại. Từ đây họ phải sống trong sự dơ bẩn, hôi tanh của xác chết. Sống chỉ để tìm cách sống.

Nhìn mảnh trời xanh trong hiện ra trong đôi mắt đang khép mờ của mình. Vân Điệp thả lỏng cơ thể, cũng còn may mắn mình không bị zombie xấu xí cắn xé cơ thể. Chưa kịp suy nghĩ bước tiếp theo, những mảnh kim loại bị vỡ từng mảnh nhỏ xót lại dần dần từng mảnh một bay lên không trung như có tác động của gió từng mảng từng mảnh nhỏ to kết hợp xoay vòng như ốc xoáy rồi tăng dần tốc độ và số lượng

Vân Điệp nhắm mắt thật chặt ổn định tinh thần 3 giây, sau đó quyết liệt mở mắt chữ u một tiếng ' Đây là hiện tượng gì a'. Phoi thấy như xác chết nằm ở trung tâm gió lúc kim loại thân thể chỉ chút vết thương bị kim loại cửa sâu thêm vài nhát. Chưa kịp thở phào vì thoát chết lại phải dùng cái thân tàn ma dại chi thua zombie một bậc này vận dụng dị năng bảo toàn tánh mạng

Vừa lết vừa bò, cố gắng chút hơi tàn ra khỏi trung tâm gió lúc. Hơn ai hết Vân Điệp là người cho dù có chết cũng phải chết một cách đẹp để sẽ không để thân thể của mình bị cửa nát trong này. Mới lết được 5 mét thì mặt đất rung chấn nứt ra từng mảng sâu, ý chí sống còn căng ra vân điệp vận dụng tốc độ nhanh như chớp từ bỏ lết chuyển sang nhảy phốc lên cao, tinh thần cực kì căng thẳng

' không biết mình có sống qua mùa lá rụng này không..'

không đợi vân điệp thở ra 1 hơi mặt đất dưới chân vừa đáp xuống không có cảm giác chạm chỉ kịp hét 1 tiếng chói tai vang trời lẫn cả âm thanh chấn động. Thân thể của Vân Điệp rơi tự do trong khe nứt, cảm giác được gió lùa bên tai, áp suất đè ép ngực không thể hít thở

Vân Điệp nhắm nghiền mắt, chỉ biết tại sao mình rơi hoài mà chưa chạm đất, cũng không có cảm giác đau

'hay mình thành cô hồn dã quỷ rồi'thở dài trong lòng ngẫm nghĩ 'cái thời mạt thế này cũng chả ai cứu cô hồn, sau này mình đói lắm'

Lúc này Vân điệp không hề biết mình đã hoàn toàn thoát khỏi thời kì mạt thế

Sở Hiên một thân áo bào đen đầm máu, tóc đen dài xõa bung trong gió, khuôn mặt tà mị lạnh lùng khiến chúng sinh điên đảo nồng đậm sát khí đứng ngay bờ vực của đỉnh Âm Vực, hần nhếch môi âm thanh ngông cuồng

' các ngươi tốt nhất hôm nay đừng để ta sống sót, bằng không ngày ta quay lại các ngươi sẽ sống không bằng chết'

Điệp Tư Đằng giữ nguyên bộ dáng diết không sợ sùng, hần nheo đôi mắt dài hẹp' chỉ sợ ngươi không có ngày quay về' nói xong phát tay, 1 đám hắc y nhân xông lên chia kiểm về phía Sở Hiên bao vây

Mấy chục tên sát thủ này nào phải đối thủ của hần (sở hiên), nếu chỉ như vậy có thể giết hần thì danh xưng ma tôn tái thế này làm trò cười cho thiên hạ rồi. Điều đáng nói ở đây không chỉ có tên ngu xuẩn Diệp Tư Đằng mà còn có đại ca Sở Triều của hần - thái tử đương triều. Không ngờ lần này chỉ vì một á đàn bà mà 2 tên ngu xuẩn này dám ra tay với hần mà không nghĩ đến hậu quả.

Ngay sau khi tên sát thủ cuối cùng ngã xuống dưới kiếm của Sở Hiên, thái tử sở quốc liền phát tay ra hiệu ngay lập tức một loạt binh lính dương cung chuẩn bị sẵn chờ chủ tử ra lệnh. Không chỉ có những binh lính trước mặt, nhìn quanh các đỉnh núi xung quanh và rừng rậm phía trước mặt chỉ chút đầu

người hân (sở hiên) bật cười 'ca ca cũng thật coi trọng bổn vương'

Thái tử sở triều cười nhẹ' đệ đừng trách ta, ta cũng chỉ vì muôn dân bá tánh'

Không thèm để ý tới lời nói Sở Triều với tình hình này chắc chắn không thể thoát ra khỏi đây, phía trước là địch bao vây sau lưng là Âm Vực sâu không thấy đáy, âm khí tỏa ra lạnh lẽo. Hân không biết sau lưng hân là đường sống hay đường chết, nhưng hân chắc chắn một điều 2 tên ngu si trước mặt sẽ không để hân sống.

Sở Hiên thuộc phái hành động, đã đưa ra quyết định hân liền không do dự lui về phía sau hít sâu một hơi. Đưa kịch độc dẫn vào nội lực chưởng một phát vào Diệp Tư Đằng sau đó liền dứt khoát ngã về phía sau thả cơ thể vào không trung

Hai ám vệ của Diệp Tư Đằng hoảng hốt đỡ cơ thể khụy xuống của hân

Sở Triều vội phóng đến bên bờ Âm Vực nhủ mi trước khi nhìn đệ đệ của mình chìm sâu đến không thấy bóng dáng mới thở ra một hơi ' có lẽ hân cũng không thể sống sót 'giọng điệu không hề chắc chắn, phải biết rằng mạng của sở hiên rất lớn. Từ nhỏ trải qua bao lần thập tử nhất sinh mà hân vẫn sống sót xưng vương một phương. Quả thật vẫn làm hân rất lo lắng. Quay lại nhìn Diệp Tư Đằng trúng một chưởng của Sở Hiên nhân cơ hội này diệt trừ luôn để bớt một mối họa về sau

Đương nhiên đó chỉ là tính toán trong lòng sở triều, hân chưa kịp ra tay thì phía sau rừng rậm vang lên tiếng vỗ ngựa. binh lính không ngăn cản mà rẽ ra một đường cho nhân vật sắp xuất hiện cũng đủ thể hiện tầm quan trọng của người này, bóng dáng trên ngựa dần hiện ra rõ ràng. Một thiếu nữ độ 18 đôi mươi thân hình mảnh mai, tay áo lụa trắng mỏng bay trong gió, gương mặt xinh đẹp hiện lên vẻ lo lắng rất dễ nhìn thấy

Kiều Văn Ninh quan sát thấy bóng dáng của Diệp Tư Đằng đang được ám vệ đỡ, khuôn mặt trắng bệch không có huyết sắc. Nàng ta ghim ngựa nhảy vội xuống, thân thể xiêu vẹo chạy đến bắt lấy tay hân nức nở chất vấn

' Tư Đằng, Sở Hiên đâu, huynh ấy đâu. Không phải các người đã giết huynh ấy rồi chứ'

Nghe được trong giọng nói có bao nhiêu lo lắng, có bao nhiêu đau thương. Diệp Tư Đằng âm thầm chua xót, nuốt lệ vào tim. Hân đang bị thương ở ngay trước mặt nàng, vậy mà nàng lại đi quan tâm cái tên ma tôn chuyển kiếp kia

sở triều:' Đệ ấy rơi xuống Âm Vực'

' huynh nói sao...'Kiều văn ninh cặp mắt trắng dã như cá chết, sau một lúc tiếp thu và chấp nhận thông tin nàng ta liền như bà mẹ mất con ngã phịch xuống đất dường như chịu kích động rất lớn

' là các huynh, các huynh đã hại chết sở hiên.. các huynh trả lại sở hiên cho muội, trả lại cho muội'Kiều văn ninh 1 tay chỉ vào 2 người diệp tư đằng và sở triều , 1 tay bịt mặt khóc nức nở. vừa gào vừa khóc đến khản tiếng. Sau một hồi bù lu bù loa nàng ta thều thào

'một người ta coi như ca ca, 1 người là bằng hữu đã cùng kề vai sát cánh ta không thể ra tay trả thù này cho sở hiên'kiều văn ninh dừng khóc, âm thanh nghẹn ngào. Nàng ta hất cánh tay sở triều đang đỡ mình ra, từ từ đi về phía bờ Âm Vực'đã như vậy.. ta đành đi theo sở hiên'dứt lời liền chạy nhanh đến phía bờ vực.

Sở triều cùng diệp tư đằng nhìn thấy hành động này đồng loạt hốt hoảng bay về phía kiều văn ninh giữ nàng ta lại.

'hai người buông ta ra vì sao..vì sao.. lại giết sở hiên. Ta sẽ không tha thứ cho các người'kiều văn ninh giẫy dụa yếu ớt đưa cặp mắt căm hận nhìn về 2 người sau đó ngất đi

Mọi quan tâm của sở triều hiện giờ đều đặt vào nữ nhân trong lòng còn hơi sức đâu mà quan tâm đến Diệp tư đằng. Hân phải gấp rút đem nàng về cung nhốt lại, nếu không chỉ cần nàng còn nghĩ về tên ma đầu sở hiên liền làm ra hành động ngu ngốc gì nữa

Diệp tư đằng biết thực lực hiện tại của hân nếu sở triều muốn ra tay giết hân dễ như trở bàn tay, nên nhanh chóng ra hiệu cho những hắc y nhân còn sót lại lặng lẽ rời đi. Mặc dù rất khó chịu nhưng hân đành để văn ninh ở chỗ sở triều. dù sao ở chỗ tên đó nàng cũng an toàn,.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Âm vực là nơi hàn khí lạnh lẽo quanh năm, mỗi lần hít thở là khí lạnh tràn vào phổi cũng khiến cả người đông cứng. Sở Hiên thân mang kịch độc từ nhỏ, chỉ cần chạm vào người hân thì giống như trúng mê dược mà ngất đi máu và nước miếng của hân có thể độc chết người ta. Trước khi nhảy xuống vực hân đã dẫn độc vào nội lực đánh Diệp tư đằng 1 chưởng có lẽ giờ này tên đó cũng sống dở chết dở. Nhưng bù lại vì một chưởng đó mà tình hình của sở hiên bây giờ cũng rất tệ hại, loại dụng chất độc này người hân sẽ bắt đầu dần tê cứng đến 3 giờ đồng hồ mới khôi phục. Nếu là bình thường thì cũng không có gì to tát, nhưng hiện tại hân đang phải dùng tứ chi bám vào vách đá và dây leo tìm cách duy trì mạng sống. Toàn thân Sở Hiên phát ra hàn khí

lạnh lẽo độ ẩm còn thấp hơn sương mù trong Âm Vực

' ta phải trở về phanh thấy xẻ thịt bọn chúng '

Đúng lúc ý chí của sở hiên đang dâng trào mãnh liệt trước cái chết ngàn cân treo sợi tóc thì một vật thể từ đâu không biết rơi xuống ngay trên người hắn cánh tay vốn sắp tê cứng, nay có thêm lực đẩy hắn thuận thế cùng vật thể lù lù trên người chồng chất lên nhau rơi xuống vực

Vân Diệp cảm giác dưới thân có độ ẩm vội mở mắt ra, chưa kịp quan sát xung quanh thì gió đã lùa vào mắt cay xè, nhưng trong 3 giây mở mắt vẫn kịp thấy dưới thân mình là một người, đúng vậy chính là người, còn nữa họ vẫn đang rơi xuống với tốc độ này nếu chạm đất tan xương nát thịt là chuyện đương nhiên. Lá cây tạt vào mặt, chỉ nghe mỗi tiếng gió ùa bên tai, hơi lạnh ẩm ướt xung quanh, nơi này có ánh sáng hiển nhiên đây không phải là khe nứt do chấn động gây ra ở phòng thí nghiệm

Mọi suy nghĩ bên trong so với bên ngoài chỉ vồn vện 5 giây. Không cần biết lí do gì và tại sao còn cơ hội sống nhất định phải bám víu. Dưới thân có người che chắn ' ha, rất tốt' vòng tay ôm chặt lấy người phía dưới để 2 người không tách ra, vận dụng dị năng bảo vệ một vòng sáng trong suốt tựa bong bóng vòng quanh thân thể của 2 người

Thật ra Vân Diệp không phải tốt lành mà cứu luôn cái người mà ngay cả mặt mũi cũng chưa nhìn rõ kia, chẳng qua nếu có một đệm lót phía dưới nếu không may tiếp đất dị năng mới khôi phục bị tiêu hao lúc đó vòng bảo vệ yếu đi sẽ khiến cơ thể vốn bầm dập có thể nằm liệt một thời gian dài

Vì nhờ có cái bong bóng bảo vệ của Vân Diệp gió không thể đập vào, 2 người đang dính chặt nhau đồng thời mở mắt nhìn đối phương

Không để ý người phía trên thường thức gương mặt khuynh thành của mình Sở Hiên lia ánh mắt nhìn vách núi, hiện tại đã qua 3 phút từ lúc rơi xuống, Âm Vực này có thể sâu bao nhiêu nữa chứ không thể chờ thêm nữa sau 30 phút thân thể hắn sẽ hoàn toàn tê cứng

Cố gắng bắt được một sợi dây leo sức nặng khiến 2 người sụt một đoạn dài xuống phía dưới, thân thể 2 người đập mạnh vào vách núi sau đó lơ lửng giữa không trung. Vân Diệp 2 tay ôm chặt Sở Hiên sợ mất mặt, thật sự với độ cao chóng mặt này ai mà không sợ chứ.

Ngước mắt nhìn lên thấy chỗ bàn tay của nữ nam tóc dài và dây leo tiếp xúc chảy xuống một dòng máu đỏ tươi, theo đường dằng dây leo sần sùi đầy gai to máu chảy xuống rơi vào gò má của Vân Diệp từng giọt từng giọt khiến Vân Diệp liên tưởng đến mấy bộ phim kiếm hiệp mình từng xem

Nhìn nha đầu người không ra người quý không ra quý đang bám sát lấy mình Sở Hiên trầm giọng ' Ngươi.. buông ta ra'

vân diệp: 'vì sao?'

sở hiên: ' quá nặng '

vân diệp: ' ta nhẹ '

sở hiên: '...'

Được rồi vấn đề ở đây không phải là nhẹ hay nặng, hắn muốn tận dụng 30 phút này trước khi cơ thể hoàn toàn tê cứng phải an toàn xuống được phiến đá phía dưới sau đó nghĩ cách thoát khỏi nơi này. Phải giải quyết nha đầu từ trên trời rơi xuống này nhanh gọn mới được.

Điều này quá đơn giản hắn không cần phải tốn sức động tay hướng hồ hiện tại hắn cũng không còn nhiều sức lực để hất vân diệp ra nằng ta bám quá chặt đi, chẳng phải ai chạm vào người hắn đều ngất đi sao, có lẽ do quần áo ngăn cách nên nha đầu này vẫn tỉnh táo như thế nhưng hắn không có thời gian để chờ đợi.

Sở Hiên cúi đầu hạ gò má gần bên sườn mặt vân diệp cọ nhẹ lên má nàng, chỉ cần da hắn chạm vào da nàng lập tức nàng sẽ ngất đi. Sau đó cục nợ đang treo trên người hắn sẽ rơi tự do xuống dưới vực sâu vạn trượng tan xương nát thịt. Nghĩ đến đây Sở Hiên nhếch môi mỉm cười tà ác

Ngẩn ngơ nhìn hành động của người trước mặt. Hơi thở nam nhân nóng hổi phả vào gáy làm Vân Diệp nổi lên một tầng da gà.

1 giây, 2 giây.... 5 giây vẫn không có động tĩnh gì xảy ra, nha đầu trước mặt vẫn tỉnh rụi. Sở Hiên nhíu đôi mày kiếm khó hiểu nhìn Vân Diệp kiên nhẫn lặp lại lần nữa động tác, lần này hắn cọ mạnh hơn lần trước, làm gò má của Vân Diệp vì ma sát mà đỏ hồng lên nhưng nàng vẫn như củ ôm chặt lấy hắn không có dấu hiệu gì

Hai người ngơ ngẩn nhìn nhau đầy nghi vấn. Nhưng dẹp cái nghi vấn đó sang một bên, tình hình trước mắt rất nguy hiểm, phải giải quyết vấn đề

Theo tầm mắt của Sở Hiên, Vân Diệp xoay đầu nhìn thấy một phiến đá chồi ra trên vách đá, có thể đỡ được 2 người nhưng nó nằm phía dưới cách họ tầm 10 mét hơn nữa còn nằm ở góc xéo. Nếu muốn an toàn đáp xuống thì độ khó cũng không cao. Vẫn có thể được

Vân Diệp: ' Ngươi nắm chặt dây leo. Chúng ta mượn lực cùng nhau đẩy về phía đó. Lúc đó ngươi chỉ cần nhắm chuẩn rồi thả tay'

Sở Hiên: ' Điên một mình đi. Ta không muốn chết chung với ngươi'

Hiểu hắn lo sợ điều gì, nơi này cũng chỉ có hai người. Hiện giờ cần sự hợp tác hướng hồ tình cảnh này sắp chết đến nơi còn để phòng cái quái gì nữa 'Ngươi không cần lo lắng' . Dứt lời liền phát ra dị năng tạo ra một tầng bong bóng như lúc này' chỉ cần ngươi nhắm trúng mồm đá, tin tưởng ta.. chúng ta sẽ an toàn'

Sở Hiền biết lúc này cũng nhờ cái bong bóng này mà lúc 2 người đập vào vách đá có thể bật ra mà không chút đau đớn

Nhìn ánh mắt của nam nhân trước mặt không đợi hắn hỏi Vân Điệp đã giải đáp nghi vấn của hắn một cách ngắn gọn 'đây là năng lực của ta' sợ hắn không tin tưởng, đành tiếp tục nói thì Sở Hiền cắt ngang

'Người chuẩn bị xong chưa. Chúng ta hành động' Hắn không còn thời gian để suy nghĩ, cảm nhận được cánh tay sắp cứng lại liền quyết định tin tưởng nha đầu này.

Theo kế hoạch 2 người thành công rơi xuống mỏm đá,.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Điệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Lúc Sở Hiền buông tay từ dây leo rơi xuống vị trí 2 người thay đổi đúng chuẩn tư thế nam trên nữ dưới. Vân Điệp trong lòng than khổ một tiếng, cái tên này nặng như vậy a. Nàng sắp bị hắn đè bẹp lép như con tép rồi

Sở Hiền đang trong quá trình đông cứng, hắn cũng lười phải động tay nhắc chân, hướng hồ phía dưới đệm thịt vừa ám lại vừa êm hắn cũng không muốn rời đi. Vân Điệp không thấy người bên trên trên có ý tứ lăn xuống. Bực tức dùng sức đẩy hắn sang bên cạnh

Dưới vực sương mù dày đặc từng mảng che chắn tầm mắt không thể nhìn rõ xung quanh, ngược mắt lên trên cũng không thấy tia nắng mặt trời nào, chỉ có ánh sáng nhạt nhòa âm u. Nhìn mặt đá mình đang đứng ẩm ướt đủ biết nơi này có bao nhiêu là ẩm thấp

Hiện tại đã tạm thời an toàn Vân Điệp chuyển tầm mắt nhìn người đang nằm bên cạnh. Da trắng tóc dài, mày kiếm mắt phượng, mũi cao môi mỏng, ngũ quan tinh tế kết cấu hài hòa là tuyệt phẩm nhân gian sắc đẹp này đúng là ngàn năm có một, cười gian trong lòng 'hoàn hảo, đây chính là nam chính trong ngôn tình'.

Nhìn xuống trang phục cô trang màu đen thẫm máu còn chưa khô. Nam nhân yêu nghiệt thân mang trọng thương theo logic Vân Điệp chỉ có thể là...

"Này, người bị tình địch ám sát sao?"

Thật ra Vân Điệp cũng đã đoán đúng một phần, nhưng cũng không thể coi là tình địch gì đó, bởi vì Sở Hiền xưa nay tính cách lạnh nhạt vô tình chưa động chân tình. Chỉ là Kiều Văn Ninh tự mình đơn phương

Sở Hiền trực tiếp bỏ qua câu hỏi của Vân Điệp nhắm mắt nghỉ ngơi. Sau 3 giờ hắn sẽ khôi phục, trước lúc đó hắn chỉ có thể nằm yên ở đây

Nhìn Sở Hiền im lặng bất động, liếc thấy vết thương lớn nhỏ lộ ra ngoài trên người hắn. Vân Điệp ngồi bệt xuống đất tay chống cằm thầm tính toán bước tiếp theo. Tầm mắt rơi vào hình xăm bướm bướm màu lam trên khuỷu tay trái, Vân Điệp cong khóe môi sung sướng, nhìn sang người bên cạnh không có động tĩnh nàng liền lắc mình vào không gian. Bên trong không gian không khí mát mẻ, nông trại vui vẻ vẫn hoạt động bình thường "đúng vậy, có không gian tùy thân ở đây nơi nào cũng có thể sống tốt. haha"

Đến bên cạnh dòng ôn tuyền, Vân Điệp ngâm mình trong nước. Sau 15 phút vết thương trên người từ từ khép lại. Sẵn tiện lấy một ít trị thương cho mỹ nam bên ngoài.

Sau khi vệ sinh sạch sẽ, quần áo chỉnh chu trở ra ngoài nhìn mỹ nam đang nằm mê mẩn trong lòng nàng cười gian "nhân cơ hội trị thương phải sàm sờ một ít mới được, kaka". Có lý do chính đáng, đang hoảng như vậy ngại gì mà không làm

Với cái suy nghĩ đó nàng ta liền đường đường chính chính ra tay làm việc nghĩa. Quả thật không thể trách Vân Điệp nổi máu dê xồm được. Cái đẹp luôn thu hút người khác, hướng hồ trước một gương mặt khuyên thành khuyên nước của Sở Hiền nói không động tâm là nói láo a

Cảm giác lạnh lạnh khiến Sở Hiền tỉnh dậy. Vừa mở mắt lại thấy một màn nha đầu kia ở trên người hắn loay hoay tháo đai lưng, tháo không xong nàng ta trực tiếp xé luôn cả vạt áo trước ngực hắn. Đường đường là Càn Vương uy phong lẫm liệt mà bị xâm phạm trong tình cảnh này khiến hắn khóc không nước mắt

"người định làm gì" Sở Hiền đưa ánh mắt nguy hiểm hướng đến nha đầu trên người cảnh cáo

"xem vết thương cho người a" Vân Điệp rất có tình có lý nói

Sở Hiền: "không cần"

Nhìn vẻ mặt như sắp bị bạo dâm của mỹ nam, Vân Điệp cong cong đuôi mắt bật cười

"ngươi không có khả năng ngăn cản, đừng tỏ vẻ nguy hiểm làm gì. ta không sợ ngươi"

Uy hiếp không thành công, ánh mắt sát người của hắn đã mất tác dụng rồi sao. Sở Hiên sầm mặt chỉ có thể nằm yên trọn to con mắt phượng đẹp đẽ của mình cam chịu nhìn Vân Điệp lợi dụng sờ tới sờ lui trên người

Tay nàng cảm miếng vải bông đã thấm nước ôn tuyền chậm nhẹ lên từng vết thương trên người hắn, rất nhiều vết thương lớn nhỏ nặng nhất là vết chém dọc xương sườn.

"được rồi, trong vòng 15 đến 30 phút các vết thương của ngươi sẽ lành hẳn. Ở dọc xương sườn của ngươi vết thương khá sâu cần ít nhất 3 ngày mới có thể khỏi hẳn" Vân Điệp một bộ dáng thần y tái thể giọng điệu lạnh nhạt cất lời, vung tay trông rất là tiêu sái

Sở Hiên:"đây là nước thần sao?"giọng điệu có phần giễu cợt cũng không biết nàng ta lấy đâu ra bình nước

Vân Điệp:"đúng vậy"

Sở Hiên quan sát nha đầu trước mặt trước khi nhắm mắt và hiện tại sao lại khác xa như vậy. Váy dài hồng nhạt chấm gót chân, áo lông dày khoác bên ngoài, giày đính hoa (giày búp bê). Trong vực sâu lạnh lẽo như thế này nàng ta lấy đâu ra những thứ này chứ

Nhìn ra thắc mắc của mỹ nam, Vân Điệp liền vung tay một cái chiếc lều sportmax hiện ra trước mặt 2 người. Nhìn vẻ mặt 'không thể tin được' của mỹ nam Vân Điệp thực sự thỏa mãn "bất ngờ chưa, ngưỡng mộ chưa?" giọng nói dài dài ra, nói xong nàng ta còn cười một tràng, trong đáy vực âm thanh vọng lại nghe rất quý dị

Lần đầu tiên trong 20 năm cuộc đời của Càn Vương - nhân vật mà mọi người đồn đại là ma vương chuyên kiếp nghe có vẻ rất ngẫu đúng không, nhưng hôm nay hắn thật sự có cảm giác ớn lạnh trong không khí âm u thế này nụ cười của Vân Điệp nhìn rất kinh khủng

Sở Hiên nuốt 1 ngụm nước miếng "đây là pháp thuật sao...ngươi là yêu tinh sao?"

Tuy là câu hỏi nhưng nghe ra giọng điệu đã khẳng định 7 phần. Nếu nàng ta là yêu tinh thì mọi nghi vấn của hắn trở nên dễ hiểu. Từ cái bong bóng bảo vệ, không bị trúng độc, y phục nàng ta đang mặc, rồi cái vật thể lạ kia hơn nữa nàng ta còn từ trên trời rơi xuống a

Nhìn mỹ nam ngốc ngốc hỏi mình trong mắt Vân Điệp thì Sở Hiên lúc này cực kì đáng yêu. Nàng không phản bác còn trêu chọc: "đúng vậy. ta có thể biến ra nhiều thứ khác nữa"

"Ngươi tại sao lại chữa thương cho ta" Nếu nàng ta là yêu tinh thì có thể thoát khỏi nơi này dễ dàng tại sao còn giúp mình

"Chờ ngươi khỏe mạnh, nuôi ngươi mập béo sau đó khoét tim ngươi ăn có thể tăng cường pháp lực của ta" Vân Điệp cười quý dị nói

Không khí trở nên thấp đi vài phần, Sở Hiên trầm mặc trong giây lát rồi khàn giọng dụ dỗ

"Giúp ta thoát khỏi nơi này. Ta để ngươi ăn tim" dù sao yêu tinh cũng có loại gian xảo cũng có loại ngu ngốc. Nhìn nha đầu này là loại thứ 2 đi.

"Thật không?" Vân Điệp cười cười hỏi. Mỹ nam của nàng thật đáng yêu a, được thôi như vậy nàng sẽ giúp hắn

"Ừm" Hừ, đợi thoát khỏi đây hắn sẽ cho nàng ăn. Vấn đề ăn được hay không là chuyện của nàng ta

Câu chuyện kết thúc 2 người đều im lặng, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng. Đã qua 3 canh giờ, Sở Hiên đã có thể cử động thân thể. Hắn chưa bao giờ sốt ruột như hôm nay. Lỡ như yêu tinh kia không chờ được mà khoét tim hắn ngay thì sao. Hắn chống một tay nâng người ngồi dậy từ từ rồi dờ dẫm mắt sang Vân Điệp "yêu tinh, ngươi có tên không"

Để tăng độ tin tưởng vào lời hù dọa của mình, Vân Điệp kéo tay áo lộ ra hình xăm bướm bướm "tất nhiên a, tên ta là Vân Điệp" . Hình xăm 3d hết sức sống động. Cũng đúng thôi, vì hình xăm này nàng tốn không ít tiền đi. Vốn dĩ chỗ này là một vết bớt lúc Vân Điệp sinh ra đã có rồi, lớn lên nàng nhìn nó chường mắt liền dựa theo tên mình mà xăm hình bướm bướm cũng lúc đó phát hiện ra chính mình có cái không gian tùy thân

"Ồ, bướm nhỏ tên rất hay" Sở Hiên chớp mắt nhìn yêu tinh

Yêu tinh bướm nhỏ rất tức giận, cái tên này muốn mình khoét tim hắn sao. Dám trêu chọc yêu tinh. Gan thực lớn a

"Bướm nhỏ, vậy ngươi chính là bướm bướm hóa thành sao?" Ma vương cười đến yêu nghiệt tùm tùm hỏi, nhìn bề ngoài có vẻ hắn đang tán tỉnh yêu tinh bướm nhỏ thật ra hắn đang moi móc thông tin nếu tìm ra điểm yếu của nàng thì hắn mới thoát khỏi nạn kiếp bị moi tim a

"ta tên Vân Điệp, bướm nhỏ cái đầu ngươi" yêu tinh bướm nhỏ phồng má tức giận

Sở Hiên hừ lạnh trong lòng lần đầu tiên có người dám ăn nói với hắn như thế "được lắm, nể ngươi là yêu tinh. Không thêm chấp". Đúng vậy nếu là người có ai dám phồng mang trọn má hét vào mặt hắn như vậy chứ. Kể đó còn chưa có ra đời đâu

Yêu tinh bướm nhỏ lấy từ không gian một cái bếp cồn, nhóm lửa đặt nồi, đổ nước xé mì gói lột xúc xích. Một loạt động tác nhanh nhẹn làm Sở Hiên hoa cả mắt.

Trong khi chờ nước sôi Vân Diệp ngược mắt nhìn mỹ nam

"hày, ngươi tại sao mặc loại y phục cổ trang này, định làm phạm nhân tu tiên sao?"

Ma vương: "..."

Yêu tinh bướm nhỏ: "Tốt lắm, chờ ngươi thành bán tiên, tim của ngươi ăn càng ngon"

Nhắc tới chuyện tim gan phèo phổi thân thể Sờ Hiên giật lên một cái. Vân Diệp nhìn hắn thâm nghĩ "cũng không diễn sâu như vậy đi, dọa mỹ nam chạy mất thì sao a". Nàng liền hỏi sang chuyện khác

"ngươi có biết đây là nơi nào không?"

Sờ Hiên: "Âm Vực, thuộc lãnh thổ của Sờ quốc"

Vân Diệp: "Sờ quốc?"

Vân Diệp chắc chắn rằng mình chưa bao giờ nghe qua cái đất nước nào có tên này, trong trí nhớ của nàng lịch sử dân tộc không có đất nước này. Dựa vào logic của nàng từ lúc rơi xuống đây đến giờ, có lẽ phi thực tế nhưng chính là cái hiện tượng mà mọi người đang nghĩ đây - Vân Diệp đã xuyên qua rồi

Nhìn về mặt lúc thì khờ ra, khi thì nhú mồm, rồi mong chờ, lo lắng, hưng phấn... diễn ra trên gương mặt trắng trẻo xinh xắn của yêu tinh trước mặt Sờ Hiên lo lắng cho trái tim của mình liền hỏi: "sao vậy?"

Vân Diệp hồi hồn: "À ừm. ta vốn tu luyện trong thâm sơn cùng cốc. Không rõ chuyện nhân gian. Nghe ngươi nói Sờ quốc ta có phần lạ lắm"

Vân Diệp tuy lo lắng nhưng nàng không sợ vấn đề ăn mặc, nhìn cách y phục của mỹ nam có lẽ nơi này là cổ đại. Một nơi không có zombie, không khí trong lành, lòng người chưa thoái hóa. Nàng cũng không còn người thân nào nữa sống ở đây cũng rất tốt

Tiếng nước sôi ừng ực, Vân Diệp thu hồi suy nghĩ cho mì và gia vị vào nồi trộn lên. Lấy ra bát đũa múc một bát mì đưa cho mỹ nam.

Sờ Hiên đưa tay nhận lấy, định lực của hắn rất tốt, không còn vẻ mặt bất ngờ như lúc đầu. Tiếp nhận rất nhanh với sự thần thông quảng đại của yêu tinh bướm nhỏ.

Cặp đôi ma vương và yêu tinh no nê xoa bụng

Ma vương: "bướm nhỏ, ngươi là yêu tinh cũng biết nấu ăn sao?"

Yêu tinh bướm nhỏ lừ mắt cảnh cáo mỹ nam: "không được gọi bướm nhỏ, nghe thực thô tục"

Ma vương: "được.. vậy tiểu yêu tinh chúng ta thoát khỏi nơi này bằng cách nào"

"bay lên sao?"

Tiểu yêu tinh: "ngươi tưởng ta là thánh chắc, ngươi to như vậy bắt ta ôm ngươi bay lên đó. Huống hồ ta cũng không biết bay"

Ma vương: "bướm mà không biết bay?" ma vương đại nhân tròn mắt nhìn tiểu yêu tinh nghi vấn

Tiểu yêu tinh: ".....ta chưa tập bay. Ngươi hỏi nữa ta khoét tim ngươi"

Ma vương ôm trán "thật mất mặt" lo sợ cả đời hắn đều dồn vào trên người yêu tinh kia. Chưa đầy một ngày mà hắn bị người ta dọa biết bao nhiêu lần cũng đành ngậm miệng không dám phản bác

Nhìn về mặt nôm nốp của mỹ nam, Vân Diệp liền dịu giọng: "đợi 3 ngày sau, vết thương của ngươi khỏi hẳn, chúng ta sẽ đi"

Vân Diệp tập trung sắp xếp lại lều trại. Phiến đá này cũng khá to dư dả để chứa một cái lều, ổn định chỗ ngủ đầy đủ nàng đưa tay ngoắc Sờ Hiên vào trong

"ngươi vào trong này, sương ở đây rất độc. Ở ngoài đó chưa đến 3 ngày ngươi liền bệnh chết tim sẽ không ngon nữa"

Cái kiểu hờ hững đòi ăn tim của yêu tinh hắn cũng quen rồi, không để ý nữa. Theo thời gian từ lúc rơi xuống nơi này có lẽ hiện tại là giờ thân, thể mà dưới này đã tối tăm như vậy. Sờ Hiên bước vào trong lều, nằm xuống bên cạnh yêu tinh đang thờ ơ đều đều nhếch môi "yêu tinh mà cũng ngủ sao"

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Tin tức Càn Vương rơi xuống Âm Vực không rõ sống chết chưa đầy hai ngày đã khuếch tán lan rộng sang các nước láng giềng. Thật ra, ngoại trừ những người có mặt trên đỉnh Âm Vực ngày hôm đó chuyện này đã được phong bế kín kẽ. Đây cũng được coi là 'tin tức nội bộ' có tầm quan trọng ảnh hưởng rất lớn đến đại cục.

Có thể nói chỉ những kẻ có địa vị cao, mưu đồ thiên hạ đã sớm đưa nội gián thâm nhập khắp nơi trên lãnh thổ kẻ địch mới biết được tin tức này. Điều này cho thấy bên ngoài vẻ sóng yên gió lặng tất cả bọn họ luôn thủ sẵn thế đề phòng và công kích nhau bất kì lúc nào. Nếu Càn Vương thật sự chết đi ngoại trừ người ở quận Càn Phong, đối với tất cả bọn họ đều là tin tức tốt.

Tại sao một Càn Vương của Sở quốc có thể ảnh hưởng đến cục diện thiên hạ đến vậy?. Ai trong thiên hạ không biết Càn Vương là người mưu sâu kế hiểm, tàn bạo khát máu giết người thành tính. Những kẻ từng gặp hắn đều biết bên ngoài bộ mặt thiên thần chính là nội tâm ác quỷ. Hắn từ nhỏ đã có tư chất hơn người, nhưng tâm tính tàn ác nên 5 năm trước Sở đề đã ban quận Càn Phong làm đất phong của hắn, tước hiệu là Càn Vương. Một chữ Càn này thật đúng với con người của hắn, ngang ngược bất tuân, hành sự trái với đạo trời luôn khiến lòng người bất an

Càn Phong là nơi góa hồ tàn long, thổ phi, bạo động triều đình nổi lên khắp nơi. Mảnh đất này lại có địa thế hiểm trở, gần sát trung tâm biên giới với các nước khác. Thế nhưng trong vòng 5 năm ngắn ngủi, Sở Hiến với sự đa mưu túc trí của mình hành sự quyết đoán chẳng những dẹp yên bạo loạn, thu phục thổ phi. Dần dần nơi này không còn cướp bóc tệt nạn, bá tánh ở các quận khác bắt đầu di cư sinh sống, vì gần với biên giới thương nhân nơi này phát lên một cách rõ ràng. Không những thế, dưới sự cai trị của Càn Vương các môn phái trong giang hồ tụ tập ở nơi này bùng lên một cách mạnh mẽ.

Nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ nếu muốn mở rộng lãnh thổ. Bất cứ nước nào cũng phải dè chừng mảnh đất Càn Phong này, huống hồ Càn Vương là một người trí dũng như vậy, há có thể dễ dàng thực hiện được mưu đồ

Lúc này nhận được tin tức Sở Hiến rơi xuống vực, hoàng đế Sở quốc - Sở Chính Nam vô cùng phẫn nộ. Xen lẫn phẫn nộ là một chút đau lòng đã được che giấu tốt. Nhìn tên nghịch tử đang quỳ trước mặt, Sở Nam Chính rũ mắt từ trên cao nhìn xuống, âm thanh bình tĩnh

"Sở Triều người thân là thái tử đương triều, là tương lai của muôn dân bá tánh nhưng người lại hành sự theo cảm tính vì một nữ nhân mà hãm hại đệ đệ của mình. Người thực khiến trẫm thất vọng"

Sở triều cúi đầu trong ánh mắt không có vẻ hối lỗi giọng miệng nói:"nhi thần biết tội"

Chính Nam để thật sự không giữ nổi vẻ bình tĩnh nữa

"Đó là đệ đệ của người, người lại vì nữ nhi thường tình mà hại chết hắn. Người tưởng chỉ nói một câu nhận tội là có thể xóa sạch sao?"

sở triều cười lạnh:"nhi thần hành sự cũng được sự ngầm cho phép của phụ hoàng"

"Ta không hề cho phép người giết đệ đệ của mình" Sở đề ánh mắt sắc bén, trầm giọng phát ra khí thế của bậc đế vương, lúc này ông thật sự tức giận. Lòng bàn tay là thịt mu bàn tay cũng là thịt. Ông không thể giết đứa này trả mạng cho đứa kia. Hơn nữa lúc này Sở Hiến sống chết không rõ, dù chỉ là một tia hi vọng nhỏ nhoi. Điều cần thiết hiện tại là ổn định thế cục, vốn dĩ quận Càn Phong phát triển mạnh mẽ nhìn chung có vẻ là điểm mạnh của Sở quốc, nhưng thực tế Càn Vương giống như hoàng đế một cõi, chính điều này làm Chính Nam để bận tâm mới ngầm cho phép hành động của Sở Triều nhưng ông không ngờ hắn lại dám ra tay giết đệ đệ của mình. Xưa nay tranh giành để vị huynh đệ tương tàn là chuyện không còn lạ nữa, nhưng Sở triều vốn là người ôn nhã, bình thường luôn thu liễm chính mình không ngờ hôm nay hắn lại làm ra việc động trời như vậy

"Phong tỏa tin tức, chọn ra người tin cậy giám sát quận Càn Phong, sau 6 tháng nếu Hiến nhi vẫn không có tin tức sẽ ban bố thiên hạ thu lại quận Càn Phong" Nam Chính để xoa xoa thái dương nhìn Sở triều ra lệnh

"được rồi, lui đi"

sở triều:"nhi thần tuân chỉ"

Sau khi rời khỏi đường tâm điện, Sở Triều liền đến xuất cung đến nơi mà Kiều Văn Ninh đang nghỉ ngơi. Hắn đang lo lắng lúc văn ninh tỉnh dậy sẽ dùng vẻ mặt mặt gì đối xử với hắn.

So với bên ngoài cuồng phong sắp nổi lên thì bên dưới Âm Vực Sở Hiến ăn no ngủ ấm dưới sự vỗ béo của yêu tinh bướm nhỏ vết thương trên người hắn cũng đang dần khép lại. Trước giờ hắn chỉ nghe yêu tinh hại người, đây là lần đầu thấy có yêu tinh biết chữa thương cho người khác mặc dù cái lí do chữa thương cũng chỉ là để moi tim hắn

Hắn đã khẳng định Văn Điệp 7 phần là yêu tinh, còn lại 3 phần là vì ... Thứ nhất hắn thấy nàng ta ngốc, thứ hai nàng ta rất ngốc, thứ ba là nàng ta cực kì ngốc. Nhìn cái mặt ngu ngốc nàng ta thường trưng ra, nếu không tận mắt chứng kiến thì ai tin nàng là yêu tinh chứ. Phi thường vô lý

Kề cận hai ngày nay hắn cũng hiểu rằng tiểu yêu tinh này sẽ không khoét tim hắn ngay, nàng ta đang đợi điều gì thì hắn không biết hắn chỉ cần biết tính

mạng của mình tạm thời an toàn là đủ rồi.

Hiện tại việc ở Càn Phong cũng không làm hấn lo lắng, có Sa Vũ ở đó mọi việc có thể suôn sẻ trong thời gian ngắn. Hiện tại hấn chỉ cần nhanh chóng trở về, trước tiên sẽ làm thịt một loạt những kẻ có liên quan đến việc ám sát hấn. Sau đó chấn chỉnh lại Càn Phong. Trước đó hấn đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc, chỉ cần trong thời gian hấn không có mặt không có biến động gì xảy ra thì tốt. Cũng vì gấp rút chuẩn bị kế hoạch mà hấn đã để lọt khe hở cho những kẻ không biết trời cao đất dày kia làm càn, quả thật lần này hấn quá sơ suất.

Đang trầm tính toán kế hoạch thì thấy yêu tinh bướm nhỏ kia đi từ trong lều đi ra, tay nàng ta còn cầm cây kéo hình dáng thanh mảnh đẹp hơn rất nhiều so với những cây kéo hấn từng thấy, ánh mắt lóe lên vẻ hưng phấn. Làm cho hấn cảm thấy vô cùng bất an đưa ánh mắt đề phòng nhìn Vân Điệp

"Người.. cầm kéo làm gì a?"

"lo sợ cái gì, chưa tới thời kì thu hoạch tìm người còn chưa đủ tiêu chuẩn, ta chỉ muốn chỉnh sửa một kiểu tóc mới cho người thôi" Yêu tinh ngoe ngoáy nhún nhảy đi tới. Ở nơi này không thể phân biệt giờ giấc, hết ăn lại nằm thật rất nhàm chán nàng liền đánh chủ ý phá phách trên người mỹ nam

Sở Hiên đã trầy trật lẫn lộn 2 ngày nay, khiến mái tóc dài đen mượt của hấn rời rời. Trâm cài phi thúy gì đó của hấn bị Vân Điệp tịch thu cất vào không gian.

Nàng cầm lược tách từng lớp tóc từ từ chải nhẹ, Sở Hiên thấy da đầu mình tê tê, sau khi trải qua sinh thần lần thứ 5 không có người nào dám chạm vào hấn, đừng nói đến việc chải tóc thân mật như vậy. Ở dưới Âm Vực không có gió thổi, nhưng mùi hương mát mẻ ngọt ngào của tiểu yêu tinh vẫn thoang thoảng quanh người hấn, Sở Hiên thất thần một lúc sau đó đột nhiên bừng tỉnh "nàng đang dùng mê hương mê hoặc hấn sao". Hừ lạnh trong lòng Sở Hiên vừa khinh thường pháp lực tiểu yêu tinh thật kém cỏi, vừa thầm khen chính mình có tự chủ tốt [anh đúng là giỏi tưởng tượng =))]

Nếu Vân Điệp biết cái tên mỹ nam này đang nghĩ nàng dùng mê hương gì đó mê hoặc hấn có lẽ sẽ sặc một ngụm máu.

"Được rồi, bước tiếp tiếp theo là tạo mẫu tóc" Vân Điệp nghiêng ngẫm nhìn mỹ nam, 1 tay vân vê cằm 1 tay cầm tóc Sở Hiên lật qua lật lại xem xét nhìn có vẻ rất chuyên nghiệp.

Vừa nhắc tay lên thì mỹ nam chợt động tránh khỏi móng vuốt của yêu tinh bướm nhỏ ngược mắt nhìn nàng "người muốn cắt tóc ta?"

Yêu tinh bướm nhỏ không trả lời mà gật gật cái đầu nhỏ

Sở Hiên:"không được" giọng điệu kiên định không thể lay chuyển

Yêu tinh bướm nhỏ:"sẽ rất đẹp"

Sở Hiên:"ta đủ đẹp. không cần phiền người" định lừa ta sao. Hừ. Ma vương nào đó rất tự tin với vẻ ngoài của mình

Yêu tinh bướm nhỏ:"mới chưa được 3 ngày mà tìm người khỏe rồi nhì?" Cảm thấy dụ dỗ không được nàng chuyển sang uy hiếp.

Nhìn vẻ mặt đen thui của mỹ nam, Vân Điệp thầm nghĩ chắc hấn sẽ không cho đâu nhì. Đang lúc nghĩ cách khác thì nghe thấy âm thanh cam chịu của mỹ nam

"không được cắt ngắn" Ma vương gì đó đều hiểu được đạo lý thức thời là trang tuấn kiệt. Hấn ăn của nàng uống của nàng, có nàng hấn mới thoát khỏi nơi này. Tuy nghĩ vậy nhưng hấn rất không cam tâm bèn bổ sung thêm

"phải đẹp"

Cảm giác mình hiếp người quá đáng, lại nhìn vẻ mặt tội tội của mỹ nam. Vân Điệp gật mạnh đầu tỏ rõ sự chuyên nghiệp của mình để hấn an tâm

Công cuộc thay đổi phong cách của ma vương đại nhân bắt đầu. Tóc của Sở Hiên dài qua thắt lưng, tóc mái dài qua vai bung xỏa tự do khi nào mặc áo bào thân vương sẽ lấy hai phần tóc mai quấn lên đội kim quan cái trâm ngọc. Vốn dĩ để như thế vẻ mặt của hấn sẽ tăng thêm độ lãnh khốc.

Nhưng sau khi qua bàn tay vàng của yêu tinh bướm nhỏ, vẫn là gương mặt yêu nghiệt khiến người khác mê muội nhưng hấn đã trở thành lăng tử phong lưu, tóc mái xéo phủ từ cánh mũi dài xuống ngang cằm, phía sau so le ngang thắt lưng Tuy đường tóc vẫn chưa gọn gàng nhưng cũng tạo được mẫu tóc nàng ưng ý. Nàng ta còn tìm được ở đâu 2 sợi dây vải thắt mai tóc của hấn về phía sau muốn bao nhiêu mị hoặc thì có bấy nhiêu.

Sau khi xem hình ảnh chính mình phản chiếu trong gương, khóe môi ma vương nào đó giật giật

Nhìn không ra phản ứng tích cực từ mỹ nam, nhưng yêu tinh bướm nhỏ vẫn rất tự hào với tay nghề của mình, nàng ta hát cảm đắc ý

"thế nào..đẹp không?"

Ma vương:"không xấu" hấn thực sự muốn đập nát cái gương cho rồi.Nếu để thuộc hạ thấy được hấn lúc này thì hình tượng hấn xây dựng bấy lâu nay đã bị yêu tinh điên khùng kia đập đổ một cách sạch sẽ

Sở Hiên tâm trạng tồi tệ, hấn muốn thoát khỏi nơi này chạy thật xa khỏi yêu tinh kia. Giới hạn chịu đựng của hấn sắp bị phá vỡ

"ngày mai chúng ta đi. Được không?"

Vân điệp đang loay hoay dựng giá vẽ nghe mỹ nam hỏi liền đáp "vết thương của người?"

"đã gần khỏi hẳn" Sở Hiên vạch vạt áo nhìn xuống vết thương của mình trả lời

"Uh, vậy ta sẽ chuẩn bị. Ngày mai xuất phát"

Trước khi mặt thể diễn ra, ước mơ của vân điệp là vào đại học mỹ thuật. Nàng đã học vẽ từ lúc 10 tuổi đến nay tuy không phải họa sĩ thiên tài gì, nhưng cũng được coi là xuất sắc. Theo những gì đã được học, Vân điệp tự tin tranh do nàng vẽ ra muốn bao nhiêu thật liền có bấy nhiêu thật.

Sau khi bôi bôi xóa xóa ngắm ngắm vẽ vẽ. Vân Điệp tung tăng đưa bức tranh hoàn chỉnh khoe với mỹ nam.

Sở Hiên nhìn nam nhân tuần dật đứng trên phiến đá hư ảo chìm trong sương mù trong bức tranh liền bất ngờ nhìn yêu tinh bướm nhỏ

"người vẽ thật đẹp nha" Sở Hiên không tiếc lời khen

"Đó là đương nhiên, chuyện bất ngờ còn rất nhiều" yêu tinh bướm nhỏ cười đến đắc ý

Nghĩ đến việc ngày mai phải xuất phát, liền dặn dò mỹ nam

"người ở đây chờ ta"

Nói xong liền lác mình vào không gian tìm kiếm đồ vật chuẩn bị lên đường

Nhìn yêu tinh trước mặt bỗng nhiên biến mất. Sở Hiên có chút giật mình thất thần một lúc hần liền vào lều nghỉ ngơi thật tốt để ngày mai xuất phát,.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Điệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 5

Khi Sở Hiên tỉnh dậy đã thấy tiểu yêu tinh bên cạnh ôm cánh tay hần ngủ ngon lành. Không ngờ một người trước giờ không gần nữ sắc như hần lại có ngày hôm nay nhưng đáng tiếc bên cạnh không phải là nữ sắc mà là yêu tinh sắc

Sở Hiên cau mày khó chịu nhúc nhích cánh tay muốn rút tay khỏi vòng tay của yêu tinh. Nhưng nàng ta lại y như lần đầu gặp hần, ôm chặt không buông. Cựa mình đưa ngón tay chọt chọt vào gò má yêu tinh đang ngủ say, làn da mềm mại mát mẻ tiếp xúc với đầu ngón tay làm hần thích thú gãi nhẹ gò má nàng thêm vài cái, như sợ nàng tỉnh giấc bắt quả tang, động tác hần hết sức nhẹ nhàng ma vương nào đó không biết rằng hành động này của hần có bao nhiêu cẩn thận cùng dịu dàng

Có lẽ chọt nhận ra chính mình khác thường, Sở Hiên từ gãi nhẹ chuyển sang nhéo mạnh má yêu tinh để phát tiết đầy lùi cái cảm giác vừa nảy nở trong lòng.

Bị đau làm tỉnh, Vân Điệp ngờ ngác dụi mắt nhìn mỹ nam bên cạnh "hình như có con gì cắn ta"

Sở Hiên giống mèo ăn vụng hần rút tay về lơ đãng đưa tay che miệng ngáp vặt 1 cái như chính mình vừa tỉnh dậy giả điên đáp lời:"vậy sao.. ta có thấy con gì đâu"

Yêu tinh nào đó vận vẹo cơ thể, lẩn qua lộn lại sau khi tỉnh ngủ nàng ta chống tay ngồi thẳng lưng, lấy trong không gian một bộ dụng cụ nhảy dù. Vòm dù, đai ngồi, dù phụ,... liệt kê đầy đủ những thứ cần thiết Vân Điệp sắc mặt nghiêm túc nhìn nam nhân đối diện

"bây giờ ta hướng dẫn người sử dụng những thứ này. Ghi nhớ cho kĩ"

Vân Điệp chưa bao giờ nhảy dù, nhưng trong nhóm đồng bạn của nàng có một kẻ là phú nhị đại, hần thích chơi những trò mạo hiểm như nhảy dù khi mặt thể diễn ra vì tiếc nuôi bộ dụng cụ này liền gửi nàng cất vào không gian bảo quản đùm

Những đồ linh tinh khác như mũ và quần áo bảo hộ đều không có nhưng cũng không cần thiết nàng có dự năng bảo vệ được cả 2 người

Sau khi tỉ mỉ giải thích cách dùng từng dụng cụ cho mỹ nam nàng nhìn vẻ mặt hưng phấn của hần cười cười hỏi

"Người nhớ kĩ chưa"

Sở Hiên nghiêm túc gật đầu nhìn yêu tinh đối diện với vẻ khó tin:" tiểu yêu tinh... không biết đầu của người chứa cái gì mà có thể biến ra những thứ này "

Đầu nàng thì làm sao mà nghĩ ra được chứ nhưng mỗi yêu tinh không hề ngưng ngừng cười hết sức vênh vao:"pháp lực ta tuy không cao thâm gì. Nhưng thông minh thì ta có thừa"

Ma vương nào đó không thèm giữ lại hình tượng lãnh khốc trước giờ, nghe xong câu nói của tiểu yêu tinh liền phì cười trong lòng hắn đã cười to 'yêu tinh mặt ngu lại tự nhận mình thông minh. Thật là cười chết bổn vương'

Vân Diệp đâu biết chính mình trong lòng mỹ nam là một bộ dáng như vậy chứ. Không thèm để ý đến người kia đang cười ngớ ngẩn, nàng đuổi hắn ra ngoài, thu dọn lều trại cất vào không gian.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ. Kiểm tra lại đai ngồi, cầm chắc dù phụ. Hai người đứng nép vào nhau giống Rose và Jack Dawson trong siêu phẩm 'tàu titanic'. Có điều người ta là đứng trên du thuyền trước biển lớn, còn 2 người họ thì đứng trên phiến đá trước vực sâu. Dù sao cũng pha chút yếu tố lãng mạn, Vân Diệp hít sâu một hơi không dám nhìn xuống phía dưới hơi nghiêng mặt hỏi người phía sau

"Sẵn sàng chưa?"

Sở Hiên:"ừm"

tiểu yêu tinh:" chúng ta sẽ rơi nhanh trong 12 giây đầu tiên, vì không biết độ sâu của đáy vực bung dù càng sớm càng tốt"

Sở Hiên:"ừm"

Tiểu yêu tinh:"Ngươi nhớ phải bung dù nha"

Sở Hiên: " ừm mm". Ma vương đã mất kiên nhẫn

Tiểu yêu tinh:"ngươi đã sẵn sàng?"

Sở Hiên:"ta đã sẵn sàng"

Tiểu yêu tinh:"ngươi nhớ phải bung dù đó"

Sở Hiên: "..."

"tiểu yêu tinh ngươi thật nhát gan. Ta có thể hiểu tại sao ngươi còn chưa tập bay"

Tiểu yêu tinh: "..."

Sở Hiên khi mũi khinh thường:"làm bướm bướm mà không biết bay. Ngươi có thấy mắt mặt trước đồng loại không?"

Tiểu yêu tinh đâu còn tâm tư để ý mỹ nam chế giễu mình, chân nàng sắp nhũn ra rồi. Nhìn người khác nhảy và chính mình nhảy không giống nhau a. Huống hồ đây là lần đầu tiên nàng trải nghiệm việc mạo hiểm có mức độ cao như thế này

Sở Hiên đeo balo trên lưng vòng tay ôm ngang eo tiểu yêu tinh siết chặt lấy nàng thì thầm bên tai "cầm cho chặt"

Dứt lời liền bước tới phía trước xen chân vào giữa hai đầu gối của tiểu yêu tinh vận dụng khinh công bay vào khoảng không cách mép vực chừng 25 trượng (~ 82 mét). Nếu họ nhảy gần vách đá sẽ bị va chạm hông mất vòm dù.

"Aaaa...aaa..a oaoa..." Vân Diệp thầm mắng tổ tiên mỹ nam 1 ngàn lần, nàng còn chưa sẵn sàng đâu

"tiểu yêu tinh...ngươi cầm miệng" Hắn thật muốn bóp nát tiểu yêu tinh này

Tiếng hét của Vân Diệp vang vọng trong đáy vực, do há miệng hét nên nước miếng của tiểu yêu tinh nhờ gió lửa mà đáp thẳng vào mặt người phía sau.

Sở Hiên tức điên cả người, hắn nhắm mắt đếm ngược 12 giây. Xuyên qua tầng sương mù dày đặc phía dưới 2 người rơi tọt vào một không gian đầy ánh sáng

7.....4...3...2...1

"phục" vòm dù bung ra, tốc độ rơi xuống đã chậm lại

Vân Diệp nhắm nghiền mắt, tim đập nhanh đến không thở nổi, cảm giác lơ lửng giữa không trung gió đưa thân thể lắc lư bồng bềnh, bướm nhỏ hé mắt nhìn cảnh vật xung quanh làm nàng há hốc miệng : " thật đẹp"

Hai người họ lơ lửng lơ thò giữa bầu trời xanh lam, những rặng mây nhuộm đỏ một góc trời. Mặt trời đang nhú lên một góc phía sau ngọn núi sừng sững. Núi rừng trùng điệp trải dài cắt ngang bầu trời tạo ra hai màu sáng tối đối lập

Vân Diệp như rơi vào lạc cảnh thần tiên: " đây là chân trời ..."

Nàng thò thè với người phía sau:"mỹ nam. có phải chúng ta đã cùng nhau đến trời góc bể" Vân Diệp nhận ra đến tận bây giờ nàng vẫn chưa biết tên mỹ nam

Đúng vậy họ chỉ mới quen biết chưa tới 3 ngày đến tên hán nàng còn không biết nhưng vực sâu thăm thẳm, trời cao bao la họ đều cùng nhau trải qua.

Sở Hiên vẫn đang ôm chặt tiểu yêu tinh hơi ẩm cơ thể và mùi hương ngọt ngào của nàng vương vấn trong lòng hán, không trả lời câu hỏi của tiểu yêu tinh Sở Hiên mỉm cười thì thầm: " đúng vậy...quả thật rất đẹp "

Mặc dù khung cảnh rất đẹp, nhưng đẹp đến đâu cũng không quan trọng bằng tính mạng. Sau phút giây thất thần ngẩn ngui Vân Diệp quay nghiêng về phía sau ngẩng đầu nhìn mỹ nam

" Ngươi xem..." Âm thanh còn sót lại được Vân Diệp nuốt xuống cổ, nghe "lực" 1 tiếng

Tiếng gió thổi bên tai ồn ào Sở Hiên cúi đầu ghé vào tai nàng nói nhỏ: "phía bên..." Sở Hiên cứng người, vành tai hán phấp phồng lan xuống gò má

Môi hai người chạm nhẹ vào nhau rồi lướt qua, không có độ ẩm, cũng chưa cảm giác được sự mềm mại chỉ có hơi thở vẩn vút ẩm áp phả nhẹ vào đôi phượng nhưng cũng rất nhanh bị gió cuốn đi. Tuy ngẩn ngui nhưng đủ làm hai trái tim chưa lần nào thổn thức đập mạnh như muốn bùng cả lồng ngực

Đầu tiểu yêu tinh như bốc khói. Khuôn mặt còn đỏ hơn mặt trời đang đông.

Không khí gượng gạo trông chói lát. Sở Hiên lơ đãng ngó trời, gương mặt toát ra vẻ lạnh lùng trái ngược với cảm xúc đang sôi sùng sục trong đầu hán

Ngượng ngùng như thế đủ rồi, Vân Diệp tự nhắc nhở mình lấy tay vỗ vỗ má, lắc lắc đầu nhỏ làm tóc bay loạn xạ vào mặt làm người lạnh lùng nào đó hất xì một cái.

Sở Hiên hắng giọng 2 tiếng: "Tiểu yêu tinh... ngươi đừng lắc nữa"

Tiểu yêu tinh: " ừm "

" Ngươi xem. bên dưới có người ở đúng không?"

Sở Hiên:"theo hướng gió chúng ta sẽ rơi xuống khu rừng kia"

Tiểu yêu tinh: "Oh.." Theo hướng tay của mỹ nam Vân Diệp nhìn thấy một khu rừng nhỏ, nhìn từ xa rất đẹp còn có suối nữa.

"Nhân lúc còn quan sát được chúng ta phải nhớ kỹ hướng đi đến cái thôn kia"

Sở Hiên nhướn mày : "chúng ta?"

Tiểu yêu tinh: "ngươi định qua cầu rút ván à?"

Sở Hiên thờ ơ: "ta tưởng vết thương khỏe lại...ngươi liền khoét tim ta" Chẳng phải bướm bướm cũng là côn trùng sao, hán đã tìm được cách trị nàng rồi. Vùng này quanh năm lạnh lẽo, chắc chắn sẽ có hoa ngũ sắc. Chỉ cần tìm được loài hoa này tiểu yêu tinh này làm sao có thể tơ tưởng đến quả tim của hán nữa. Tạm thời không cần lo lắng

Mấy ngày qua hán đã đau đầu suy nghĩ, lo lắng khi tìm được cách thoát nạn tiểu yêu tinh liền phán một câu làm hán bất an vô cùng

"Không không.. ta tạm thời để lại cho ngươi" tiểu yêu tinh đưa ngón tay ngoắc qua ngoắc lại tỏ vẻ tạm tha cho mỹ nam

Nghĩ một chút "có phải tiểu yêu tinh muốn thâm nhập nhân gian đi hại người hay không" hán vốn chẳng quan tâm nàng hại ai, hay kẻ nào sẽ bị nàng moi tim. Hán chỉ lo lắng cho quả tim chính bản thân mình.

Gạt chuyện đó sang một bên, vì bọn họ chuẩn bị đáp xuống đất. Hai người đều chuyển sự chú ý sang việc trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Vân Diệp tháo đai an toàn cất gọn balo vào không gian. Hai người một trước một sau dò dẫm bước đi trong rừng, tiếng lá bị bước chân người dẫm qua nghe xào xạc xào động không gian yên ả buổi sáng

Vân Diệp một mồi đặt mông xuống đất tựa lưng vào một gốc cây âm thanh lưỡi biếng: "mỹ nam ta vẫn chưa biết tên ngươi?"

Sở Hiên: "không cần biết"

Vân Diệp: "lẽ nào ngươi muốn ta gọi ngươi là mỹ nam?. Hiện tại chỉ có hai chúng ta nhưng thời gian nữa tiến vào trong thôn người khác nghe thấy sẽ rất kì lạ"

Sở Hiên bỏ lơ người nào đó tiếp tục đặt cỏ mỏ đường đi về phía trước trong lòng thầm tính toán. Âm vực nằm phía tây nam sở quốc là nơi tiếp giáp Yên quốc. Nước Yên là một nước nhỏ nhân lực thiếu thốn, có thể duy trì sự yên ổn đến bây giờ cũng nhờ vào sự ngăn cách của Âm Vực. Hắn ở nơi này hiện tại vừa hay có thể tìm hiểu về chất độc trong người hắn. Theo điều tra trong 3 năm qua kịch độc trong người hắn bắt nguồn từ yên quốc. Vậy thì ai đã ra tay với hắn, có liên quan gì đến yên quốc hay không. Mọi câu hỏi đều không có đáp án. Do suy nghĩ mà hắn đã bỏ tiểu yêu tinh phía sau một đoạn xa, nghe thấy tiếng gọi của nàng mới hoàn hồn xoay đầu lại

"Này...này. Sao ngươi có thể bỏ lại một tiểu cô nương như ta ở nơi rừng sâu thế này chứ. Huống hồ mấy canh giờ trước ta là đã cứu ngươi nha" Vừa gọi vừa đuổi theo hắn làm vân Diệp khom người thờ đốc lườm mắt trách cứ

Sở Hiên nhếch môi: "tiểu cô nương?, chẳng phải ngươi tu luyện trong thâm sơn cùng cốc sao lại sợ ở trong rừng"

Tiểu yêu tinh trừng mắt: "ngươi xem ngươi dung mạo đẹp đẽ thì có ích gì, lời thốt ra là biết người vong ơn bội nghĩa. Hừ"

Sở Hiên một mồi ngã xuống đất cỏ dưới thân bị đè bẹp sang hai bên, gác tay lên trán thờ ơ nhìn tiểu yêu tinh: "được rồi...hiện tại nên tìm cách ra khỏi nơi này. Mặt trời đã lên đỉnh đầu rồi, không biết nên đi hướng nào mới đúng.

Vân Diệp cũng ngã người xuống nằm bên cạnh hít sâu một hơi cảm giác hơi thở thiên nhiên cùng không khí trong lành thật là thích lại nghe người bên cạnh nói tiếp

"Chỗ chúng ta xuất phát là hướng bắc, nơi đó cây cối ẩm ướt không khí khá thấp mặt trời sẽ không đi qua "

Vân Diệp nghe vậy cười cười: "yên tâm đi. ta có một cách để xác định phương hướng. Cái thôn lúc nãy chúng ta nhìn thấy là hướng nào?"

Sở Hiên: " thẳng hướng tây nam mà đi "

Vân Diệp: "Ồ, chúng ta ăn chút gì trước đã, ta đói bụng"

Từ lúc đáp xuống nơi này bọn họ đã đi liên tục 3 canh giờ chưa ăn uống gì Sở Hiên xoa bụng hắn cũng cảm thấy đói.

Sau khi gặm cắn con gà nướng no nê, Vân Diệp đi lòng vòng tìm một chỗ đất trống không rợp bóng cây, nhặt một cành cây khô cắm thẳng xuống mặt đất, rồi ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm vào bóng của cành cây.

Sở Hiên không biết tiểu yêu tinh đang làm chuyện ngốc nghếch gì, hắn thấy nàng ngồi ngốc một lúc lâu chịu không được bèn đi tới ngồi xổm xuống hỏi nàng: "tiểu yêu tinh.. ngươi lại ngồi ngốc ở đây làm gì?"

Mắt nhìn trán tiểu yêu tinh lấm tấm mồ hôi, tóc bị thấm ướt bết cả vào gò má, gương mặt trắng trẻo vì ngồi dưới nắng mà đỏ lên. Tự nhiên trong lòng hắn thấy xon xốt. Trong dòng đời luôn có những cuộc gặp gỡ định mệnh khiến cho bản thân thay đổi vì một người, đặc biệt đối xử tốt với họ mà không cần lí do giống như Càn Vương đại danh鼎鼎 lúc này, trong vô thức nhịn không được hắn đưa tay lên, bàn tay phủ trước trán của tiểu yêu tinh che nắng cho nàng

Sở Hiên nhận ra hành động của mình rất kì lạ nhưng trong lòng hắn vội ngụy biện rằng vì sợ tiểu yêu tinh khoét tim hắn nên phải lấy lòng nàng. Sở Hiên lại không biết rằng hắn trời sinh tính tình kiêu ngạo, ngông cuồng không sợ trời không sợ đất làm sao có thể sợ tiểu yêu tinh ngốc nghếch trước mặt

Hắn là một kẻ xấu xa tận xương tủy, chẳng phải vì điều gì xô đẩy hay từ nhỏ cô đơn thiếu thốn tình cảm khiến hắn trở nên xấu xa, mà là trời sinh hắn xấu xa như vậy, tàn nhẫn như vậy chẳng vì lí do nào cả. Một người bản chất vốn xấu xa sẽ không vì một lần cứu mạng mà đối xử tốt với người khác. Hắn vốn đã động tâm, điều này không phải vì tiểu yêu tinh đã cứu hắn hay đối xử tốt với hắn. Cho đến sau này một ngày hắn hiểu ra tiểu yêu tinh đến thế giới này là dành cho hắn, nàng vốn sinh ra là người của hắn. Nhưng đó là chuyện sau này,.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Sở Hiên nhìn tiểu yêu tinh vẽ vẽ gạch gạch trên mặt đất, gương mặt tuấn tú hiện lên vẻ tò mò, hắn nhử đôi mày kiểm ánh mắt chăm chú theo từng động

tác của nàng ta

Vứt cành cây khô sang một bên, Vân Diệp phúi phúi tay nhìn về mặt tò mò của mỹ nam giải thích

"Người xem...từ cái bóng đầu tiên của cành cây khi ta cắm xuống mặt đất, sau 15 phút bóng của cành cây đã di chuyển. Về một đường nối hai đỉnh đầu bóng với nhau thế này" Vân Diệp đưa tay chỉ đường về nàng mới gạch xuống

"Đây là hướng đông tây từ đó sẽ suy ra hướng bắc nam..."

Vân Diệp nhướng đôi mày thanh tú, ánh mắt kiêu ngạo nhìn mỹ nam

"thế nào... ngưỡng mộ chưa? ahaha...."

Nhìn bộ dáng tự cao tự đại của tiểu yêu tinh Sở Hiên vô cùng ngứa mắt quay phắt người, dựa theo hình vẽ suy ra hướng tây nam mà bước đi không thèm nhìn lấy nàng một cái.

Sở Hiên chẳng qua là đang rất tự ti, hắn vô cùng buồn bã. Vì sao đứng trước tiểu yêu tinh này phong độ nam nhân của hắn giảm sút một cách mạnh mẽ như vậy chứ. Việc gì cũng do nàng chỉ điểm.

Chẳng mấy chốc đã xế chiều, Sở Hiên nhìn trời có lẽ là giờ thân. Chợt nghe người phía sau lưng reo lên một tiếng rồi chạy ù qua hắn

"A...người nhìn xem phía trước có con suối "

Vân Diệp về mặt hưng phấn, đôi môi anh đào cười lên nở rộ trên gương mặt trắng ngần. Đôi mắt lấp lánh ánh cười nhìn hắn làm tim Sở Hiên đập nhanh một nhịp, hắn lạnh mặt chuyển ánh nhìn rời khỏi gương mặt yêu tinh hại người kia

"Chỉ là một con suối đã làm người thích thú như vậy?"

Tiểu yêu tinh: "không phải... ta là vui mừng thay người"

Sở Hiên: " ??? "

Tiểu yêu tinh: "không phải ba ngày rồi người chưa tắm sao. Ngủ cạnh người ta phát hiện hình như người sắp bốc mùi rồi"

Sở Hiên mặt đen như đất nòi com khét "đây là nàng chê hắn"

Hắn cảm thấy cơ mặt mình cứng ngắt, muốn để nàng ta khoét tim xong chết quách cho rồi. Cảm thấy mặt mặt đã đủ hắn chuyển sang mặt dày mày dạn trên gọng tiểu yêu tinh một phen

Sở Hiên liền vận dụng mỹ nam kế nhếch môi mỉm cười tà "A.. là như vậy sao. Vậy tiểu yêu tinh đợi ta tắm xong lại cùng ngủ. Không bốc mùi người có thể ôm thoải mái rồi"

Tiểu yêu tinh đỏ mặt ấp úng quát to: "ta..ta khi nào thì ôm người chứ"

Sở Hiên liếc mắt xem thường: "khi nào tỉnh dậy cũng thấy người ôm ta. Còn dám chối"

Vân Diệp mặt như quả cà chua nhìn mỹ nam thoát y lộ ra làn da trắng như ngọc. Dáng người Sở Hiên cao ráo, thoát nhìn hơi gầy nhưng không ngờ lúc hắn trần trụi lại mẽ người đến vậy. Bờ vai rộng săn chắc, eo thon gầy có chút cơ bắp. Nhìn thật hấp dẫn a

Sở Hiên cong khoe môi cười vui vẻ trong lòng. Được rồi, là hắn có tình khoe thân phát ra về nam tính cho tiểu yêu tinh kia lóa mắt.Với thân hình của mình hắn rất tự mãn, nhìn về mặt ngây ngô của tiểu yêu tinh khi nhìn hắn đi, mê muội đến nỗi nhỏ cả nước miếng kia kia. Sở Hiên bật cười nhắc nhở

"Tiểu yêu tinh..mau lau nước miếng",.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Vân Diệp ngồi bên giá vẽ, ánh mắt say mê chìm vào khung cảnh trước mặt. Nam tử tuấn mỹ tắm mình dưới ánh trăng trong trẻo, khí chất toát ra như hoa trên đỉnh tuyết liên. Hắn tựa như ánh trăng dưới nước, thấy được nhìn được nhưng không thể nào chạm tới được. Đẹp đến nỗi cho người ta cảm giác sợ chạm vào sẽ tan mất, hư hư ảo ảo không có thật.

Nhưng rất nhanh nam tử trước mặt lại phá tan cảm giác đó của tiểu yêu tinh, hấn hai tay che ngực khuôn mặt tuấn tú thẹn thùng không biết là giả hay thật bèn lên hô to: "tiểu yêu tinh... ngươi háo sắc a"

Khóe mắt Vân Diệp giật giật, cảnh đẹp ' nam nhân tuấn tú tắm mình dưới nắng ' trong đầu "răng rắc" thành từng mảnh vỡ. Nàng đành tai điếc mắt ngơ như không nghe không thấy tiếp tục vẽ tranh.

Sở Hiên xưa nay lạnh lùng, cứng nhất hôm nay lại có tâm tình đùa giỡn. Làm một bộ dáng như vậy hẳn cũng bất ngờ với chính mình. Ở bên cạnh tiểu yêu tinh rất vui vẻ, hẳn có thể cười đùa thoải mái, có thể trêu ghẹo tiểu yêu tinh, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì tức giận của nàng trong lòng thật sáng khoái. Sở Hiên cảm thấy nếu như vậy cũng thật tốt, mang theo nàng bên mình mỗi ngày hẳn có thể vui vẻ rồi ngắt một nỗi nàng lại muốn ăn tim hắn.

Ngụp lặn một lúc lâu, Sở Hiên muốn mình thật sạch sẽ nếu không lại bị tiểu yêu tinh chê bai rất mất mặt

Vân Diệp chăm chú trau chuốt lại bức tranh sắp hoàn thành. Từng làn gió lùa vào mái tóc lòa xòa bay vào mắt, nàng khó chịu lấy tay gạt ra phía sau. Chợt cảm giác sau lưng có người, chưa quay đầu lại đã nghe âm thanh trầm ấm mê hoặc

"ngồi yên"

Không biết mỹ nam ở đây từ lúc nào, nàng ngừng bút nhìn bóng hắn phản chiếu trên mặt đất

Sở Hiên rút dây vải buộc trên tóc mình ra, bàn tay lạnh lạnh chạm nhẹ vào gáy tiểu yêu tinh, động tác hắn vụng về luồn tóc nàng vào dây buộc lại có vài lọn tóc rơi ra ngoài xướt nhẹ vào gò má Vân Diệp làm tim nàng hung hăng run lên

Vân Diệp không quay đầu nhìn hắn, nàng mất tập trung cầm bút không động đậy đến khi thấy người nào đó lột sạch đồ ra hong khô gần đó mới lắp bắp nhỏ giọng

"ngươi... ngươi làm sao lại cởi sạch ra như vậy a?"

Sở Hiên vĩnh môi: "mặc quần ướt sẽ làm chỗ đó bị ngứa"

tiểu yêu tinh đỏ mặt: "vậy lúc này sao ngươi lại mặc xuống nước làm gì. Hiện tại sẽ không bị ướt đi"

Sở Hiên : "còn không phải lúc này do ngươi nhìn ta chăm chăm sao"

Hắn đứng phía sau dần phoy y phục chỉ lộ ra nửa người trên khoe ra đường nét quyến rũ ánh mắt tà tà nhìn tiểu yêu tinh ngại ngần trong lòng há hê, trêu chọc nàng ta thật sáng khoái a

Vân Diệp lấy từ không gian một bộ trang phục thể thao adidas quăng vào mặt tên mỹ nam lưu manh: "mặc vào. Trời sẽ rất lạnh"

Sở Hiên tiếp nhận, nàng quan tâm lo sợ hắn bị lạnh, trong lòng ấm áp, sự vui vẻ biểu hiện lên độ cong của khóe môi, ánh mắt ẩn hiện ý cười nhân nhật rất dễ nhận ra

Những cành cây khô vùi trong ngọn lửa lâu lâu phát ra tiếng lộp độp, Vân Diệp ngồi tựa vào gốc cây gần đó sưởi ấm nhìn mỹ nam bước tới áo thể thao không kéo khóa lộ ra vùng bụng và trực trắng trẻo trong lòng thầm mắng 'hừ.bộ dạng đẹp như vậy, đáng ghét' chống tay đứng dậy bước lại gần hắn.

Vân Diệp đưa tay gắn chốt khóa từ phía dưới vạt áo chậm chậm kéo lên trên tới cổ áo, đồng thời theo động tác cũng ngược mặt lên. Ánh nhìn chạm vào đôi mắt như nước hồ thu kia làm nàng thất thần. Gần như vậy, vân điệp liền thấy rõ mi mắt hắn rủ xuống lẳng lẳng nhìn nàng cũng không thể che đi đôi đồng tử đen láy sâu thẳm, nàng ngơ ngác bất giác bị hút vào đó. Bất chợt mặt nước hồ thu phẳng lặng kia hiện lên ý cười trêu chọc làm nàng bừng tỉnh

"đáng ghét... ngươi lại sắc dụ. Nam nhân đẹp yêu nghiệt như vậy có gì tự hào chứ. Hừ"

Vân Diệp hậm hực ngồi xuống chọc chọc cành cây xói đóng lửa để khỏi bị tắt. Một lúc lâu nàng không nhìn người bên cạnh cất tiếng hỏi

"hày...ngươi là người sở quốc sao?"

Sở Hiên: "gọi ta là sở hiên"

Tiểu yêu tinh: "há?"

Sở Hiên: "đừng có 'này' nữa. tên ta là sở hiên"

Tiểu yêu tinh: "Oh, thế ra khỏi chỗ này ngươi định đi đâu. Nhà ngươi ở đâu?"

Sở Hiên không trả lời mà hỏi ngược lại: "tiểu yêu tinh...ngươi sẽ đi theo ta sao?"

Tiểu yêu tinh suy nghĩ một lúc rồi gật đầu mạnh khẳng định: "Ừm"

Sở Hiên: "là vì muốn ăn tim ta sao?"

Ngừng một chút nàng nhìn sở hiên có chút khẩn thiết: "không ăn... ngươi để ta theo bên cạnh được không?". Nàng sợ, ở thế giới xa lạ này tuy không có zombie ăn thịt người, nhưng nàng không có lấy một người thân, một người quen biết... nàng chỉ biết có mỗi người bên cạnh, nàng không theo hắn thì còn theo ai

Sở Hiên trong lòng nảy lên một cái cực kì vui sướng 'nàng là muốn theo hắn' chưa kịp mở miệng lại nghe nàng nói tiếp

"ngươi là người đầu tiên ta gặp ở thế giới này, ta chỉ quen biết ngươi" ánh lửa chớp chòn hắt lên đường nét ngây ngô của tiểu yêu tinh, ánh mắt nàng chứa đựng một tia buồn bã khó nói nên lời

Sở hiên ngay một khắc đó không kìm lòng hứa hẹn: "được...chỉ cần ngươi ở bên ta sẽ không để ngươi ủy khuất". Hắn muốn nhìn nàng cười thật vui vẻ, không muốn tiểu yêu tinh của hắn buồn bã, ánh mắt nàng phải luôn trong trẻo như vậy nhìn hắn,.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Điệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Nơi này mặc dù rất lạnh nhưng lại không có gió, bọn họ đã ở trong khu rừng này hơn một ngày nhưng cũng không thấy động tĩnh hay tiếng kêu của dã thú quả thật rất yên tĩnh. Sương đêm làm ngọn lửa ngày càng yếu ớt, chỉ một lúc sau chỉ còn thấy đốm lửa nhỏ lập lòe không đủ để sưởi ấm trong khí hậu như thế này.

Đêm lạnh yên tĩnh như vậy không hiểu sao vân điệp cảm thấy khó ngủ, nàng lấy từ không gian một chiếc mp3 đã cũ, nhét tai phone vào tai nhip nhẹ chân đứng đưa người theo điệu nhạc

vậy thì cứ đợi chìm vào say đắm đi

nếu như tình yêu thật sự vĩ đại

.....

mười thằng đàn ông thì có bảy thằng ngốc

tám thằng đơ chín thằng xấu xa

chỉ còn một thằng đáng yêu

chị em đâu mau nhảy vào

dùng cả lời đường mật mà lừa hắn vào tròng

yêu hết mình đừng để hắn rời xa

trích "chị em ơi đứng lên nào"

Rầm rì khẽ hát theo bài hát đến khi nghe tiếng cười khẽ bên cạnh, vân điệp giật mình liếc mắt nhìn sang thấy sở hiên đang nhếch môi nhìn mình mới phát hiện thì ra bản thân đã ngâm nga thành tiếng.

Bóng đêm bao trùm chỗ sở hiên ngồi, hắn mặc một bộ thể thao màu đen lẫn vào trong góc tối, ánh sáng của mặt trăng hắt vào một phần gương mặt trắng như ngọc lộ ra xương quai hàm tinh tế rất nam tính, đôi môi nhếch thành một độ cong hoàn hảo mê người, ánh mắt hắn nhìn người đối diện hoặc cố ý hoặc vô tình luôn câu hồn phách người ta vào trong đó.

Sở hiên thấy tiểu yêu tinh thất thần im lặng cũng không nghĩ nàng ta là đang thưởng thức gương mặt bản thân, liền lên tiếng gọi

"tiểu yêu tinh..?"

Vân điệp ngược cặp mắt trong suốt nhìn về phía âm thanh làm lòng người phải say mê kia, nghiêng đầu nhìn hắn về mặt 'có chuyện gì'

"vật kia là thứ gì?" sở hiên hất hất cằm ánh mắt nhìn vào vật lạ treo trên tai của tiểu yêu tinh. Hắn làm một động tác bừa bãi cũng toát lên sức quyến rũ chết người

Vân điệp rù mi mắt trong lòng thầm nghĩ 'yêu nghiệt' rồi theo ánh mắt của mỹ nam nàng đưa tay chạm vào tai bản thân, hiểu được thắc mắc của người nọ nàng cười nhẹ gỡ tai phone ở một bên rồi gắn vào tai hắn.

Cảm nhận ngón tay của tiểu yêu tinh chạm vào vành tai của bản thân, sở hiên không những không né tránh mà còn cảm thụ tiếp xúc nhanh chóng này. Chỗ mà tiểu yêu tinh vừa chạm vào không hiểu tại sao lại ngứa ngáy, cái cảm giác đó lan rộng làm tim cũng ngứa ngáy theo. Thường ngày chính mình luôn bày ra bộ dạng 'người lạ chớ gần' cộng thêm cái danh xưng ma vương khát máu treo trên người làm gì có ai dám chạm vào hắn một cách tự nhiên như tiểu yêu tinh trước mặt chứ. Vẫn là đang ngần ngợ thì chợt nghe tiếng nhạc vang lên bên tai.

Sở hiên là người trong hoàng thất bắt đầu dĩ cũng tham dự không ít yến hội nhưng chưa bao giờ nghe qua điệu nhạc lạ như thế. Có giọng hát nam nữ xen kẽ, ca từ bài hát không câu nệ vẫn rất ý nghĩa, rất lạ nhưng cũng rất hay đi thẳng vào khiến lòng người say mê không dứt

Chờ đợi duyên phận đến cả ngàn năm

Nhưng yêu một người chỉ cần trong chớp mắt

Trái tim si mê huynh... là một sự mạo hiểm

Muội cam tâm tình nguyện lưu lạc chốn hồng trần

Hơi thở của muội lay động tâm hồn ta

Vì muội chịu khổ, lệ roi cũng hóa mật ngọt

Dẫu nhân thế, biến rộng hóa nương dâu...

....

Đêm tối tĩnh mịch bên tai vang nhẹ khúc hát "thề nguyện", ánh sáng xanh của đom đóm nhấp nháy trong không trung bao quanh bọn họ. Khu rừng được bóng tối bao phủ có chút ánh sáng trở nên mờ ảo, hai người kề vai nhau dưới ánh trăng khoe môi luôn giữ nguyên độ cong cho thấy tâm tình bọn họ rất vui vẻ, lắc nhẹ đầu theo điệu nhạc mà chỉ họ mới nghe thấy.

Theo lời kể của vân điệp khúc hát này có tên là "thề nguyện" kể về một mối tình khắc cốt ghi tâm của yêu tinh bạch xà với một người phạm tội trần gian... Sở hiên chăm chú lắng nghe câu chuyện tình yêu lâm li bi đát của tiểu yêu tinh thời gian trôi qua không biết bao lâu nhưng một người cổ đại như sở hiên cũng đã thuộc một bài hát mà hắn yêu thích nhất trong đó

Vân Điệp che miệng ngáp dài một cái, nàng mơ màng tìm nơi có hơi ấm dựa vào. Cựa quậy thân thể một lúc sau đó cũng yên tĩnh mà thiếp đi

Nhìn tiểu yêu tinh thờ đều dựa vào lồng ngực bản thân ngủ say sưa, sở hiên chẳng những không bài xích mà còn đưa tay vén tóc nàng vuốt nhẹ nhàng. Tóc nàng chỉ ngang eo không dài như những nữ tử mà hắn từng gặp, nhưng rất mượt mà sát với lồng bàn tay chai sần của bản thân làm lòng hắn cũng êm ái theo. Sở hiên chưa bao giờ chạm vào tóc của người khác nên đối với hắn tóc của tiểu yêu tinh đặc biệt mượt mà, đặc biệt đẹp hơn bất kì ai khác. Tâm tình rất tốt, sở hiên ôn nhu nhìn người trong ngực mấp máy môi theo điệu nhạc, giọng hát ngọt ngào muốn chảy ra nước thấm vào lòng người nghe từng chút một

Suối tóc đen của muội làm lay động tâm hồn ta

Vì muội chịu khổ, lệ roi cũng hóa mật ngọt

Một năm rồi lại một năm..

Trái tim ta... không thay đổi... chỉ cần muội... lại xuất hiện

Trong lúc hai người tình chàng ý thiếp thì ở bên ngoài cuồng phong bão tố đã sắp nổi dậy, thế cục ổn định trăm năm qua sắp bị phá vỡ vì vị Càn vương đang ôm ấp tiểu yêu tinh kia

Tây Bắc Càn Phong

Minh kiếm sơn trang nằm ở phía tây bắc quận Càn Phong, ẩn mình trên núi Vân Sơn mây vờn bao phủ, bao quanh chân núi là rừng rậm hoang dã, thác nước chảy xiết từ trên núi Vân Sơn đổ dọc xuống phía dưới chia thành hai con sông nhỏ. Dọc theo dòng sông bên trái khoảng 3 dặm sẽ thấy một vách đá cao sừng sững minh kiếm sơn trang chính là nằm trên đó, nếu có người muốn bước vào cửa Minh kiếm sơn trang, người đó tất yếu phải có hai thứ 1 là nội lực 2 là khinh công thượng thừa

Ba năm trước tại Càn Phong mọc lên minh kiếm sơn trang, trong sơn trang vốn vẹn chỉ có 50 đệ tử. Họ ẩn cư nơi rừng rậm cách biệt với thị trấn phồn hoa, không phải tổ chức sát thủ sống giết trên giang hồ cũng không phải một sơn trang tiếng tăm chính nghĩa nên cũng không ai chú ý đến. Không gây chú ý sẽ không có lời đồn, nơi này chỉ đơn giản là một sơn trang nhỏ không ai dòm ngó đến

Sa Vũ đứng trong mái đình được xây ngay mép rìa thác nước. Tầm mắt tập trung nhìn về phía không trung. Trong tiếng động ồn ào của thác nước hắn lắng nghe người phía sau truyền lại tin tức đã thu thập trong mấy ngày qua

"5 đệ tử khác đã tìm kiếm phòng thủ bên bờ Âm Vực nhưng vẫn chưa có tin tức của vương gia. Thuộc hạ vô dụng xin chủ tử giáng tội"

Sa Vũ không quay đầu, phát tay:" tin tức phía Mộc Khương thế nào?"

"Diệp Tư Đằng đã bắt đầu truy tìm tin tức Mộc đại nhân, thuộc hạ đã chuyển lời của chủ tử cho ngài ấy"

"Làm tốt lắm. Tiếp tục bảo vệ an toàn Mộc Khương cho đến lúc bọn chúng ra tay hành động" Trước khi có tin tức của Sở Hiên hần chỉ có thể bảo tồn thể cục mà vương gia đã định sẵn

"thuộc hạ tuân lệnh" Dứt lời nam tử hắc y lẩn vào mình đêm đen biến mất

Sa Vũ đứng ngược gió đêm, gió tát mạnh vào người khiến đầu óc nóng lên của hần dần bình tĩnh lại, cười lạnh 1 tiếng giọng nói của hần hòa vào tiếng thác nước như có như không:" Sở Triều, Diệp Tư Đằng nếu vương gia có mệnh hệ gì, ta quyết cùng các người đồng vu quy tận."

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Quận Phù Châu - Tề Quốc

Một tháng trước tả thị lang Khương Tranh người của Binh bộ đã qua đời do bạo bệnh, người nhà đã đem tro cốt từ kinh thành về quê nhà Phù Châu để an táng. Mặc dù chỉ là chức quan phụ giúp việc nhỏ nhưng Khương Tranh là nhân tài hiếm có, ham học hỏi làm việc ngày đêm đã giúp đỡ binh bộ thượng thư rất nhiều việc. Cái chết của người này khiến người ở Khu Mật Sứ hết sức đau lòng, tả thị lang tuần tú nhỏ nhà sẽ không còn lui tới nơi này nữa làm cho người người mặt ủ mày chau không khí tang thương bao trùm. Họ đâu biết hiện giờ người đã hóa tro cốt này đang tiêu điều trên nóc nhà của Khương Lâm phủ

Đôi mắt sáng quắt phá tan màn đêm nhìn về hướng năm sáu bóng đen bám theo từ hai ngày trước, Mộc Khương cũng chính là vị tả thị lang Khương Tranh đang được người ta tiếc nuối tuổi trẻ mệnh yếu kia, hần vừa chạm chân xuống miếng ngói liền lấy đà tiếp tục bay về phía trước, nhanh đến nỗi bụi chưa bám vào gót giày.

Sau một ngày trước khi nhận được tin vương gia rơi xuống Âm Vực, Sa Vũ đã âm thầm đưa tin giao cho hần một nhiệm vụ mới khá hấp dẫn. Hần cảm thấy vứt đi thân phận Khương Tranh là sự tổn thất lớn nhưng với tình hình hiện giờ chỉ còn cách từ bỏ, nếu không sớm muộn gì Diệp Tư Đằng cũng biết được hần trà trộn vào nội bộ của Tề Quốc khi đó sự việc bại lộ mất nhiều hơn được

Nhưng trước tiên hần muốn bọn chúng phải ăn không ngon ngủ không yên lúc này thời cơ vẫn chưa chín muồi nên sẽ chơi trò mèo vờn chuột một thời gian nữa

Đột nhiên một bóng đen lướt qua xuất hiện chắn trước mặt Mộc Khương cách xa khoảng ba trượng, âm thanh trong trẻo của nữ tử vọng tới

"Mộc Khương đệ tử nhập môn duy nhất của Vạn độc thánh không những tinh thông y thuật mà còn có khinh công thượng thừa như vậy thật khiến ta mở mang tầm mắt"

giọng nói hòa vào trong gió nhưng vẫn nghe rất rõ ràng đủ biết người này nội lực không tầm thường có sẽ sánh ngang với mỹ nhân khuynh thành Kiều Văn Ninh quả là hiếm có

Mộc Khương:"ngươi là Diệp Tư Tuyết"

Diệp tư tuyết:"không sai. Cần vương có thuộc hạ như Mộc công tử quả là may mắn" Một nhân tài như vậy nếu có thể gia nhập kỵ binh Ô long thì thể lực của đại ca sẽ như hồ mọc thêm cánh tiếc là người này đã đầu quân Cần vương, thoát nhìn không dễ lôi kéo.

"Lần này tìm đến cũng vì vết thương của đại ca ta. Nếu công tử không theo ta đành phải thất lễ"

Mộc Khương cười giễu âm thanh có phần khiêu khích:"nếu cô nương có bản lĩnh"Vốn định chơi đùa cô ta một phen, nhưng nữ nhân này cũng phải dạng tầm thường, người của Diệp gia đều rất trâu bò không thể khinh địch

Đưa tay về phía sau lưng ra hiệu cho ám vệ theo sát mấy ngày qua không cần động thủ, phải giả vờ một chút mới khiến huynh muội nhà này sa bẫy

Mộc Khương không phải kì tài võ học nhưng về ám khí, dụng độc ít người sánh kịp. Sau khi khích bác một câu để lấy khí chất, hần liền phi thân bay lên thoát cái đã ngay bên cạnh Diệp Tư Tuyết

Hai người thoát ần thoát hiện cận chiến kịch liệt, hai bóng đen giao nhau đánh đến đâu ngói vỡ đến đó. Các tòa viện hầu như bị hai người phá hủy nhưng vẫn chưa dừng lại Mộc Khương càng đánh càng quyết liệt, hần muốn phát tiết vì người huynh đệ đang ở dưới vực sâu không rõ sống chết kia

Mộc Khương hần mới không thêm là nam tử hần đại trượng phu gì đó, nữ nhân hay nam nhân nếu đã là đối thủ thì sẽ không nương tay cho dù trước mặt

hắn hiện giờ cũng là một mỹ nữ thanh tao thoát tục hẳn cũng mặc kệ. Vào sinh ra tử bên cạnh Sở Hiên bảy năm đầu chỉ học được mưu sâu kế hiểm, hẳn là võ sĩ có thừa. Huống hồ đứng trước mặt là muội muội của kẻ thù giết huynh đệ há có thể vì nàng ta là nữ nhân mà bỏ qua.

Lúc này Diệp Tư Tuyết đưa cước nhắm thẳng huyệt nhân nhên của Mộc Khương đá tới. Đừng tưởng một cước này đơn giản mà lắm, Triệt Quyền đạo của Diệp gia nổi tiếng mạnh bạo, thân thủ nhanh nhạy nhắm chỗ nào cũng đều là tử huyệt

Tốc độ di chuyển và phản ứng không thể nhìn bằng mắt Mộc Khương xoay người hai tay giao nhau bắt chéo dùng lực nhưng không đẩy chặn lại một cước của Diệp Tư Tuyết hẳn nghiêng người về phía sau một góc 65 độ trụ chân trái, đánh nhanh chân phải ngay tại huyệt nhĩ môn của đối phương. Một chiêu này đã kết thúc trận chiến hơn nửa tiếng đồng hồ

Sau khi Diệp Tư Tuyết ngã xuống bất tỉnh, Mộc Khương liền vận khí phi thân lúi vào đêm đen. Người của mình kiếm son trang liền bám sát theo sau nhanh chóng thoát khỏi không dấu vết.

Đám hắc y nhân của Diệp gia không kịp yểm trợ, vừa đến hiện trường cuộc chiến đã thấy tiểu thư nhà mình bất tỉnh nhân sự. Bọn chúng đành mang theo Diệp Tư Tuyết trở về nhận tội

Từ hôm rời khỏi lãnh thổ của Sở quốc, đoàn người của Diệp Tư Đằng thúc ngựa không ngừng nghỉ liên tục 4 ngày 3 đêm cũng đến được Phù Châu. Vừa đến nơi đã tung bỏ câu đưa tin về phủ thái úy tình hình mấy ngày qua

Nghe tin ca ca trúng một chưởng của Càn vương trọng thương rất nặng. Cả vai bên phải như bị đóng băng không thể cử động, nếu kéo dài có thể tê liệt mãi mãi sau này không thể cử động chứ đừng nói đến cầm kiếm ra sa trường thống nhất thiên hạ gì đó đều là mơ tưởng. Diệp Tư Tuyết lòng như lửa đốt từ kinh thành vô ngựa không ngừng chạy đến Phù Châu, vừa hay âm vệ có tin tức của Mộc Khương cũng đang ở đây, người này vốn là đệ tử của vạn độc thánh kê cận bên cạnh Càn Vương để tiết chế chất độc trong người hắn, chỉ cần tìm được người này thương thế của Diệp Tư Đằng liền có hi vọng

Ngờ đâu đại sự không thành thất bại có thừa, Diệp Tư Đằng nằm trên giường trong giọng điệu có phần mệt mỏi nhưng ánh mắt nhìn người khác vẫn sắc bén như trước

"Thật là làm càn. Mộc Khương là người thế nào, đối đầu trực diện với hắn các ngươi có phần thắng sao?"

"chủ tử bớt giận, thuộc hạ đã phái người lần theo dấu vết sẽ sớm ngày tìm ra Mộc Khương"

Diệp Tư Đằng:"Tiểu tuyết thế nào... bị thương có nặng không?"

Người mặc hắc y vẫn khom lưng chưa một lần ngước mắt:"tiểu thư vẫn ổn, chỉ là hiện giờ vẫn chưa tỉnh"

"được rồi, người đi tìm Tàn Phương nói ta có chuyện muốn bàn với hắn"Diệp Tư Đằng nhắm mắt cười khẽ một tiếng" Mộc khương à, không có Sở Hiên ở đây người làm sao có thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay ta".

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ánh sáng xuyên qua những cây đại thụ to lớn, mặc dù mặt trời đã lên cao nhưng sương chưa tan vẫn phủ mờ lối đi phía trước. Vân Diệp nằm trên lưng Sở Hiên, tay vòng qua cổ gắt gao ôm chặt hai chân quắp vào hông cúi đầu vùi xuống hõm cổ hắn, hai mắt lão liên quan sát vật thể xung quanh vùn vụt xẹt qua sau đó xa dần về phía sau. Tuy không đến nỗi hoa mắt chóng mặt, nhưng nằm trên lưng hắn bị sóc nảy bao tử thốn đến tận rốn rồi

Thật không ngờ xuyên tới cổ đại lại được chứng kiến cái gọi là khinh công trong truyền thuyết này. Sở Hiên bay còn nhanh hơn cả ninja, hẳn không cần điểm tựa như cành cây hòn đá cứ trực tiếp lấy đà trong không khí mà phi thân về phía trước. Vân Diệp hiện tại đã nhận ra bản thân đã gặp gỡ nhân vật được gọi là cao thủ võ lâm

So với Vân Diệp thì ma vương đại nhân hiện tại càng khó chịu gấp ngàn lần. Hai luồng thịt mềm mại của tiểu yêu tinh ép sát vào lưng hắn ma sát, những lúc hắn lấy đà lại nảy nhẹ lên thực bức người ta muốn điên mà "tiểu yêu tinh đáng chết, trang phục lại mỏng manh như vậy làm gì"

Đột nhiên từ trên không Sở Hiên nhảy xuống đất thẳng cái kết nghiêng mặt nói với người trên lưng mình

"chúng ta dừng chân ở đây một lát"

Không thấy tiểu yêu tinh đáp lại, Sở Hiên đưa tay ra phía sau đỡ hông nàng rồi lắc lắc thân thể lay tỉnh người phía sau

Tiểu yêu tinh:"Dừng... thả ta xuống được rồi"

Sau khi loạn choạn đáp đất, Vân Diệp đưa con mắt lơ lơ nhìn người kia, miệng anh đào nhỏ nhắn cắn nhằn

"ngươi gấp cái gì mà bay nhanh như vậy a, ruột rà muốn lộn lên hết rồi"

Nàng đã hành hạ tâm lung trong trắng của hắn làm bản thân không thể tập trung vì vậy tốc độ đã giảm rất nhiều rồi thế mà còn dám lườm hắn, càng kì lạ hơn chính mình còn dung túng để nàng cắn nhằn mà không tức giận. Sở Hiên thật thấy điên rồi liên tục nhắc nhở bản thân rằng nàng ta là yêu tinh không dễ bị mê hoặc

"ta rơi xuống vực đã mấy ngày rồi, nếu không mau chóng ra khỏi đây những người kia sẽ cho rằng ta đã chết"Không đúng, việc gì mình phải giải thích với tiểu yêu tinh.

Sở Hiên tâm tình rối loạn đi đến bên bờ sông cúi người phất nước vào mặt để đầu óc tỉnh táo lại, nằm nhoài người xuống đất hít sâu hương vị của cây cỏ. Hắn phải bình tâm lại trái tim không cho nó đập loạn vì tiểu yêu tinh nữa.

Thấy bóng dáng mảnh mai chạy đến gần, Sở Hiên quyết tâm nhắm mắt làm ngơ. Một lúc lâu vẫn không nghe âm thanh riu rít của tiểu yêu tinh hắn mở mắt tìm kiếm lại thấy nàng ngồi ngẩn ngơ chống cằm khước môi xịu xuống trong ánh mắt có sự mất mát khó tả

"Lại làm sao nữa?"Mặc kệ cảm giác khó chịu trong người, lúc này hắn chỉ quan tâm tiểu yêu tinh tại sao lại trưng ra cái mặt này. Vừa nhìn là càng bức bối thêm

Tiểu yêu tinh:"không có gì"

Cái giọng rầu rĩ có chút tủi thân kia làm Sở Hiên tức tối, đã bức lại càng bức thêm. Hắn cau mày đến nỗi có thể kẹp được một con ruồi lạnh lùng gần giọng

"Nói... cái mặt ngươi như vậy là tại sao. Nhìn rất xấu ảnh hưởng đến tâm trạng của ta"

Tiểu yêu tinh:"ta đi theo ngươi... người nhà ngươi có phiền không?"Vân Diệp đưa ánh mắt lung trông tỏ vẻ đáng thương nhìn hắn

Sở Hiên:"ngươi là lo lắng chuyện này?"

Tiểu yêu tinh: *gật gật*

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phiền muộn của tiểu yêu tinh Sở Hiên bật cười, giọng điệu chắc chắn lại có phần vui vẻ"người của ta... nếu ta không phiền ai dám nói phiền, nếu có kẻ nào nói ta liền giết kẻ đó"

Tiểu yêu tinh:"cũng không cần vì ta mà bất hòa với người khác... ngươi lại còn muốn giết người?"A phi phi... nàng cũng không phải là gì của hắn cái gì mà 'vì nàng' chứ

Sở Hiên:"ta nói này... ngươi không phải yêu tinh sao lại lo lắng những điều dư thừa như vậy. Ta có vì ngươi mà giết người thì ngươi phải cảm thấy có thành tựu mới đúng"

Tiểu yêu tinh tròn tròn mắt nhìn hắn bật cười:"được... ta sẽ bám lấy ngươi sau này ngươi thấy phiền có đuổi ta cũng không đi"giờ thì nàng cảm thấy thành tựu thật rồi mỹ nam nhà nàng vì nàng mà làm điều ác nha.

Vân Diệp không biết rằng Sở Hiên vốn là ác ma hắn làm chuyện ác là đương nhiên, nhưng nàng là người đầu tiên hắn chấp nhận làm điều gì đó vì người khác. Có lẽ sợ nàng buồn, cũng có lẽ sợ nàng rời xa hắn.

Vân Diệp đã biết hắn có khinh công, nàng rất thích thú với những điều mới lạ này. Tuy thân mang dị năng, nhưng ở mặt thể zombie xuất hiện sau đó tiến hóa chính vì vậy theo đó con người cũng phát sinh ra dị năng để chống lại mới có thể sống sót điều đó rất dễ hiểu. Nhưng những người ở đây lại không như vậy, những gì trong tiểu thuyết viết không ngờ lại có thật. Có thể bay nhảy như chim người bình thường làm được sao

"Sở Hiên, ngươi có võ công sao?"

Sở Hiên từ trên cao nhìn xuống tiểu yêu tinh, cái mũi cao thẳng của hắn héch lên trời ánh mắt thay lời muốn nói "còn phải hỏi... ngu ngốc"

Thái độ của người trước mặt cũng không làm Vân Diệp khó chịu, nàng tiếp tục hỏi:"lại còn rất cao cường sao..?"sờ sờ cái cằm nhắn mịn của mình tiếp tục độc thoại:"thế tại sao lại bị người ta đánh cho bầm dập còn rơi xuống vực nữa chứ?"Nói xong lé mắt nhìn người bên cạnh

Sở Hiên lờ mắt nhìn lại không trả lời vấn đề của tiểu yêu tinh:"nếu không rơi xuống đây... ngươi còn gặp được ta sao?"

Vân Diệp bĩu môi trong lòng thầm khinh bỉ "làm như gặp hắn là mình may mắn không bằng" Tuy vậy nhưng ngoài miệng vẫn xun xoe tiếp lời

"Được được... gặp được ngươi là may mắn của ta, sau này cơm ta ăn áo ta mặc nhờ hết vào ngươi"

Sở Hiên:"dựa vào...?"Tiểu yêu tinh lại muốn hắn nuôi ăn nuôi mặc không công à, hắn còn chưa quên lúc đầu là ai đòi khoét tim mình đâu. Sở Hiên xưa nay không làm việc lỗ vốn hắn là đang dụ dỗ nàng nói ra câu mà nữ nhân thường nói 'lấy thân báo đáp'

Vân Diệp:"theo như ngươi tự cho mình là võ công cao cường đi...."

Sở Hiên cắt ngang:"theo như...? ta chính là thiên hạ không ai địch nổi"

Vân Diệp:"được...haha.. nhưng là ta không thấy ngươi có vũ khí của bản thân"

Sở Hiên:"vũ khí có rất nhiều, nhưng không thích đeo bên mình"Hắn mà không có vũ khí sao, vậy thành lập mình kiếm son trang để làm gì

Vân Diệp:"Ta có cái này tặng ngươi xem như quà kết giao bằng hữu"Nói xong liền lấy trong không gian ra một cây kiếm trao cho Sở Hiên

Kiếm có bề ngang bằng nửa gan tay, độ dài hơn 1 cánh tay, chuôi kiếm dài hai gan tay màu vàng đồng có khắc họa tiết đầu rồng khá tinh xảo bên trên còn đính một viên đá màu xám tro trong suốt

Sở Hiên tỉ mỉ đánh giá kiếm trong tay:"khá đẹp, nhưng trong phủ của ta còn nhiều loại đẹp hơn"Nhìn qua lại thấy tiểu yêu tinh không giận hắn chê bai mà còn cười toét miệng nên bồi thêm một câu"Nhưng quà của tiểu yêu tinh ta sẽ giữ gìn cẩn thận"

Vân Diệp:"đương nhiên phải giữ cẩn thận, kiếm này của ta quý không phải vì bề ngoài đẹp"

"đưa kiếm đây, ta sẽ cho ngươi thấy sự khác biệt"

Vân Diệp cầm kiếm đi về nơi có nhiều cây cỏ thụ cao to gần đó, cách khoảng 15 dấn (500m) cầm kiếm chém trong không khí một đường

Sở Hiên biết tiểu yêu tinh không hề dùng lực tay quá mạnh, nhưng sau 1 giây kết thúc động tác từ mũi kiếm hiện ra vết chém như gió tạo thành rạch ngang không khí bay về phía rừng cây

" Oành...oành...hhh"

Những cây cỏ thụ phía xa nối liền nhau ngã xuống âm thanh chấn động một khoảng trời, bụi bay mù mịt lá rơi tứ tung. Ánh sáng do cây cối ngăn chặn thoát ra tỏa sáng một vùng đất

"thế nào... ta tặng ngươi món quà đáng giá chứ?"

Sở Hiên:"từ đâu mà ngươi có thứ này?"

Vân Diệp:"cái gì mà thứ này chứ, đây là bảo kiếm gia truyền a". Tuy không thực sự là vật gia truyền nhưng bảo kiếm này đã tồn tại từ thời ông cụ cố của nàng nha. Trước khi thức tỉnh dị năng chính là dùng cây kiếm này để giết zombie

Sở Hiên:"gia truyền... ngươi là yêu tinh sao lại có vật gia truyền?"dần nhận ra việc nàng nói muốn ăn tim chỉ là hù dọa, tiểu yêu tinh còn rất 'chính nghĩa' khuyên hắn không nên giết người. Có yêu tinh nào mà như nàng. Hôm nay còn lời ra vật gia truyền tặng hắn.

Sở Hiên không phải người ngu ngốc hắn còn rất thông minh, chẳng qua những việc xảy ra quá kì lạ không thể lí giải được liền nhận định nàng là yêu tinh

Hiện tại nghĩ lại có yêu tinh nào lại tự nhận mình là yêu tinh, thẳng thắn nói muốn ăn tim người khác.

Vân Diệp nhận ra sự nghi ngờ trong ánh mắt của Sở Hiên, nhưng hiện tại muốn nàng nói mình xuyên không từ một thế giới khác đến sao. So với việc nàng là yêu tinh còn đáng tin hơn

"Ta... ai dà"

Sở Hiên:"ngươi vốn dĩ không phải yêu tinh"Nếu tiểu yêu tinh không phải là yêu tinh thì tốt rồi, sau này sẽ chơi đùa nàng ta đến chết dám lừa gạt mình gan cũng lớn lắm

Vân Diệp:"ta... chuyện này rất khó giải thích. Để sau này từ từ nói được không"

Sở Hiên:"Oh, ngươi từ đâu đến tại sao rơi xuống vực, lại có năng lực khác người. Những chuyện đó ta sẽ cho ngươi thời gian trả lời"

Dùng một chút Sở Hiên nhìn tiểu yêu tinh mỉm cười. Nụ cười như nắng xuân rực rỡ có thể đánh tan sương mù quanh đây nhưng lại làm mờ tiểu yêu tinh nọ ón lạnh đọng cả tóc gáy

"Nhưng tiểu yêu tinh à... bảo kiếm này là quà chuộc lỗi vì ngươi đã lừa dối ta. Còn kết giao bằng hữu..."

Vân Diệp không đợi hắn nói hết câu liền phản bác: "được thôi, nếu ngươi đã chấp nhận làm bằng hữu với ta vậy quà kết giao đâu. Ngươi cũng không có cho ta cái gì"Hừ người cổ đại lại gian thương như vậy

Sở Hiên:"ai nói không có... lại đây"

Tháo sợi dây trên cổ xuống Sở Hiên một tay vén tóc tiểu yêu tinh, tay còn lại luồn sợi dây qua cổ nàng gắn chốt. Hai tay bao bọc thân thể vân diệp vào

lòng, hơi thở nam nhân loanh quanh trên đỉnh đầu làm gò má ai đó ửng hồng

Khoảng cách hai người rất gần, Vân Điệp có thể nhìn thấy cảm của sớ hiên đã lún phún râu. Trên người hắn thoang thoang mùi mồ hôi riêng biệt nhưng không khiến người ta ghét bỏ. Bất giác tiểu yêu tinh thốt ra lời tiếng lòng

"trên người người có mùi vị gì a" thật dễ chịu *hít hít*

Vân Điệp đưa đầu gần lại trước ngực hắn chun mũi hít nhẹ, động tác nàng tự nhiên không chút ngại ngùng

Nhìn hành động của tiểu yêu tinh Sớ Hiên cong môi cười khê trong ánh mắt ngập tràn sự yêu chiều, sùng nịnh, hắn trêu ghẹo đáp lại câu hỏi của nàng

"vị nam nhân"âm thanh có chút trầm khàn hết sức dụ người

Oành 1 tiếng trong đầu, hiện giờ tiểu yêu tinh biết xấu hổ rồi, đầu chỉ có gò má màu đỏ đã lan ra hết khuôn mặt và cổ

Sớ Hiên nhìn tiểu yêu tinh xấu hổ thích thú lắm tới, cài chốt dây chuyền xong hắn áp bàn tay lên đầu nàng đẩy vào ngực, tay còn lại ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn siết chặt không cho nàng vùng vẫy

"thích không... ngại nhiều một chút cho quen mùi"quen rồi sau này sẽ không thể rời xa hắn,.....

'vị nam nhân' của Sớ Hiên ngập tràn khoang mũi tiểu yêu tinh. Nàng giãy giụa ngoay đầu muốn thoát khỏi bàn tay của Sớ Hiên, thật sắp nghẹt thở chết rồi

Càng vùng ra hắn càng siết chặt, Sớ Hiên thích thú hưởng thụ tiếp xúc thân mật

Vì tức giận mà tiểu yêu tinh cứ thở khi khi, cái mũi nhỏ nhắn phun khí nóng lên ngực hắn 'Ủm, rất nhột'

Môi anh đào mở hờ áp sát không kẽ hở

Tiểu yêu tinh còn nhe răng cạp cạp gần điểm hồng trên ngực hắn

'Ủm..a... thoải mái a, tiểu yêu tinh cắn mạnh thêm một chút'

Âm thanh rên rỉ kèm theo câu nói sắc tình kia làm ngọn lửa trong đầu tiểu yêu tinh bùng lên

Nàng lác eo nhỏ đùn đẩy cánh tay kia ra khỏi người

Thấy tiểu yêu tinh tức giận, Sớ Hiên đành luyến tiếc buông người mềm mại trong lòng ra nhưng hai tay hắn lại nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng mà xoa nắn

Hắn lại còn cầm tay nàng luồn vào vạt áo đặt lên vòm ngực chà sát khua loạn trên da thịt. Lòng bàn tay tiểu yêu tinh mát mẽ khiến Sớ Hiên thờ dãi thỏa mãn. Từ lúc cồng nàng trên lưng sự đụng chạm mềm mại no đầy kia khiến bụng dưới khô nóng bức rứt, nước lạnh tát vào mặt cũng không thể xoa dịu làm hắn vô cùng khó chịu hiện tại chỉ bắt nàng đền bù một chút

Nhìn cặp mắt phượng hí hí của hắn kia, đuôi mắt hơi xếch lên, mi dài khê động đây nhìn thật là mỹ người mà. Không ngờ mỹ nam lại biến thái như vậy, đã biến thái thì thôi đi còn dụ dỗ nàng biến thái theo hắn.

"lưu manh... buông tay" vân điệp xoay xoay cổ tay muốn thoát khỏi

Mắt phượng đang nhắm nghiền hé mở lộ ra đồng tử đen láy, ánh nhìn trong suốt như nước hồ thu phẳng phất trong đó một tia không vui cho thấy chủ nhân của cặp mắt này đang bất mãn vì bị chống đối

"không buông" trả lời dứt khoát

Mỹ nam lạnh lùng lúc đầu đâu rồi

Cái người giữ thân như ngọc không cho nàng sờ soạng đâu rồi

Tất cả là nàng nhìn lầm rồi có đúng không

Tên này sao lại đột nhiên biến thái vô sỉ như vậy

Vân Điệp khóc không ra nước mắt mím môi trừng mắt tức giận nhìn cái người về ngoài đạo mạo nhân cách biến thái kia mong cho hắn nhận ra sự bất bình của mình.

Đáng tiếc trong mắt Sớ Hiên vẻ mặt này của tiểu yêu tinh không có sức uy hiếp mà lại còn rất đáng yêu

Tức giận mà cũng đáng yêu như vậy tiểu yêu tinh của hắn đúng là hại nước hại dân mà. Tuy chưa có chính thức là người tình, chỉ là nỗi niềm e ấp đang trong giai đoạn thăm men mà thôi nhưng trong mắt Sớ Hiên tiểu yêu tinh đã hóa tây thi rồi

"Tối đây" âm thanh đê thấp nhưng không giấu đi sự dịu dàng khiến người nghe phải trầm luân trong đó

Sở Hiền một tay giữ chặt cánh tay tiểu yêu tinh tay còn lại luồn qua váy đặt dưới đùi nhấc nàng lên xoay lại ngồi lọt thỏm trong lòng hắn

Lưng nàng áp sát vào vòm ngực của người phía sau. Độ ẩm của hai thân thể giao hòa vào nhau khiến cho nhiệt độ xung quanh cũng tăng theo

Vân Diệp cảm giác phía dưới có vật cứng chạm vào mông mình cả người liền cứng đờ trong lòng khóc thét nàng chỉ phản bác lại hắn một câu thôi mà, trả lại sợi dây cho hắn đừng có giờ trò biến thái với nàng nữa có được hay không.

Tiểu là khi nhận ra sự biến thái của mỹ nam cũng đã muộn rồi, thấy người trong lòng cự quấy Sở Hiền liền lạnh giọng uy hiếp "ngồi yên... tiểu yêu tinh ngươi muốn châm lửa sao?"

Vén tóc tiểu yêu tinh sang một bên, Sở Hiền vui mặt xuống hõm cổ hít hà thu lấy mùi hương trên cơ thể nàng rồi nhẹ nhàng thở ra

Cảm giác ở cổ ươn ướt lại hơi đau vật nóng ẩm nhẹ nhàng liếm mát phát ra tiếng 'chùn chụt'. Không sai cái tên biến thái tâm lý vượn vẹo kia đang dùng môi lưỡi gặm cắn cổ nàng

"ngươi.. ngươi phi lễ ta" cái tên điên biến thái này hắn lại dám như vậy với nàng

Sở Hiền: "lúc này là ai muốn nếm mùi vị của ta trước, có qua có lại" âm thanh ẩn chứa ý cười, thò ơ trả lời giống như chuyện hân hôn nàng là tất nhiên vậy

"tiểu yêu tinh... vật đính ước ta đưa cho ngươi rồi. Vậy của ta đâu?"

Cái gì mà vật đính ước chứ, là quả kết giao có được không từ khi nào thì thành vật đính ước rồi. Vô sĩ, quá vô sĩ

Vân về miếng ngọc trên cổ ngắm nhìn. Ngọc có màu tím nhạt chỉ nhỏ bằng một đồng xu, ở giữa có một lỗ nhỏ sợi dây chính là xỏ qua đây, viên mặt miếng ngọc có khắc chữ 'Hiên' là tên của yêu nghiệt sao. Vân điệp muốn nói 'nàng không cần vật đính ước, trả lại cho hắn', nhưng ngẩng đầu lên môi lại dính trên cái cằm lún phún râu kia. Nàng quả thật chỉ vô ý thôi, tại sao lúc nào cũng khơi lên sắc tâm của tên biến thái này chứ

Chứng thực suy nghĩ của tiểu yêu tinh Sở Hiền liền phát ngôn một câu khiến người kia muốn phun một búm máu

Mắt phượng không chút che giấu ý cười, mặt nước tĩnh lặng trong đáy mắt dần gọn sóng cuốn lấy người khác vào trong đó. Sở Hiền nghiêm túc ra lệnh

"hôn thêm cái nữa" chỉ chỉ vào môi mình ý nói 'hôn nơi này'

Mặt vân điệp chảy xuống 3 vạch đen, trước cái nhìn chăm chú đầy khát khao nhọn nhọn của sở hiên. Tiểu yêu tinh rùng mình vội vàng lấp liếm chuyển sang chủ đề khác dời đi sự chú ý của tên biến thái

"haha... miếng ngọc này thật đẹp nha, ngọc này có tên không"

Sở Hiền: "có. tên là 'hiên của bướm nhỏ' " đây là tên hắn mới nghĩ ra

Vân Diệp: "khụ khụ..." hiên của bướm nhỏ là cái gì gì, cái tên thô tục như vậy vừa nghe đã biết cái tên biến thái này bịa ra

Tốt nhất không nên hỏi tiếp, nếu không hắn lại nghĩ ra cái gì điên khùng thật sự trái tim của nàng không chịu nổi đâu

"haha...kiếm của ta cũng có tên nha.. là Đoạn Hôn Kiếm" Thấy người nọ không đòi hôn nữa, ngón tay vân về cuộn từng lọn tóc của nàng đùa giỡn Vân Diệp liền tiếp tục độc thoại mong sao cho hắn quên luôn cái vụ hôn hít đi

"Đoạn Hôn Kiếm này rất khát máu a, người chết dưới lưỡi kiếm của nó càng nhiều thì sức công phá càng lớn . Nó chính là hút từ khí của người chết để tăng cường sức mạnh..."

Đại biến thái vẫn tiếp tục nghịch tặc

"Ngươi xem... viên đá xám tro ở chuỗi kiếm. Khi nào màu sắc của nó đậm dần lên chứng tỏ..." Ai da, nàng nói thao thao bất tuyệt mà mặt của đại biến thái không thay đổi vẫn chăm chú vào đại sự tóc tai là sao a

Tiểu yêu tinh không biết rằng Sở Hiền chưa bao giờ quên việc 'đòi hôn' kia. Chẳng qua hắn nhìn vẻ mặt nom nớp lo sợ, môi nhỏ liên tục mở ra khép lại của nàng cũng rất đáng yêu. Hắn muốn hôn lúc nào chẳng được, thời gian còn rất dài, nàng vốn trốn không thoát,.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Hai ngày sốc nẩy trên lưng của Sở Hiên cuối cùng hai người họ đã rời khỏi cái nơi chim không thêm ị ra cứt kia rồi

Khu rừng này ngoại trừ không khí lạnh lẽo cũng không có lấy một vật sống hèn chi không xuất hiện dã thú, ngay cả dòng suối nhỏ kia cũng không có lấy một con cá, xung quanh chỉ có sương mù và cây cối không thể tìm ra được thức ăn nào để nhét bụng. Đây là một khu rừng yên tĩnh, sự yên tĩnh chết chóc. Nếu không có không gian tùy thân hai người họ có lẽ đã chết đói trong này

Đi theo lối mòn ngoài bìa rừng khoảng 3 canh giờ đã tìm được cái trấn nhỏ kia. Nơi này nhà cửa xập xệ, cũng không có tiếng rao bán hàng rong 'bánh bao xá xiu đề' như trong phim ảnh, trên đường đi cũng chỉ thấy mấy đại thúc vai khiêng 2 bó củi. Cũng đúng thôi nơi này gần rừng núi, có lẽ họ chủ yếu đốn củi ngoài bìa rừng để đổi thức ăn

Vân Diệp đến nơi này đã gần 1 tuần hiện tại mới thấy được con người ở nơi này, từ lúc xuyên đến đây chỉ ở bên cạnh Sở Hiên cũng chưa gặp qua người nào khác

Tuy nơi này chỉ là một trấn nhỏ ở ẩn trong núi nhưng cũng bao quát được cách sống của người cổ đại. Không khí nơi này thật phần mới lạ đối với người hiện đại như Vân Diệp. Nữ nhân nơi này đơn sơ nhất cũng tết tóc hoặc vấn lên chứ không ai xõa tóc tự do như nàng, quần áo của họ tuy thô sơ nhưng vẫn kín mít đến gót chân cũng không hở

Khi hai người xuất hiện ở đây vô tình thu hút ánh mắt của nhiều người, không nói về ngoại hình như trích tiên khí chất như quý tử của Sở Hiên thì cái người "thê ki 21" như tiểu yêu tinh cũng làm ánh mắt mọi người phải dừng lại trên 2 người họ

Sở Hiên hiện tại mới bắt đầu suy nghĩ về vấn đề ăn mặc của tiểu yêu tinh, váy áo của nàng rất đẹp nhưng lại hở hang quá mức lúc chỉ có hai người thì không sao nhưng hiện tại mấy cái ánh mắt kia là sao hả? Hắn thật muốn đồ sát bọn chúng ngay tại chỗ

Hai người từ lúc đến được nơi này thì cuộc bộ chậm đi hẳn, và vấn đề là ở chỗ tên đại biến thái đang ôm ôm nàng kia, Vân Diệp mắt tròn trừng nhìn Sở Hiên bao bao bực bực gói nàng kín mít trong cái áo của hắn muốn hít thở không thông chỉ lòi được 2 con mắt ra ngoài.

Thế nhưng Sở Hiên vẫn chưa có vừa lòng, cái cổ chân trắng nõn của tiểu yêu tinh vẫn phơi ra ngoài khiến hắn chướng mắt vô cùng

Vân Diệp: "ngươi buông ra, khó thở chết đi được"

Sở Hiên: "im lặng, chống cự là bụng bự"

Vân Diệp: "... TMD!, tên biến thái này lại biết nói vãn một cách biến thái như vậy.

Hai người lờ lờ kéo kéo đến một chỗ vắng người, Sở Hiên lấy từ trong tay áo một cái kèn ngọc thạch nhỏ bằng ngón tay út đưa lên miệng thổi một cái Huýt..

Vân Diệp cảm thấy tay áo của người cổ đại thần kì y như túi doremon vậy, cái vẹo gì cũng móc từ trong đó ra. Lăn lộn vật và mấy ngày mà nó vẫn nằm trong tay áo không lọt mất được thật là quá vi diệu

Đang cảm thán ngắm nghĩ về tay áo thần kì chưa được 5 phút đã thấy một con đại bàng vàng bay lượn trên đầu bọn họ

Sở Hiên kéo mạnh tiểu yêu tinh ôm vào ngực, nàng còn chưa kịp mắng chửi hắn đã đe dọa

"Tiểu yêu tinh muốn bụng bự sao"

"Ngươi..." thật quá lắm rồi, đợi đến khi nàng làm quen với cuộc sống nơi này phải tránh xa tên biến thái này mới được. Không khéo hắn cho nàng bụng bự thật thì.. khụ khụ.. thì đành thuận theo ý trời thôi chứ sao

Vùi đầu trong ngực Sở Hiên nhưng nàng vẫn biết hắn đang xé vật áo và viết cái gì đó

Sau khi cột mảnh vải vào móng vuốt của đại bàng, Sở Hiên thả lỏng vòng tay giải thích

"Ngươi tưởng 'hiên của bướm nhỏ' ta tặng chỉ đeo để trang trí thôi sao"

Vân Diệp: "ngọc thì gọi là ngọc đi, cái tên dài như vậy ngươi nói không thấy mệt sao"

Sở Hiên: "có tên rồi tại sao lại phải gọi ngọc này ngọc nọ"

Vân Diệp: "thế không để trang trí thì để làm gì" tên này thật miệng lưỡi, một mình đôi co với hắn

Sở Hiên: "trên người ta có độc... nếu không có miếng ngọc hấp thu khí độc bên ngoài thì những người xung quanh đừng mơ có thể lại gần ta... ngoại trừ người"

Vân Diệp: "vậy nên nếu đeo miếng ngọc này ta lúc nào cũng phải dính vào người như thế này sao"

Sở Hiên: "nếu người muốn thì dính chặt như vậy ta cũng không phiền"

Vân Diệp: "trả lại cho người dù sao không có nó độc trên người người vẫn không ảnh hưởng đến ta" người không phiền nhưng ta phiền a

Vừa nghe vậy mặt Sở Hiên biến sắc, ưu thương phủ mờ đôi mắt, hần ủy khuất nhìn tiểu yêu tinh "tiểu yêu tinh, những người khác không thể đến gần ta, 20 năm nay ta sống cô độc một mình hiện tại đã có người... nhưng người lại muốn bỏ ta mà đi? thôi được người muốn thì cứ đi cũng không cần trả lại 'hiên của bướm nhỏ' " hừ muốn trả lại, đừng có mơ

Tiểu yêu tinh nghe xong liền chấm nước miếng lau lau giọt nước mắt vô hình trên mặt. Trong lòng vô cùng thương xót cho đại biến thái, nhưng nàng còn không hiểu rõ hần sao. Nhìn ánh mắt bi thương kia thật làm đau lòng người, nhưng tên đại biến thái này hần mà sợ cô độc sao ngược lại có khi còn vui mừng nữa đó chứ. Mặc dù nghĩ như thế, nhưng nàng vẫn khinh bỉ chính mình. Lí trí đến đâu cũng bị hần dụ hoặc, nàng thừa nhận nàng rất đau lòng khi nghe những lời này

Tiểu yêu tinh: "thôi được, nhưng đã nhận 'hiên của bướm nhỏ' ta sẽ trị hết độc trên người người" hừ sao nàng lại bắt chước hần gọi cái tên thô tục này chứ

Sở Hiên: "được.." tuy không nghĩ tiểu yêu tinh sẽ trị hết độc cho hần nhưng nàng đồng ý đeo miếng ngọc là được

Tiểu yêu tinh: "được rồi... đừng cười nữa" Chỉ được cái gương mặt đẹp để dụ con gái nhà lành. Hừ

Minh Kiếm Sơn Trang - đỉnh Vân Sơn

Vò mảnh vải trong bàn tay, khóe môi Sa Vũ hiện lên nét cười đã lâu không xuất hiện.

Đã có tin tức của vương gia, người đang trên đường trở về.

"chủ tử, bên ngoài có Kiều tiểu thư cầu kiến"

"Kiều Văn Ninh ? lúc này cô ta phải đang ở bên Sở Triều mới đúng"

Mảnh vải trong lòng bàn tay Sa Vũ lúc này đã thành vụn cám hòa nhập vào thác nước trước mặt. Âm thanh đánh nhau ngày càng lớn, có lẽ người bên ngoài không đợi được đã xông vào.

Keng

"Kiều tiểu thư, xin dừng bước" Thủ Huyết lúc này còn đứng bên cạnh Sa Vũ thoát cái đã đứng trước mặt Kiều Văn Ninh kiếm trên tay chắn trước mặt nàng ta không hề khách khí đuổi khách

"Người tránh ra, ta có chuyện muốn nói với Sa Vũ" hiện tại nàng đang rất nóng nảy, mắt hai ngày đường mới tìm đến được nơi này để nghe ngóng tin tức của Sở Hiên. Nàng không thể chờ đợi được nữa, 6 ngày nay đã đợi đủ rồi

"Thủ Huyết, dẫn người dò xét 500 dặm quanh Vân Sơn phát hiện có kẻ lạ mặt liền giết hết cho ta" liếc nhìn Kiều Văn Ninh phía sau môi nở nụ cười ôn nhã, nhưng ánh mắt không giấu đi sự âm trầm

"Kiều tiểu thư, nơi này là thế lực bí mật của vương gia hiện tại cô là người của thái tử không nên đến đây. Nên biết chỉ vì cô và vương gia có chút giao tình nên mới còn mạng đứng trước mặt ta"

"là ta sợ ý, sẽ không có lần sau"

Sa Vũ một thân lam y, áo bào thêu những đám mây cùng màu. Trong đôi mắt thấy rõ sự mệt mỏi nhưng cũng ẩn dấu mấy phần vui mừng khó nhận biết. Khuôn mặt hần bình thản ôn nhu như nước, bước đi thong dong, khí chất trên người của hần luôn thoát tục như vậy, làm cho người khác nhìn vào cũng bình tâm một phần

Hần xoay người bước vào đình viện thông thả thưởng trà không để ý Kiều Văn Ninh gấp muốn đứng ngồi không yên trước mặt mỉm cười hỏi

"Kiều tiểu thư đến đây là có chuyện gì sao?"

Đương nhiên Sa Vũ biết rõ nàng ta đến đây ngoại trừ việc của vương gia thì còn việc gì nữa. Nữ nhân này thập toàn thập mỹ, nàng thông minh xinh đẹp, biết đối nhân xử thế, thân thủ mạnh mẽ khiến người khác khó mà không yêu mến lại một lòng vì vương gia mà chống đối với thái tử hần cũng rất thương thức nhưng vương gia thân mang độc xưa nay không gần nữ sắc huống hồ luôn rạch ròi giới hạn với nàng ta nên hần đang cân nhắc có phải hay không cho nàng ta biết một chút tin tức để trợ giúp

Kiều Văn Ninh: "ta không tin Sở Hiên sẽ chết... dù là Âm Vực đi chăng nữa chắc chắn hần vẫn còn sống" Nàng vẫn luôn tâm niệm Sở Hiên sẽ không chết, nàng yêu hần bất chấp tất cả. Nếu thật sự hần đã chết nàng cũng không muốn sống nữa. Nhưng Sở Hiên là người mạnh mẽ như vậy, hần làm sao

lại dễ dàng từ bỏ mạng sống. Nàng không tin

Sa Vũ: "nếu vậy cô sẽ làm gì?"

Kiều Văn Ninh: "Sa đại ca có phải người biết tin tức của Sở Hiên... mau nói cho ta"

Sa Vũ: "ta chỉ có thể cho cô biết vương gia vẫn bình an... còn chuyện khác ta nghĩ cô là người của Sở Triều..."

Không đợi nghe câu tiếp theo, nàng hiện tại chỉ nghe lọt được 'vương gia vẫn bình an' liền kích động không thôi, gương mặt xinh đẹp có phần tiu tụy rạng rỡ hẳn lên như đã được tiêm một liều thuốc bổ. Nàng vừa vui mừng vừa lo lắng, nụ cười trên khóe môi không tự chủ mà hiện ra nhưng nước mắt lại chực chã mà rơi xuống không ngừng

Kiều Văn Ninh không muốn khóc trước mặt người khác nhưng nàng không thể kìm nén được xúc động trong lòng. Có trời mới biết nàng có bao nhiêu vui mừng. Mặc dù vẫn tin tưởng Sở Hiên còn sống, nhưng đó cũng là hi vọng mà thôi mà ngay lúc này nàng biết được hi vọng đó trở thành sự thật thì mọi buồn lo, đau khổ trong những ngày qua tràn ra nhưng sống vờ đề.

Đợi người trước mặt ổn định lại tâm trạng, Sa Vũ liền tiếp tục

"vương gia đang trên đường trở về, vẫn còn rất nguy hiểm"

Kiều Văn Ninh: "đại ca... nói cho ta biết hắn đang ở nơi nào.. người mau nói"

Sa Vũ: "được... ta tin cô lần này. Kiêu tiểu thư cô đừng làm ta thất vọng"

Xung quanh đình viện không một bóng người chỉ thấy bóng dáng 2 người nọ thấp phần nghiêm túc đang bàn bạc điều gì đó, giọng nói của họ bị tiếng thác nước lấn át. Chỉ có thể thấy được gương mặt xinh đẹp của nữ tử kia rạng ngời như nắng sớm,.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Điệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Sa Vũ phong thái tao nhã ngồi trên lưng ngựa nhìn Kiêu Văn Ninh

"Kiêu tiểu thư nhờ cô hộ tống vương gia bình an trở về"

"Sa đại ca yên tâm, còn nữa...cám ơn người đã tin ta"

Sa Vũ cười nhẹ gật đầu "đi đường cẩn thận". Hắn nhìn Thủ Huyết dùng khẩu hình miệng.

"Huynh đệ, bảo trọng" Hắn tin tưởng khả năng của Thủ Huyết nhưng không thể không lo lắng, lần này đi Yên quốc nguy hiểm trùng trùng, mà Thủ Huyết lại chỉ có một mình, Kiêu Văn Ninh dù thân thủ tốt đến mấy cũng chỉ là một nữ tử, nàng ta chẳng qua là một con tốt mà thôi. Nói Thủ Huyết hộ tống nàng ta chỉ bằng ngược lại nàng ta sẽ là tấm khiên bảo vệ Thủ Huyết khỏi mũi tên của Sở Triều

Hai người hai ngựa liền gấp rút lên đường. Thủ Huyết thúc ngựa phía sau ánh mắt nhìn bóng lưng của Kiêu Văn Ninh tăng thêm một tia cảnh giác

"Thủ Huyết, người hãy theo sát Kiêu Văn Ninh chú ý nhất cử nhất động của nàng ta"

"thuộc hạ không hiểu, nếu đã không tin tưởng vì sao người lại tiết lộ tin tức của vương gia cho cô ta"

"Sở Triều là người âm độc, nhưng hắn cũng không quá thông minh. Người thử nghĩ hắn biết được Kiêu Văn Ninh chạy đến Yên quốc tìm vương gia lẽ nào lại không cử người theo dõi. Ta chính là muốn hắn bất an, hắn đã có gan dấn vương gia vào chỗ chết thì cũng phải gánh nỗi hậu quả này, chỉ cần hắn đích thân ra khỏi lãnh thổ của Sở quốc thì chính là đi tìm đường chết. Nhưng không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn"

"Thuộc hạ đã hiểu"

"Tốt, cầm theo lệnh bài này, sẽ có lúc người cần tới"

Năm hấn 10 tuổi gặp được vương gia sau đó được Sa Vũ rèn luyện. Mặc dù thân phận hắn là thuộc hạ nhưng bọn họ cùng nhau lớn lên, tình như huynh đệ. Đây không chỉ là trách nhiệm và lòng trung thành mà hắn đặt cả tính mạng và tình cảm vào trong tay họ

Nói về hai người Sở Hiên và Vân Điệp khó khăn lắm mới tìm được một chỗ cắm đồ đổi trăm ngọc để lấy bạc, lại phải đi mua ngựa và trang phục. Thế nhưng một người thì không biết sử dụng "tiền", một người thì bày ra mặt than không chịu giao tiếp, vung tiền như rác. Một người chỉ chốc cần nhân, một

người im lặng ngao mạn khiến lộ trình trì hoãn không ít

Kê móng xuống bậc đá trước cửa tiệm cầm đồ, Vân Diệp trán lấm tấm mồ hôi, sau một lúc hi hục liền dơ chân lên rút ra cái tất chân quăng xuống đất

"chịu thôi, ta không mang cái này đâu"

Không hề giống như nàng tưởng tượng áo ngoài thì giống như một mảnh vải to chắp chéo quàng qua hông, vải dệt thô to, lại còn phải mặc thêm áo trong thất lung. Bây giờ thì Vân Diệp đã hiểu vì sao đồ vật gì cũng có thể nhét vào vạt áo được rồi, thời này họ còn chưa biết may túi đâu. Những điều này vẫn có thể chấp nhận được, nhưng trời cao chứng giám nàng chỉ có thể mặc trang phục này để không khác người thôi. Đến tất mà cũng phải buộc dây, thật cả người chỗ nào cũng khó chịu. Nơi này làm gì có chất liệu co giãn, tất chân chỉ là một miếng vải bo tròn bắp chân sau đó phải dùng dây buộc lại a

Sở Hiền nhìn bộ dáng cả lo phát phơ của tiểu yêu tinh hết sức ngứa mắt. Nàng ta lại có thể giữa thanh thiên bạch nhật dơ chân trần ra mà khây móng, thật chưa thấy nữ tử nào như vậy, đúng là người rừng rú. Nhưng cũng chỉ được phép ở trước mặt hân mà rừng rú, không thể để nàng ta bày ra bộ dáng này ở trước bàn dân thiên hạ được

"mang vào ngay-lập-tức"

"bản cô nương không-thích-mang"

Sở Hiền nheo mắt nhìn cái hất cằm của tiểu yêu tinh, được lắm, dám cãi lại hân. Sau một lúc mắt to trừng mắt nhỏ trước cửa tiệm cầm đồ là hình ảnh nam thanh nữ tú chật vật lăn lộn trên đất, tóc tai phủ bụi, mồ hôi nhễ nhãi

Mặc kệ người nằm trên đất giãy giụa, Sở Hiền ngồi bệt xuống, hai chân kẹp chặt đuôi của tiểu yêu tinh, ngón tay thoăn thoắt buộc lại sợi dây quanh chân nàng.

Mặt mũi Sở Hiền xám ngoét như tro tàn, hân không ngờ kế hoạch cuộc đời uy phong lẫm liệt mà bản thân lập sẵn lại lòi ra một chuyện ấu trĩ như vậy

Hân lại tình nguyện mang tất cho nữ nhân, thế nhưng lại bị người ta đá vào mặt đã đành, hân năn nỉ không được lại thành kẻ bắt ép người ta kết quả là biến thành bộ dáng nhếch nhác thế này, người nọ còn không biết điều mà bày ra vẻ mặt chán ghét. Hân thế này mới hiểu được tiểu yêu tinh là một đại tính tình a

"ngươi là gói bánh tét sao, xấu như vậy"

Sở Hiền hừ lạnh một tiếng, bực dọc phui bụi trên người. Thấy tiểu yêu tinh còn thộn mặt ngồi dưới đất liền đưa tay kéo nàng lên, sẵn tiện đưa móng vuốt tốt bụng phui bụi trên người giúp nàng 'ừm, móng tiểu yêu tinh thật nẩy a'

Cảm giác móng mình bị người ta vỗ lên, tiểu yêu tinh tức giận đập một phát rất kêu vào cái tay đang làm loạn kia. Sở Hiền liền chep chep miệng nhìn trời, nhìn đại thúc gánh củi, nhìn tiểu hài tử chạy loạn trên đường tóm lại là không nhìn tiểu yêu tinh hân đang chột dạ a

Hai người tìm được một cỗ xe ngựa, không nghỉ ngơi mà một đường thẳng trở về Sở quốc,.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Xe ngựa lộc cộc đi theo đường mòn xuyên qua núi một đường thẳng đến quận Bình Yên, muốn đến được Sở quốc nhất thiết phải đi qua nơi này. Ngồi trong xe ngựa lắc lư, Vân Diệp thích thú vén rèm nhìn ngó xung quanh. Sau 30 phút thì bắt đầu chán chường nửa nằm nửa ngồi, nằm dặt dựa gác chân lên bệ cửa chốc chốc lại đưa tay xoa móng ê ẩm.

Cỗ xe thấp vừa đủ độ cao để ngồi, nhôm dây một tí liền đụng phải đầu, nằm xuống lại phải co chân. Đợi đến lúc móng đau nhức, chân tê rần tiểu yêu tinh liền không nhẫn được nữa

"Sở Hiền, dừng lại, mau dừng lại...."

Xe ngựa vừa dừng lại, nàng liền bay ra ngoài hướng một bụi cây gần đó mà nôn khan không ngừng, mặt mũi bơ phờ, bên mép còn dính ánh nước thêu thảo trong cổ họng

"không đi xe ngựa nữa"

"vậy thì cưỡi ngựa" Vì lo lắng làn da trắng nõn của tiểu yêu tinh bị nắng tổn hại nên mới tìm cho nàng một cỗ xe, nếu nàng mệt mỏi như vậy thì thôi đi

"được, chúng ta liền cưỡi ngựa đi" Nàng là người thế kỉ 21, cái quan niệm nam nữ thụ thụ bất thân liền ném ra sau đầu, huống hồ môi nàng hân đã hôn,

mông nàng hẳn đã vỡ nếu còn ngại ngần chẳng phải cũng quá làm bộ làm tịch đi

Ngược lại cái người lãnh khốc chưa biết thất tình lục nhục như Sở Hiên từ ngày có duyên kỳ ngộ với tiểu yêu tinh thì tế bào lãng mạn ảo tưởng của hắn trở nên phong phú dị thường. Hắn cảm thấy chuyện nam nữ cười chung một ngựa phất gió rong ruổi cùng nhau có biết bao nhiêu là phong tình. Nghĩ đến đây trên gương mặt tuấn mỹ vẽ lên nụ cười ngơ ngẩn.

Thế nhưng..

"ngươi sao lại cười ngu như vậy" tiểu yêu tinh trực tiếp đập vỡ cái viễn tượng kia của Sở Hiên

"Đi thôi" chân dẫm bàn đạp, xoay người mạnh mẽ phóng lên lưng ngựa động tác của vương gia đại nhân hết sức tiêu sái đưa tay hướng về tiểu yêu tinh giúp nàng trèo lên

Sau khi yên vị nằm gọn trong lồng ngực của ai đó, Vân Diệp chưa kịp hưởng thụ cảm giác thoải mái được bao lâu thì tốc độ cưỡi ngựa lại nhanh đến chóng mặt.

Tên này đúng là quái thai, cưỡi ngựa lại còn nhanh hơn cả chạy moto. Đứng núi khúc khuỷu, gió đập rát cả mặt, nhìn phía trước lâu lâu lại xuất chương ngại vật. Sở Hiên cầm cương né qua né lại khiến nàng xanh mét cả mặt mày

"chậm một chút" gió cuốn một đồng bụi đất xộc thẳng vào cuống họng khiến dạ dày kịch liệt co rút

"..." Cúi đầu nhìn người trong ngực, Sở Hiên trong nháy mắt không để ý phía trước, ngựa liền đi lệch khỏi đường mòn đợi đến khi phát hiện ra địa phương trước mắt đã hoàn toàn xa lạ như cảm giác được hơi thở nguy hiểm con ngựa nổi điên chạy nhanh vào sâu trong núi. Trong phút chốc cảnh vật phía trước tựa như con quái vật khổng lồ hung hãn há to miệng chực chờ nuốt chửng bọn họ, bóng tối nhanh chóng bao trùm hai người

Ngựa phi ngày càng nhanh, ghim cương ngựa thật mạnh hi vọng có thể dừng nó lại. Ngựa lại hí lên một tiếng dài, co chân ưỡn cái lưng dài ngoằn thẳng lên, cái bướm trên cổ nó quấn quanh mũi của tiểu yêu tinh khiến không khí bị rút đi không ít. Lập đi lập lại vài lần như thế, khiến hai người đang nằm rạp trên lưng nó ngã ngửa ra phía sau

Sở Hiên ôm chặt người trong lòng từ trên lưng ngựa ngã xuống đất, không kịp hít hà đầu đón hai thân thể quấn vào nhau lăn nhanh xuống dốc đến khi dừng lại cả người nhúc nhích liên đầu đón

Y phục do ma sát với mặt đất không ít chỗ đã rách rưới, thân thể đau nhức không muốn cử động, khi thị giác dần quen với bóng tối mới mơ hồ thấy được cảnh vật xung quanh.

Nơi này như một đường hầm trong lòng đất, rất tối. Sở Hiên lay người nằm trên ngực

"tiểu yêu tinh không sao chứ?"

"Người nói xem chúng ta sao lại xui xẻo như vậy, đi đường thẳng cũng bị rơi xuống dốc"

Vân Diệp không buồn nhúc nhích, nằm yên trên người Sở Hiên ậm ừ

"Bây giờ phải làm sao?"

"Bên ngoài trời vẫn còn sáng, chúng ta ra khỏi đây rồi tiếp tục đi Bình Yên"

"Người nói nghe thật dễ, con ngựa mặt dài kia cũng không đứng yên đợi chúng ta. Đi như thế nào đây"

Im lặng..

Sở Hiên cảm nhận được một luồng nội lực mạnh mẽ ở phía trước phát ra, lòn vòn trong đường hầm bằng đất này. Khiến hắn tò mò chính là nguồn nội lực này vô thanh vô thức tản ra, dường như không có vật chủ.

Cảm nhận được sự khác thường của 'tấm nệm 37 độ C' bên dưới, tiểu yêu tinh rướn cổ đối mặt với chiếc cằm nam tính nói

"ở chỗ hoang vu ít người ở thế này ai lại cất công đào một con đường trong lòng đất chứ"

Sở Hiên rử mắt nhìn nàng, trong bóng tối hắn vẫn có thể bắt được ánh sáng lóe lên trong mắt của tiểu yêu tinh

"muốn đi xem thử sao?"

"ngươi không thấy tò mò sao, không biết chừng có bí kiếp võ công cao siêu gì đó đang chờ chúng ta đến lấy"

Trong các tiểu thuyết kiếm hiệp không phải thường xuất hiện những tình huống như thế này sao, rơi xuống vách núi mấy năm trời về liền trở thành đệ nhất cao thủ, rớt vào hang động tìm được bí kiếp võ lâm mà giang hồ tranh nhau đến sát đầu mẻ trán

Nàng đã rơi xuống vách núi chẳng những không gặp được cao nhân gì đó lại còn phải dài ngày dầm sương trong cái khu rừng chó ăn đá gà ăn sỏi kia

Trước khi đến với tháng ngày ăn no mặc ấm, du ngoạn cảnh đẹp thì nàng muốn phiêu lưu một chút. Cái đường hầm này rất kích thích nha

"muốn đi cũng được... trước tiên người đứng lên đề ta sắp ngạt thở rồi"

"hỏi ta đứng lên thì người phải bỏ cái tay đang sờ soạn trên eo của ta ra rồi nói"

Nói xong tiểu yêu tinh còn ném một ánh mắt xem thường

Cái ánh mắt kia là thế nào, sờ soạn gì chứ hần chẳng qua thấy mềm mại nên nắn bóp một chút cũng không phải là chưa sờ qua

Tiểu yêu tinh vừa chống người nhòm mông đứng dậy liền nghe tiếng thở phào một hơi, thái độ gì đây

Nàng muốn gào vào mặt hần : "ta chỉ có nửa tạ thôi"

Hừ đúng là đồ mặt trắng, chỉ nhiều đây cân lượng mà cũng mệt mỏi như vậy

Mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt tức giận, những tiếng thở khi khi của tiểu yêu tinh ở trong đường hầm yên tĩnh này lại nghe rất rõ ràng nha. Nhịn không được Sở Hiên liền bật cười thành tiếng

Bỏ lại tiếng cười phía sau, nàng dặm mạnh chân đi về phía trước, vừa đi vừa lau bầu rửa thảm cái tên tiểu mặt trắng kia

Đường hầm chỉ là một đường thẳng, không quanh co khúc khuỷu rộng khoảng một sải tay, phía trên là từng mảnh đá vụn chắp vá xen kẽ những thảo dược nhỏ mọc tì lỉ. Vân Diệp rọi đèn pin xung quanh, dò dẫm đi từng bước, thân thể ngày càng tựa sát vào vách đất, càng đi sâu vào chân lại càng mềm nhũn ra không có sức

Nhìn tiểu yêu tinh bước chậm dần, Sở Hiên chống một gối xuống đất, khom người nhìn nàng

Chẳng đợi hần mở lời, tiểu yêu tinh trèo lên lưng Sở Hiên nằm gọn trên đó. Nàng vòng tay lên cổ hần, rọi đèn pin về phía trước

Sở Hiên đã quen sống trong sự xa lánh, đối với hần người ta có sự e dè sợ hãi, si mê, thần phục hoặc chán ghét. Chỉ duy nhất thiên hạ đang nằm trên lưng, nàng nhìn hần thương thức không kiêng dè, nàng dựa dẫm hần, đùa giỡn hần, nàng muốn làm bằng hữu với hần? Có bằng hữu nào lại phải bao ăn bao mặc như hần không, chỉ có làm nữ nhân của hần mới có quyền lợi đó

Nữ nhân của hần? Sở Hiên nhếch khóe môi. Hần giật mình với suy nghĩ của chính mình. Một nữ nhân thân phận không rõ ràng lại xuất hiện kì lạ như vậy sao hần có thể không cảnh giác lại còn có suy nghĩ đó

Thấy được thần sắc của Sở Hiên có phần âm u, hần khó chịu vì phải trì hoãn việc đi đến Bình Yên sao. Nhưng là nàng muốn khám phá đằng sau cái đường hầm này có gì a, nếu mà là đường cụt không biết chừng cái tên này sẽ vứt nàng ở đây cho hả giận.

Không, không.. không thể nào là đường cụt nha

Vân Diệp bấm công tắc của đèn pin, trong phút chốc đường hầm lại bao trùm bởi bóng tối. Bước chân của Sở Hiên dừng lại

"ta chỉ muốn xem thử phía trước có ánh sáng không thôi" Nàng vội bật công tắc đèn sáng lên lần nữa

Sở Hiên vẫn bước tiếp, không nói cũng không hỏi hần vẫn còn nghi vấn trong lòng về thân phận của nàng. Mặc dù trực giác cho hần biết nàng sẽ không tổn hại đến hần. Nhưng lui tới với một người không rõ ràng, trong lòng có chút tư vị

Nhưng ngay lúc này

"ở nơi ta sống, vật dụng này chỉ là đồ sinh hoạt bình thường thôi"

Thì ra nàng tưởng hần đang thất thần vì cái ống thép có thể chiếu sáng này. Đúng là hần có chút ngạc nhiên, nhưng từ chuyện vòm dù kia thì những thứ này cũng không làm hần quá bất ngờ. Sở Hiên chỉ đang chú ý đến câu nói kia của nàng

"nơi người sống?"

"Đúng vậy, người tin không ta không thuộc về nơi này. Nơi ta sống có điện, có dầu hỏa, rất nhiều rất nhiều thứ mà nơi này chưa khám phá ra"

"vậy người thuộc về nơi nào?" Hần chỉ quan tâm đến điều này

"ta ở một không gian khác, vô tình bị kéo đến đây. Nói ra ta cũng thấy khó tin"

"kể cho ta một chút về nơi người sống"

"Được rồi, cũng không phải điều gì bí mật. Ta chỉ không muốn người khác nói ta là kẻ điên"

"ta sẽ không"

Vân Diệp nói rất nhiều về cuộc sống hiện đại. Nơi đó có những thứ kì lạ và thần kì Sở Hiên chưa bao giờ biết đến, hắn chỉ tưởng tượng qua lời kể của nàng. Lúc hắn không hiểu, nàng sẽ giải thích cặn kẽ và có những điều hắn hỏi nàng cũng không biết. Tiểu yêu tinh nói những thứ cao siêu đó trí tuệ của nàng không với tới được

Nàng nói nơi nàng sống hiện tại đã bị phá hoại bởi xác sống. Chỉ có máu tanh và chết chóc. Năng lực của nàng cũng nhờ đó mà bộc phát. Tiểu yêu tinh nói "thế nên người không được gọi ta là yêu tinh nữa nhé". Nhưng hắn vẫn thích gọi nàng như thế thôi

Tiểu yêu tinh không nói cha mẹ nàng chết như thế nào, nhưng hắn biết nguyên do cũng bởi vì những "xác sống" kia. Nàng tức giận khi nói đến những con người bị bào mòn nhân cách, cười khi nói đến những người bạn cùng sống vai chiến đấu

Sở Hiên không thể ngờ tới lại có những điều kì bí như vậy, nhưng tiểu yêu tinh nói hắn đừng tin. Hắn ghen tị với những người bằng hữu kia của nàng, có thể được nàng bảo vệ và bảo vệ nàng. Tiểu yêu tinh lúc xuất hiện ở nơi này vừa vặn gặp được hắn vậy thì từ nay cứ để hắn bảo vệ nàng đi

Hai người vừa đi vừa nói thoảng chốc đã đến cửa đường hầm. Ánh sáng cũng không làm bọn họ quá chói mắt, không phải cảnh đẹp thần tiên. Trước mắt chỉ là một đồng cỏ lớn, ngọn cỏ dài đến đầu gối, xanh mướt và trải dài

"tiếp tục đi?" Sở Hiên ôn nhu hỏi nàng

"tất nhiên rồi, đã đến được đây sao có thể quay ra chứ"

"Đúng vậy, người đi là ta mà" hắn cười trêu chọc nàng

"Hừ, để ta xuống. ta có thể tự đi rồi" Nàng gào lên bên tai hắn làm Sở Hiên suýt tưởng mình mất đi thính giác rồi đấy

Lại có thể tức giận? nếu là nữ nhân khác sẽ thẹn thùng đỏ mặt mà bước xuống. Nàng lại có thể tức giận như vậy là muốn hắn tiếp tục cồng sao

Sở Hiên giữ chặt hai chân thon dài của nàng, để nàng giẫy dụa dùng dằng thế này sẽ té xuống đất mất

Tiểu yêu tinh nheo mắt thỏa mãn nằm trên lưng ai đó, quả thật nàng rất lười đi nha.

Họ dạt cỏ sang hai bên đi được một lúc lại vọt vào giữa những tàng cây đỏ rực, lá vàng nhuộm ửng đầu cây, rơi trên mặt đất trải dài đến phía cuối đường mòn. Đến cuối con đường, phía trước quả không thua gì tiên cảnh, có vẻ đây là nơi ẩn cư của một vị cao nhân nào đó

Phía trước là tấm bảng gỗ được khắc chữ "Hồ Mộc Tiên". Phía sau tấm bảng là một con đường nhỏ được lát đá, con đường nằm giữa hồ nước rộng mênh mông, trên mặt nước chốc chốc lại thổi bọt bong bóng. Bao quanh hồ nước là những tàng cây màu đỏ như trời thu. Con đường lát đá thẳng đến một gốc cây to cao chót vót xuyên thủng mây xanh nằm đơn độc giữa hồ nước. Khung cảnh rất yên tĩnh thoảng đảng giống như lọt vào một thế giới khác

Khi đi hết con đường lát đá đến gần gốc cây to, mới phát hiện được trên thân cây là một tấm cửa gỗ tiếp màu khó nhận ra. Không nghe một tiếng động nào chứng tỏ rằng đang có người trong đó

Hai người nhìn nhau sau đó đẩy nhẹ cánh cửa gỗ

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Sau cánh cửa gỗ là một gian phòng cổ kính, mọi thứ đều được đeo gót từ gỗ mà ra. Mạn nhện mắc ngang trên những trụ gỗ, trong không trung treo lơ lửng những con nhện đang nhả tơ. Sát bên vách gỗ là một chiếc bàn bám một tầng bụi dày dính chặt với nền nhà vân gỗ, bề mặt được khắc hoa văn bàn cờ, hai bên là hai khối gỗ tròn phẳng dùng làm ghế. Trên tường gỗ dày được đục khoét thành từng ô vuông đều đặn. Trong ô vuông có rất nhiều sách, một vài cuốn rơi rớt xuống sàn nhà.

Sở Hiên đưa ngón tay quét một đường trên mặt bàn: "có vẻ nơi này đã vắng chủ trên 10 năm"

Khom người nhặt một cuốn sách, bụi từ cuốn sách bay vào mũi khiến tiểu yêu tinh ho sặc sụa: "khụ khụ...ghi chép về băng tằm?"

Lai lấy vài cuốn trên tường gỗ lật nhanh: "sách về cổ thuật, vu thuật, khẩu quyết Tàn Tâm Huyết, Thiên Phật quyền,...."

Về mặt tiểu yêu tinh càng đọc càng chùn xuống "Thế nhưng không có quyển nào là bí kiếp võ công"

Sở Hiền nhìn gương mặt đầy thất vọng lấm lem bụi của nàng phì cười, những quyển sách này tuy không phải bí quyết vô công nhưng hoàn toàn là bí tịch mà người trong giang hồ muốn có được. Chủ nhân nơi này đúng là một cao nhân, vấn đề là người đã không còn ở đây không lẽ đã quy tiên rồi

Căn phòng được tách thành hai gian cách nhau một tường gỗ, tiểu yêu tinh bước vào gian phòng phía sau. Đường như đó là một nhà bếp thu nhỏ có cửa sổ được khoét vòng tròn hắt ánh sáng vào trong, nhìn ra cũng chỉ thấy nước hồ bao quanh. Phía bên trái có một cầu thang xoắn từ gỗ cuộn vòng theo thân cây lên phía trên

"Sở Hiền, mau lại đây xem, ở đây có một căn gác nha"

Mỗi bậc thang đi lên là bụi bay dính vào tà áo, đầu ngón chân tiểu yêu tinh đã phủ đầy bụi.

Căn phòng này rất tối, nhờ chút ánh sáng phía dưới hai người họ lơ mơ thấy được bóng dáng ngồi trên chiếc ghế đơn cạnh giường.

Nhưng nơi này bụi phủ dày như thế làm sao có người ở, đột nhiên một ánh sáng xanh tím phát ra từ phía bàn tay của bóng dáng kia. Khiến hai người Sở Hiền và Vân Diệp giật mình chính là người kia chỉ là một bộ xương khô khoát bên ngoài là bộ y phục mà thôi.

Ánh sáng xanh tím kia phát ra từ viên minh châu được từng khớp xương tay giữ lấy.

Hai người nhìn chằm chằm bộ xương thất thần một lúc, Sở Hiền đến gần chạm nhẹ vào viên minh châu tức thời cả căn phòng rung chuyển một hồi, khiến chung quanh bụi bay mù mịt, thế nhưng bộ xương kia vẫn vững như thái sơn ngồi đó không lay chuyển

Đợi đến lúc căn phòng trở về an tĩnh như lúc trước thì trên không trung đã xuất hiện từng dòng chữ lóe sáng màu vàng kim bay lơ lửng

Sở Hiền mày nhíu càng sâu, đây chính là đỉnh cao của nội lực, phải thâm sâu đến mức nào mà đã qua 10 năm vẫn nguyên vẹn được như vậy. Huống hồ người này chỉ còn lại bộ xương khô, nội lực hẳn là tụt vào viên minh châu kia

Tiểu yêu tinh đứng phía sau nắm chặt ống tay áo của Sở Hiền giật giật, miêng há hốc kinh ngạc: "thật giống không gian 3d nha, người đọc ta nghe những dòng chữ kia nói gì?"

Là chữ phồn thể nàng không thể đọc được, đến thế giới này nàng như người thất học. Nhìn từng chữ màu vàng nhấp nháy lờ lờ giữa không trung tiểu yêu tinh cực kì hưng phấn

" Là truyền nhân duy nhất của Lưu Tinh, nhất thiết phải hiểu được bộ pháp Kỳ Lân Bảo Điện này. Chỉ cần có thể viên minh châu kia người có thể tiếp nhận"

Thì ra vị tiền bối này đã trù tính được việc sẽ có người tìm ra nơi này. Thiết nghĩ không đơn giản chỉ là cần người có duyên gặp mặt, bằng không lúc hấn chạm vào viên minh châu kia tại sao lại không có phản ứng gì. Kỳ Lân Bảo Điện sao, thú vị lắm

Đúng như suy nghĩ của Sở Hiền, sau tâm thư gửi gắm là từng dòng chữ bay lơ lửng nối tiếp nhau. Đây có lẽ là khẩu quyết của Kỳ Lân Bảo Điện, nhưng đọc đi đọc lại vẫn không thể nghiệm ra được điều gì

Vân Diệp bên cạnh nghe Sở Hiền đọc lẩm nhẩm nàng cũng ù ù cạc cạc theo, vốn không đọc được chữ nay nghe được cũng không thể hiểu.

Vốn đang ngơ ngác, nhưng khi Sở Hiền không đọc nữa nàng nhìn từng chữ từng chữ trên đó lại bắt tri bắt giác vẽ ra được động tác. Mỗi một chữ là một động tác. Vân Diệp nhắm mắt hình dung trong đầu động tác thứ nhất sau đó cử động thân thể múa theo

Khi chấm dứt động tác, mở mắt ra đã thấy một chữ đầu tiên kia đã biến mất,.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 16

Khẩu quyết của Kỳ Lân Bảo Điện bao gồm 12 câu. Mỗi một chữ sau khi biến mất theo động tác của Vân Diệp tự khắc sẽ in sâu vào trí nhớ của nàng. Động tác đầu tiên chỉ làm một lần duy nhất đã thành công nhưng càng về sau mỗi một chữ biến mất cần nhiều nhất là một khắc (> 15 phút)

Vì thế để hoàn tất một câu khẩu quyết mất phải từ hai đến ba canh giờ. Đợi đến lúc hoàn thành câu thứ 9 thì bầu trời bên ngoài đã là một màu đen, Vân Diệp càng luyện càng say mê.

Thứ nhất, nàng cảm thấy mới lạ. Ngày trước xem tiểu thuyết bản thân cũng rất ao ước mang theo một đám sư đệ ra ngoài tung hoành ngang dọc trong giang hồ để dương oai diễu võ

Thứ hai, nơi nào cũng sẽ có kẻ kẻ mạnh, kính trọng người tài trí. Nàng tất nhiên sẽ không được liệt vào kẻ tài trí hơn người. vậy chỉ có thể để chính mình mạnh lên mới có thể tự bảo vệ bản thân

Thứ ba, đồ ngon đã dâng đến miệng chỉ có kẻ ngu mới không ăn

Mồ hôi thấm ướt y phục dính sát vào da thịt, ẩm ướt cộng thêm bụi bặm làm cơ thể dính dớp rất khó chịu. Nhưng bù lại thân thể khá thoải mái, di chuyển cũng nhẹ nhàng hơn. Vân Diệp cảm nhận được từng mạch máu đang chạy loạn trong người kích thích các giác quan trở nên nhạy bén. Nàng vốn là song hệ dị năng hệ tinh thần và lực lượng, hiện tại đã đột phá cấp 4. Là dị năng giả đương nhiên giác quan sẽ nhạy bén hơn người thường, sau khi luyện tập thuần thục 9 câu khẩu quyết của Kỳ Lân Bảo Điện thoát nhìn sẽ không có tiến triển gì nhưng chính bản thân nàng đã cảm nhận được sự khác biệt của thân thể

Nghe tiếng thờ đều đều vang lên trong phòng nàng mới nhớ đến Sở Hiên, xoay đầu nhìn người đang nằm trên giường ngon giấc nàng cảm thấy vô cùng có lỗi vì đã bỏ rơi hẳn cả một buổi sáng

Nhẹ nhàng bước xuống cầu thang Vân Diệp lấy từ không gian gạo và trứng. Trong lúc chờ cơm chín thì úp la hai quả trứng. Sau đó hâm nóng lại một số đồ hộp có sẵn. Thật ra trong không gian vẫn nuôi một số gia cầm, nhưng hiện tại nàng lười phải đi đồ sát bọn chúng chỉ muốn mau chóng lấp đầy bụng sau đó ngủ một giấc

Đột nhiên phía sau có người vòng tay ôm lấy chiếc eo mềm mại của nàng, Sở Hiên tựa cằm lên đỉnh đầu tiểu yêu tinh, giọng nói từ tính mang theo âm mũi khàn khàn vì mới tỉnh ngủ

"đói quá.. tiểu yêu tinh ta chờ nàng rất lâu" hắn ừm khuất lên án nàng

Nàng xoay người bặm môi ngược mắt rõ ra nguy hiểm nhìn hắn: "sắp xong rồi... nhưng lần sau không được tùy tiện ôm ta nữa. Hiểu không?"

Mu bàn tay của Sở Hiên bị tiểu yêu tinh vỗ đến đỏ rần, buộc hắn phải thu lại móng vuốt, không cam lòng nhìn nàng chất vấn: "tại sao?"

Ha..! còn hỏi nàng tại sao đấy.

Hơ một tí là ôm ấp, sờ nắn, nàng với hắn cũng không phải là tình lữ gì đó. Những lần trước bắt đất đi hắn thừa dịp vô tình thuận thế ăn đậu hủ nàng không ít nha.

Được rồi, nàng thừa nhận bản thân cũng rất thích thú hưởng thụ sự cung chiều của hắn, vui vẻ khi bị hắn trêu chọc. Khụ.. hơn nữa nàng cũng ăn đậu hủ hắn không ít hơn bao nhiêu. Nhưng nàng không muốn càng lún càng sâu, mối quan hệ mờ ám không rõ ràng như vậy nàng không cần. Vì cảm xúc trong lòng kia xém chút nàng quên mất nơi này là cổ đại, nam nhân tam thế thứ thiếp là chuyện bình thường, huống hồ dung mạo như trích tiên kia sẽ thu hút bao nhiêu ong bướm đây.

"Sở thiếu gia, ta cũng không phải là gì của ngươi, những hành động ám muội như vậy không nên xảy ra. Chỉ có người ta yêu mới có thể..."

Sắc mặt của Sở Hiên thoáng chốc âm trầm, hàn khí quanh người toát ra lạnh lẽo "vậy người nàng yêu là ai?"

Sao hắn có thể quên chuyện này chứ, quá khứ của nàng thuộc về nơi khác. Nàng đã từng gần gũi với nam nhân nào, trải qua những ngày tháng vui vẻ, còn có nàng đã đồng cam cộng khổ với những ai. Quá khứ có khi nào đã phát sinh tình cảm với người khác. Trong phút chốc, đột nhiên hắn vô cùng giận dữ. Vì nếu nàng yêu thích người khác thì kẻ đó cũng không ở nơi này. Hắn cũng không thể giết chết hay phanh thây xé thịt tên đó

Tâm tình bị cuốn theo cảm xúc cuồng nộ trong lòng, vô thanh vô thức hơi thở của hắn mang theo sự nguy hiểm không kim chế: "mau nói ta biết, nàng yêu ai"

Ngoại trừ lần đầu tiên gặp hắn dưới vực thì hiện tại tiểu yêu tinh mới thấy được bộ mặt âm trầm này của hắn. Vô cùng lạnh, như có như không toát ra khí chất vương giả, trời sinh quần lâm thiên hạ. Phải chăng nàng xuyên không gặp được vị vương giả hay thái tử gì đó trong truyền thuyết rồi. Ngần lần dừng như nàng nghĩ nha

Tóc gáy sau ót đã dựng cả lên rồi, nhưng vấn đề này có quan trọng không chứ, bày ra vẻ mặt dọa người đó làm gì: "ta... không có yêu ai.."

Đuôi mắt Sở Hiên khẽ động, trong ánh mắt đã bớt đi một phần âm trầm

"không có yêu ai, vậy tại sao không cho ta ôm"

Hắn thế nhưng quay lại vấn đề cũ, mức độ biến thái thật cao siêu

May mắn lúc này mùi thơm của gạo tỏa ra để tiểu yêu tinh thoát được một kiếp

Nàng đẩy Sở Hiên ra đem cơm và đĩa thức ăn bước thật nhanh ra ngoài gian phòng phía trước

Sau khi yên vị, tiểu yêu tinh lấy hai cái bát từ trong không gian ra. Thế nhưng cái người ở phía sau không biết ăn nhằm cái gì bỏ ngoài tai tất cả những gì nàng nói lúc này, rất tự nhiên ôm nàng ngồi lên đùi hắn động tác lưu loát không cho cơ hội chống cự

"Ta với nàng dùng chung một bát"

Không đợi tiểu yêu tình phản ứng, Sở Hiền xới cơm vào bát, múc một muống com kèm thức ăn đưa đến miệng nàng

"há miệng"

"ta... đề ta xuống được không, ta tự ăn không phiền người..." không dám nói hết câu tiểu yêu tình nhìn ánh mắt nửa hăm dọa, nửa dụ dỗ kia của hắn đành há miệng ngậm lấy muống com kia

Sở Hiền khoé mắt cong cong đất ý tươi cười đưa tay vén đi tóc mái trước mặt nàng: "Ngoan"

Bên cạnh nàng hắn đã giấu đi sự ngang tàng vốn có, hôm nay vì nàng nói ra một câu kia đã kích thích bản tính ma quỷ ẩn trong xương cốt. May mắn nàng không có tình cảm với nam nhân nào, nếu không cảm giác muốn nghiền xương nát thịt mà lại không có người để hứng chịu thật làm hắn bứt rứt biết bao nhiêu

Vân Diệp ngồi trên đùi hắn mà nhấp nhồm không yên, sự thân mật này đúng là vượt quá mức tưởng tượng của nàng rồi.

Không phải hắn chê nàng nặng sao, hiện tại cân nặng dồn hết lên chân hắn rồi

Trên người nàng có phải hiện tại rất hôi không. Xấu hổ quá đi mất

Á.. sao hắn lại dùng cái muống com nàng mới vừa ăn chứ.

Đáng chết, sao nàng lại thấy ngọt ngào như vậy a. Lúc này mặt nàng có phải rất đỏ?

Nếu đề tên biến thái này thấy được có phải hay không sẽ trêu chọc nàng một phen

Hai người tình chàng ý thiếp cứ người một muống, ta một muống rất nhanh đã giải quyết xong bữa cơm.

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Sau khi bụng rỗng được lấp đầy tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên. Đôi nam nữ nào đó nắm tay tản bộ ngắm sao để tiêu thực thuận tiện bồi dưỡng tinh cảm

Quả thực trời đêm nơi này đẹp không gì sánh bằng, khoảng trời rộng tĩnh lặng, mặt nước lấp lánh ánh sao phản chiếu nền trời. Nước hồ cũng cùng một màu với màn đêm, mặt nước trong suốt đến nỗi có thể thấy được những viên sỏi lớn nhỏ dưới đáy hồ

Vân Diệp mồ hôi đầy người, nàng hiện tại rất muốn tẩy rửa thân thể. Nhìn mặt hồ trong suốt thoắt bốt kia lại muốn bơi lội lặn ngụp một phen, nhưng một thân y phục nam làm gì có yếm của nữ tử che chắn bên trong đành phải lấy trong không gian ra một bộ đồ lót hiện đại cứ coi đó là bikini vậy

"ta vào thay y phục... muốn tắm một chút"

"Được" Sở Hiền buông tay thả nàng quay lại gốc cây Mộc Tiên

Gương mặt hắn bình tĩnh không chút gợn sóng, giọng nói nhẹ nhàng không biểu lộ chút tâm tình nhưng nội tâm đã hoa nở mấy mùa, xuân tâm nhộn nhạo

Lúc này Sở Hiền nghĩ mình cần phải biểu hiện là một chính nhân quân tử, hắn chỉ nhìn nàng tắm thôi đảm bảo không động tay động chân. Nghĩ đến đây khoé môi khẽ nhếch, nhưng trong lòng đã cười to hai tiếng đến đề tiện

Khi tiểu yêu tình lác mông đi ra, đã nhìn thấy Sở Hiền thân trần ngâm mình dưới nước lộ ra vòm ngực cùng cơ bụng săn chắc trong ánh sáng lên hai ngọn lửa nhỏ. Không hiểu sao nụ cười như gió xuân kia lại làm nàng nổi lên một tầng da gà

Hai mảnh vải nhỏ cùng màu với ánh trăng đặt trên người nàng làm tăng thêm sự tươi tắn của làn da. Mỗi lần bước đi là hai khối no đầy kia nhấp nhô lên xuống đánh mạnh vào thị giác của tên sắc lang nào đó

Ngược lại hắn bày ra dáng vẻ giữ thân như ngọc lên tiếng nhắc nhở nàng: "tiểu yêu tình... nàng tắm phía bên kia nha. Tuyệt đối đừng đến gần ta" nói xong liền không tiếng động nuốt nhẹ một ngụm nước miếng

Tiểu yêu tình thế mà lại cười gian xảo chọc trúng tim đen của hắn: "hắc hắc.. nhẹ nhàng cỡ nào ta cũng thấy yết hầu của người đang động đậy lên xuống kia"

Hừ, vậy thì thế nào chứ, ăn mặc như vậy không phải chủ yếu là để hấn thưởng thức sao. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng vị vương gia nào đó lại không tự chủ được để sắc hồng lan đến tận mang tai, về mặt thận thũng lại cố gắng nghiêm chỉnh hết sức gương gao. Nhìn vào lại cứ tưởng hấn mới là người bị chiếm tiện nghi

Hai người ngâm mình dưới hồ, cách nhau một con đường lát đá. Khoảng cách xa như thế, nhưng ma tôn đại nhân bằng khoe mắt của mình lâu lâu lại liếc nhìn tấm lưng trần mềm mại của tiểu yêu tinh

Dưới ánh trăng có đôi nam thanh nữ tú, tiếng bộ ngựa ve sầu văng vẳng bên tai, gió lùa nhẹ cây cỏ. Âm thanh của tự nhiên khiến lòng người trở nên nhẹ nhõm, nước hồ ấm áp, bọt khí đẩy lên luôn qua những viên sỏi nhàn nhẹ vào các huyết của lòng bàn chân rất thoải mái một môi cũng bay đi mất

Nhắm mắt thả mình hưởng thụ trong nước hồ được 2 khắc (>30p) lại nhìn sang phía bên kia con đường lát đá người kia như thế nào lại im lặng đến vậy. Chẳng lẽ cup C như nàng lại không thể hấp dẫn được hấn, nhưng một chút tự ái kia nhanh chóng bay biến đi mất...

Sở Hiên lưng tựa vào vách đường lát đá, tóc đen thấm ướt nổi bật trên làn da ngọc, thân thể từ từ chìm xuống đáy hồ.

Khi Vân Diệp chạy sang thì phát hiện nước xung quanh hấn thế nhưng rất lạnh, thân thể Sở Hiên hiện tại như khối băng chạm vào khiến tay nàng tê buốt. Chẳng lẽ độc trong người hấn phát tác

Giống như lần đầu tiên ở dưới Âm Vực, thân thể Sở Hiên hiện tại đã tê liệt hoàn toàn không thể tự di chuyển.

Khó khăn lắm nàng mới cố được hấn lên gác. Sau khi đặt Sở Hiên xuống giường, nàng dùng khăn bông lau khô đi nước trên người hấn, đắp chăn ủ ấm thể nhưng thân nhiệt vẫn cứ thể giảm dần không có khởi sắc

Thật ra Sở Hiên chỉ không thể cử động, thần trí vẫn rất tỉnh táo, hấn nhìn tiểu yêu tinh lo lắng, tay chân rối rắm, viên mắt ưng hồng liền nhẹ giọng trấn an

"Đừng lo lắng... 3 canh giờ sau sẽ khỏe lại thôi"

Vân Diệp không biết làm thế nào cho phải, đành nhu thuận ngồi bên cạnh trông chừng hấn. Nhưng có vẻ như tình hình ngày càng tệ, lúc nàng chỉnh sửa lại chăn mền phát hiện ra toàn thân Sở Hiên như được phủ bởi một lớp đá bảo mỏng, mi mắt và chân mày đã xuất hiện những mảnh băng tí li

Nàng hoảng loạn vô cùng, sợ hãi hóa thành nước mắt thi nhau rơi xuống. Nghe thấy tiếng nước nỏ của tiểu yêu tinh, Sở Hiên động đậy mi mắt, mắt phượng cong cong ẩn hiện ý cười, hấn nhu hòa dễ dàng: "tiểu yêu tinh ngoan... đừng khóc sẽ làm ta đau lòng"

Nghe được âm thanh dịu dàng kia lại khiến lòng nàng thêm đau xót khịt mũi nói: "Nhưng không giống lần trước..."

Sở Hiên nhìn gương mặt lấp lem nước mắt của nàng cười khổ: "đừng khóc nữa được không... ta không thể lau nước mắt cho nàng"

Nghe vậy nước mắt tiểu yêu tinh chảy càng thêm dữ dội, nhưng tiếng nước nỏ thì không nghe thấy nữa. Nước mắt rơi xuống tiếp xúc với vòm ngực Sở Hiên mảnh băng nơi đó liền tan ra thành nước

Đầu Vân Diệp chợt lóe, đúng rồi sao nàng lại quên mất nước ôn tuyền chứ.

Nửa giờ sau khi dứt cho Sở Hiên uống nước ôn tuyền, lớp băng nhuyễn trên người hấn dần tan hết. Cũng không biết là do nước ôn tuyền có tác dụng hay vốn dĩ lớp băng kia tự tan

Tiểu yêu tinh cả người căng thẳng nay cũng thả lỏng phần nào, nàng mệt mỏi nằm xuống bên cạnh Sở Hiên không bao lâu thì ngủ thiếp đi

Ánh sáng của viên minh châu cùng 3 câu khẩu quyết đang lơ lửng trong không trung kia đủ để nhìn rõ mọi vật trong căn phòng

Sở Hiên nhìn người bên cạnh ngủ say, tâm hấn ngứa ngáy không thôi nhưng biết sao được phải chờ 1 canh giờ nữa mới có thể tẩy máy tay chân

Thật xui xẻo, nhưng kể cũng lạ 15 năm qua chỉ những khi hấn lợi dụng chất độc kia mới phát tác, sao hôm nay lại đột nhiên xảy ra lại còn xuất hiện thêm tầng băng mỏng. Có khi nào.... chắc chắn là nước hồ kia có vấn đề, có thể là giải được hoặc ngược lại độc càng thêm độc

Thật ra tiểu yêu tinh không có ngủ, nàng chỉ mê mang thiếp đi mà thôi chỉ cần một tình động nhỏ cũng có thể làm nàng thức giấc

Sở Hiên sau khi cử động được liền không chỉ làm nàng thức giấc mà còn khiến nàng muốn phun một búm máu vào mặt hấn

"tiểu yêu tinh ngủ say như vậy, lúc này ta có nên tẩy máy chấm dứt một chút không nhỉ"

"đừng có vô sỉ như vậy được không?" Nàng đỏ mặt gào lên

"được được, bộ xương khô kia còn đang nhìn chúng ta, sao ta có thể làm vậy được chứ"

Nói làm như là hấn biết lẽ nghĩa lắm vậy, bộ xương khô kia cũng là một nửa sư phụ của nàng rồi nha

Hai người âm ỉ một chập, không biết quá trình thế nào mà tay chân quần quít cứ thế sáp vào nhau mà ngủ,....

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Đợi đến lúc Vân Diệp luyện xong ba câu khẩu quyết còn lại thì đã là xế chiều của ngày hôm sau. Đứng hỏi tại sao một môn võ công xuất hiện một cách oanh oanh liệt liệt xuất thần nhập quỷ như vậy một người trần mắt thịt như tiểu yêu tinh lại chỉ cần hai ngày đã nghiệm ra được sự thâm sâu của nó

Tự cổ xưa võ công là một môn học thiên biến vạn hóa, đã là tuyệt thế võ học sẽ không rập khuôn. Với ý nghĩ này 10 năm trước Lưu Tinh đã chuyển hóa khẩu quyết nội công tâm pháp của Kỳ lân Bảo Điện thành một loạt các động tác dựa trên tượng hình của chữ mà nói trắng ra chỉ những người mù chữ mới có thể hiểu được. Vì thế tiểu yêu tinh chính là "mèo mù vớ phải cá rán"

Đây chỉ là bước đệm cho sự chuyển hóa thân thể để có thể tiếp nhận nguồn nội lực hơn 20 năm tụ trong viên minh châu kia, khẩu quyết là để đánh thức và nhắc nhở người học võ phải làm gì trước khi luyện nội và ngoại công. Bản thân tiểu yêu tinh phải tự thức tỉnh và giác ngộ những điều trong bí tịch Kỳ lân. Đây chỉ là "vạn sự khởi đầu nan" mà thôi

Vì thế sau khi một chữ cuối cùng của câu khẩu quyết thứ 12 biến mất, luồng nội lực tích tụ trong viên minh châu hòa vào cơ thể của tiểu yêu tinh một cách thuận buồm xuôi gió thì tâm thư của Lưu Tinh tiền bối lại một lần nữa xuất hiện

Sở Hiền liền thực hiện nghĩa vụ truyền đạt:

"Lưu Tinh ta để lại Kỳ lân Bảo Điện này không bắt buộc hậu nhân làm rạng rỡ sư môn, lưu truyền hậu thế. Ta chỉ cần người làm giang hồ dậy sóng vang danh thiên hạ là đủ rồi. Bí tịch của Kỳ lân Bảo Điện nằm trong vật áo, đừng có mà hiểu xong khẩu quyết lại không học võ công thì coi như toi công"

Hừ vị tiền bối này cũng thật hài hước, dậy sóng giang hồ với rạng rỡ sư môn lưu truyền hậu thế có khác nhau sao.

Ngẫm lại cũng có một chút khác biệt. Đầu là rạng danh, nhưng theo ý trong lời nói có vẻ là rạng theo kiểu tà ma ngoại đạo thì phải

Bởi vì trời đã sắp tối nên hai người quyết định sáng mai mới rời đi. Cùng nhau thu thập một vài quyển sách có ích, lấy một ít nước trong hồ Mộc Tiên cất vào không gian, đây là ý của Sở Hiền. Hắn muốn đem về cho người tên là Mộc Khương nghiên cứu để điều chế giải dược

Như mọi khi chập tối hai người lại nhen nhóm lửa tình, âm ỉ mắng yêu nhau một phen rồi say giấc nồng

quận Bình Yên - Yên quốc

Phong Tinh Các

Thủ Huyết cầm 2 thẻ bài giữ ngựa sau đó đi theo phía sau Kiều Văn Ninh bước vào đại sảnh của Phong Tinh Các

Hiện tại đã ở trên lãnh thổ của Yên quốc nhưng người của thái tử vẫn chưa có động tĩnh, điều này khiến Thủ Huyết càng thêm đề cao cảnh giác

Phong Tinh Các có tất cả hai tụ điểm trên Yên quốc. Một là tại nơi họ đang dừng chân - quận Bình Yên, tụ điểm thứ hai chính là đế đô Ứng Thành. Trước khi xuất hành Sa Vũ đã đưa thẻ bài vàng kim khắc hoa văn của Phong Tinh các cho hắn

"chỉ cần chờ ở nơi này, tự khắc vương gia sẽ đến"

"đây chẳng phải là quán rượu lừng danh thiên hạ sao, chủ tử lại là khách quý ở đây?"

"Thời gian gấp rút, không thể một lời giải thích ngọn ngành, người chỉ cần nhớ lời ta dặn là được"

Khi vào trong tiền sảnh Huyết Thủ thăm tán thưởng trong lòng, nơi này không sai bệch lắm quả như lời đồn. Tiền sảnh rộng rãi đủ chứa trăm người, đèn lồng màu vàng dọi treo cách nhau một khoảng vừa đủ thấp sáng cả gian phòng. Mỗi trụ đỉnh đều khắc một đôi chim hi tước cực kì tinh xảo. Mỗi một người làm đều mặc y phục đồng màu thêu cùng một hoa văn trên thẻ bài, tác phong nhanh nhẹn, kính cẩn khó mà làm phật lòng khách quan nào.

Tuy gọi là quán rượu, nhưng Phong Tinh các lại kinh doanh rất phong phú. Thông với tiền sảnh bên trái là cửa hàng y phục trang sức của nữ nhân, phải thì bán binh khí đủ loại cung tên, đao kiếm. Phía trên có thêm 2 tầng lầu uốn cong hình tròn theo tiền sảnh, có lẽ là để thưởng rượu và dành cho khách trọ. Nhưng đây chỉ là một tụ điểm nhỏ rải rác trên ngu quốc của Phong Tinh các mà thôi, nghĩ đến đây phải liên tưởng đến số bạc mà các chủ của Phong Tinh các thu được không biết là bao nhiêu, thật khâm phục đầu óc kinh doanh của người này

Đặt thẻ bài lên quầy quản sự: "hai phòng thượng hạng"

Người chủ quán cầm thẻ bài vàng kim dò xét nhìn Thủ Huyết một cái lập tức niềm nở: "vị quan nhân này, xin ngài chờ một chút"

"Tiểu Văn, mau dẫn đường cho hai vị này" Thẻ bài vàng kim này thiên hạ chỉ có 10 cái, các chủ có lúc nổi hứng lên phát ra một vài thẻ, nhưng số lượng chỉ đếm trên đầu ngón tay, người này không phải phú thì là quý

Ngay lúc này phía sau vang lên giọng nói trầm ấm của nam nhân: "chủ quán, cho hai phòng thượng hạng" kèm theo đó cũng là một thẻ bài màu vàng kim

Mọi người ơi nhà ta phải tắt wifi rồi, viết gấp rút đến đây thôi

Ta cũng muốn máu chóng cho tình địch gặp nhau lắm chứ

Nhưng mọi người đừng mong tình huống cầu huyết sẽ xảy ra nha

Ta sẽ cố gắng hết sức để nữ phụ không quá bánh bèo, ta ghét bánh bèo lắm

Ích nhất cũng phải chờ đường lui cho nữ phụ đúng không

Nếu không lại xuyên qua làm Kiều Văn Ninh chắc chết..... khừ khừ

Chủ quán nhìn thẻ bài vàng kim lấp lánh kia trong lòng thâm than khổ. Hôm nay là ngày tốt gì mà các vị đại phú đều tụ tập ở đây thế này. Nhìn nam nhân kia cao lớn tuấn đạt, trang phục không có khuôn phép cổ áo soạt rộng lộ ra cả bả vai, khoanh tay ôm kiếm như rồng mây nhìn mình, chủ quán đành nở nụ cười chuyên nghiệp ngập ngừng nói

"vị thiếu hiệp này phải đắc tội rồi, hôm nay chỗ chúng tôi vừa đúng lúc đã hết phòng thượng hạng. Hay ngài qua đêm tạm ở lầu hai vậy"

Tây Mộc Lí Tư nghe vậy cũng không tỏ thái độ gì, chỉ là nhàn nhạt quay đầu nhìn nữ tử đang ngồi đằng xa sau đó liếc nhìn Huyết Thủ cười khách sáo

"vị huynh đài này, lúc này ta nghe thấy hai phòng thượng hạng cuối cùng là của huynh đi"

Thủ Huyết ngắn gọn trả lời "Đúng vậy"

Tây Mộc Lí Tư đáy mắt lóe lên tia giảo hoạt, hướng về phía nữ tử đang ngồi thưởng trà kia bày ra vẻ mặt 'không biết làm thế nào' : "Có thể nào nhường lại cho vị cô nương kia một phòng không. Ta thì thế nào cũng được, nhưng nàng ấy thì... àiii"

Kiều Văn Ninh này giờ im lặng lúc này chợt lên tiếng: "không sao, chỉ là một căn phòng thôi. Chúng tôi nhường lại cho huynh" Thoạt nhìn nam nhân này cũng không phải người tầm thường, tốt nhất không nên vì một chuyện nhỏ mà đắc tội hân

Vừa dứt lời mắt của Tây Mộc Lí Tư sáng lên cảm kích nhìn Kiều Văn Ninh: "vậy đa tạ cô nương"

Trong Minh kiếm son trang, từ già đến trẻ, từ lớn đến bé, ai mà không biết Thủ Huyết là người trong ngoài bất nhất. Hân lúc nào cũng trưng ra bộ mặt than nhưng người quen đều biết tính tình hân trẻ con lắm lời không ai bằng

Lúc này cũng vậy, Thủ Huyết vẫn mặt không đổi sắc không tỏ thái độ phản bác, nhưng trong nội tâm đã ngàn lần gào thét: "Kiều tiểu thư cô thật lắm chuyện. Ta không muốn đổi...không đổi"

Chủ quán thấy sự việc được giải quyết êm đẹp thì thở phào một hơi đưa tay chậm chậm sờ hời trên trán, thúc dục Tiểu Văn dẫn đường đưa khách lên phòng

Kiều Văn Ninh lúc này mới thấy nét mặt của Thủ Huyết có chút sa sầm, nàng liền cười lấy lệ nói

"Phòng cũng là ta nói muốn đổi, vậy ta theo tiểu nhị lên lầu hai lấy một gian bình thường được rồi. Thủ Huyết ngại lên lầu ba vậy"

Thủ Huyết nghe vậy liền đáp lời: "Kiều tiểu thư khách sáo rồi..." tay lại không thành thật thu vào chìa khóa của gian phòng thượng hạng đi theo tiểu nhị lên lầu ba

Kiều Văn Ninh tròn mắt sững sốt nhìn hân đi lên lầu, một lúc sau mới bần thần "ham nhân của mình kiếm son trang đều nghĩa khí như vậy sao"

Nếu đám huynh đệ trong son trang biết được cái tên Thủ Huyết này làm liên lụy đến thanh danh bọn hân như vậy, có lẽ sẽ cấp tốc đường xa vạn dặm đến đây cho hân một trận nên thân

Thật ra hai chữ "nghĩa khí" này không chỉ đặt lên người của Thủ Huyết, mà cái tên Tây Mộc Lí Tư kia sau khi đợi Kiều Văn Ninh khuất bóng cũng rất tự nhiên cầm lấy chìa khóa của phòng thượng hạng thẳng lưng mà tiến lên lầu ba

Đến khi nhìn thấy vị cô nương kia bước ra từ phòng bên cạnh thì cũng đã là sáng của ngày hôm sau, Kiều Văn Ninh đành phải ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng thâm hời thăm tỏ tiên ba đời của Tây Mộc Lí Tư

-----tiểu ngư-----

Lúc này hai người Sở Hiền và Vân Diệp cũng lục đục lên đường

Sau khi ra khỏi đường hầm bằng đất kia, nhờ vào khinh công của Sở Hiền 2 giờ sau bọn họ vượt qua ngọn núi trở lại đường mòn lúc trước

Có vẻ tiểu yêu tinh đã quen với việc được Sở Hiền cõng, mỗi khi chuẩn bị lên đường nàng lại rất tự nhiên mà trèo lên lưng hắn mà nằm

Sở Hiền cứ cảm thấy hình ảnh này rất quen thuộc, đúng vậy cực kì quen thuộc. Giống như mỗi khi hắn leo lên lưng Bạch Ảnh mà cười vậy, bao giờ thì hắn lại trở thành Bạch Ảnh của tiểu yêu tinh rồi ?

Bạch Ảnh là tên con ngựa của anh ý ạ

"Chúng ta cũng không thể cứ thế này mà đi đến Bình Yên được"

Sở Hiền nghe vậy liền rung rung nước mắt: "đúng vậy, nếu không ta sẽ kiệt sức trước khi đến đó mất"

Thật ra đi thì vẫn đi được, những lộ trình sẽ trì hoãn thêm vài tháng mà thôi

Tiểu yêu tinh nghe ra ý trong lời nói liền tức giận dầy vò hắn một phen, sau đó mới lấy từ trong không gian ra một chiếc xe máy 50cc khoe mẽ

"chúng ta đi bằng cái này"

Sở Hiền sờ cảm gật gù: "đây là xe máy?"

Tiểu yêu tinh sùng sốt: "sao ngươi biết"

Sở Hiền nhướn mày: "không phải hôm trước nàng kể rồi sao"

Cứ thế đoạn đường nào không có người họ lại đi xe máy, đoạn đường nào ngang qua thôn trấn Sở Hiền lại vinh quang diễn vai Bạch Ảnh

Sở Hiền cũng nhiều lần mè nheo tiểu yêu tinh phải tập cho hắn cách lái xe, hắn rất thích thú nha. Nhưng không thể hiểu được cái đức hạnh của ma tôn đại nhân thế nào mà lại tập không được thì thôi đi, lúc thì bốc đầu dật ga, khi thì chạy một mạch xuống sông xem chút chết đuối cả hai người

Thế nhưng đoạn đường này luôn ngập tràn tiếng cười. Sở Hiền nghĩ số lần hắn cười trong 20 năm qua cũng không bằng mấy ngày ngắn ngủi ở cùng tiểu yêu tinh. Thật vui vẻ, nhưng chuyện gì đến cũng phải đến. Thân là người trong hoàng tộc, trên vai phải gánh vác trách nhiệm với muôn dân. Đã đến lúc hắn phải trở về lập lại đại cục, bình ôn lòng dân. Cần Phong cần hắn!

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Bình Yên

Tìm được một con ngựa tốt, hai người Sở Hiền thông dong chậm rãi vào thành

Rạng sáng trời nhá nhem, không khí vẫn còn lạnh, sương thấm ướt bờ vai

Bên trong thành có vài người bán hàng đi lại, âm thanh rao bán văng vẳng rất dễ ru ngủ

Tiểu yêu tinh ngồi trên lưng ngựa thu mình vào trong ngực Sở Hiền, vùi cái đầu nhỏ trốn trong hai vạt áo bào của hắn mà ngủ. Hại vị ma tôn nào đó có một gương mặt khiến chúng sinh điên đảo nay lại trở thành kẻ dị hợm khác người.

Người đi đường nào biết nội tình bên trong, chỉ thấy một nam tử mắt ngọc mày ngài thể nhưng thân hình phi độn, áo bào phồng phình cần đét dẫn cả đường may liền tội nghiệp cho con ngựa còm nhom kia gặp cái số khổ

Cho đến khi ngựa dừng trước một quán ăn nhỏ, nằm ở trung tâm thành trấn này. Mọi người mới vỡ lẽ khi thấy một vị cô nương nhảy ra từ lồng ngực hắn xuống ngựa.

Đi chưa được mấy bước lại gật gù ngái ngủ trèo lên lưng hắn thiếp đi, đợi đến khi gọi xong món ăn vị nam tử kia mới đặt nàng xuống ghế mà sùng nịnh hết bẹo má lại vuốt tóc

Trong lòng chủ quán phi nhỏ, tiểu nhị phi nhỏ, quan khách trong quán ăn đều phi nhỏ: "thật sự là cung chiêu quá mức, làm mất mặt nam nhân"

Sở Hiền nào biết trong mắt mọi người ở đây hẳn là một cái tên thê nô cao cấp, vẫn cứ tươi cười như gió xuân bung com rót nước cho tiểu yêu tinh nhà hắn vừa lắng tai nghe ngóng chuyện thiên hạ

Bình Yên là một thành lớn, các đại gia tộc đều mọc lên tại nơi này. Dù loại con cháu thế gia thiên chi kiêu tử đương nhiên bất cứ nơi nào cũng phải có người bần cùng khổ rách áo ôm

Quan khách Ất cần một ngụm bánh bao lưng búng nói: "Nghe nói thế tử của Thần Cung đang ở Yên quốc chúng ta"

"Hắn đến đây làm gì... chẳng lẽ muốn thâu tóm Nha Y quán" quan khách giáp có vẻ rất giật mình hô to

"Người câm miệng... nhỏ giọng lại cho ta" quan khách Ất nghiêng răng nghiêng lợi lén lút nhìn quanh thì thảo: "người có biết cái gì gọi là họa từ trong miệng mà ra không?"

Sở Hiền nhúc nhích vành tai, hai người kia âm lượng đã giảm xuống rõ rệt, tuy đang hóng chuyện nhưng ma tôn đại nhân vẫn không quên nhiệm vụ của mình, rất chu đáo gấp thức ăn vào chén của tiểu yêu tinh sau đó tiếp tục đồng tai lên

"Hắn đến đây đúng là có liên quan đến Nha Y quán, nhưng là để chữa bệnh cho công chúa Tây Vực"

"Ra là vậy... nhưng lòng người khó dò...ta nghĩ...."

Đến đây Sở Hiền cũng chẳng còn hứng thú nghe tiếp, toàn chuyện vặt vãnh chẳng có tin tức gì liên quan đến quận Càn Phong

Trở lại 3 ngày trước khi Sở Hiền đến được Bình Yên thì Thủ Huyết đã trải qua một cuộc mưa máu gió tanh

Khiến Thủ Huyết tâm như tro tàn không phải là việc bị sát thủ ám sát, vì mấy tên đó đã bị hắn dọn dẹp sạch sẽ rồi. Cái loại cảm y vệ thành phần vụn vặt đó làm sao đụng đến được cái móng tay của hắn, mà là hắn phải đứt từng đoạn ruột đưa cho chủ quản của Phong Tinh các một túi bạc to dùng để đền bù tổn thất do mấy tên sát thủ kia gây ra, lại còn phải bắt đầu dĩ diễn tuồng tình như huynh đệ với cái tên Mộc... gì đó Lí vì trong lúc không ai mượn mà lại bày đặt anh hùng nhảy vào tương trợ làm cho huyết áp của hắn mấy ngày nay tăng cao không ngừng

Thủ Huyết nghĩ đến đây liền cầu nguyện trong lòng: "vương gia ngài mau đến đây a, ta sài hết bạc rồi" tiếp đó lại sát khí đằng đằng muốn đi tìm cái tên Sở Triều kia đòi nợ

Nếu vị vương gia nào đó nghe được tiếng lòng của hắn liền mắng to: "ta còn phải xin bạc từ tiểu yêu tinh đây này" Số bạc có được từ việc bán trân ngọc đều bị nàng tịch thu vì theo như tiểu yêu tinh nói thì hẳn là kẻ vong tiền như rác nên không cho hắn cầm một xu

Quay lại thời điểm hiện tại Kiều Văn Ninh lòng như lửa đốt liên tục thúc giục cái tên 'nghĩa khí' kia đi tìm vương gia nhà hắn. Nhưng ngược lại với tâm tình lo lắng của nàng, Thủ Huyết vẫn cứ trơ mặt than, bày ra bộ dáng "ôm cây đợi thỏ"

Thế nên sáng sớm hôm nay Thủ Huyết ngoáy ráy tai đã dày thêm một tầng vì bị Kiều tiểu thư lải nhải suốt ngày dất ngựa cùng nàng dạo quanh trong thành để hạ hỏa trong lòng.

Lúc đi đến trung tâm của thị trấn thì vô tình đụng phải vị đại phạt mà hắn cùng Kiều tiểu thư đây ngày ngày trông ngóng.....

Sau khi rời khỏi quán ăn, trời bên ngoài đã sáng hẳn. Trên Yên quốc có một nơi gọi là Bắc Sơn. Nơi này tuyết phủ bốn mùa, cây cối không mọc nổi mầm non, hoang vắng lạnh lẽo nổi danh cũng bởi vì tại đây mọc lên một y quán chính là Nha Y quán mà hai vị khách lúc này đã nhắc đến. Bình Yên là khu vực kề cận Nha Y quán thế nên cũng ít nhiều chịu ảnh hưởng khí lạnh từ Bắc Sơn

Lúc này Vân Diệp đã tỉnh ngủ, trước khí lạnh này nàng vẫn nép mình trong vạt áo của Sở Hiền chỉ để lộ hai con mắt ra ngoài, hứng thú quan sát xung quanh

Đây mới thực sự là thành lớn, so với phim cổ trang thì thực tế càng có hương vị cổ xưa làm 2 con mắt núp trong vạt áo kia sáng quắc.

Các đình viện cao thấp nối tiếp nhau, trên đường đi có vài tiểu thư ngồi kiệu thì thâm to nhỏ với nha hoàn của mình. Các vị công tử ngồi trên lầu cao của lầu uống trà đàm chuyện. Có âm thanh cò kè mặc cả của các vị đại thẩm đi chợ sớm, của phu nhân nhà giàu mắng kẻ nô bộc. Trong không khí có mùi hương của màn thầu, có khói bốc lên từ nồi nước dùng của tiệm mì ven đường. Mọi thứ bình thường này lại hài hòa đẹp đẽ như một bức tranh sơn dầu

Vẫn đang thưởng thức đường phố cổ xưa, bỗng phía trước bị hai người khác chắn đường, là một nam một nữ. Nam từ trên ngựa một thân y phục màu đen, mặt mũi non nớt nhưng nét mặt rất nghiêm nghị.

Nữ từ mặt mũi thanh tú, tóc đen dài xoắn bung ra cả lưng ngựa, một thân lam y dệt bằng sợi lông nhạ màu, tay áo lụa mỏng tách rời buộc nơ ở khuỷu tay lộ ra khung vai nhỏ nhắn trắng nõn

Lúc Thủ Huyết nhận ra vương gia nhà hắn, bộ mặt than không biết biểu cảm là vui hay mừng chỉ thấy đôi mắt chớp nháy không ngừng, cơ mặt cứng lại miệng há hốc giữ nguyên âm thanh đứt quãng

"vương... ương..." rồi không biết ngọn gió độc nào thổi qua làm cơ mặt hắn mềm lại, máu dồn lên não tác động lên cái miệng đang há hốc kia sửa lời nói xém chút lọt ra rống to một tràng dài : "đại caaaaaa, huynh trở về, trở về thật rồi...."

Còn về Kiều Văn Ninh ư?

Người mà nàng ngày đêm thương nhớ, sống chết không tường, nay bỗng nhiên đột ngột xuất hiện làm nàng cứ ngẩn ngơ nhìn ngắm gương mặt vừa lạ lắm vừa quen thuộc khiến nàng si mê kia.

Chàng thay đổi rất nhiều, biểu cảm vẫn lạnh đậm như vậy, ánh mắt vẫn kiêu ngạo như thế nhưng đường nét sắc bén trước kia dường như đã nhu hòa đi không ít, đuôi mắt khẽ nhếch lên chứng tỏ tâm tình rất vui vẻ. Nỗi nhớ dần vặt làm hốc mắt nàng nóng lên, âm mũi nghẹn ngào không phát ra tiếng. Kiều Văn Ninh cứ si ngốc như vậy nhìn hắn, đợi đến lúc nghe Thủ Huyết bên cạnh rống lên mới như người từ trong mộng bước ra, không để ý đến những cặp mắt tò mò xung quanh từ trên lưng ngựa thoát cái đã phi thân lên nhào vào lòng Sở Hiên cũng không kịp nhớ đến trên người hắn... có độc

Tiểu yêu tinh lúc này đang ẩn mình đột nhiên biến thành miếng thịt bị kẹp ở giữa. Bộ ngực sữa của Kiều Văn Ninh đập mạnh vào sống mũi làm nàng đau điếng, máu mũi xịt ra, có vài vệt đỏ dính lên vạt áo của Sở Hiên

Đang nghe Thủ Huyết bù lu bù loa kể về việc bị ám sát ra sao, mắt bạc thế nào, rồi bỗng dưng phải chịu ân huệ của cái tên Mộc gì đó Lí thì một bóng người ập đến làm hắn cũng giật thót trước hành động của Kiều Văn Ninh,

Cũng chưa tới nửa tháng không gặp mà nàng ta đã bị lây bệnh điên của tên Sở Triều rồi sao? Thiết nghĩ dù sao cũng cùng nhau lớn lên nên để Mộc Khương bắt mạch cho nàng ta mới được

Bỗng dưng Sở Hiên nghe thấy tiếng rên rĩ phát ra từ trong ngực liền hoảng hốt đẩy văng Kiều Văn Ninh ra, hành động nhanh gọn không có một chút thương hoa tiếc ngọc.

Vội vàng nâng mặt tiểu yêu tinh lật qua lật lại liên tục hỏi han: "sao vậy, làm sao lại chảy máu mũi rồi..." nhìn đến màu đỏ kia nổi bật trên làn da của nàng Sở Hiên mày nhíu càng sâu, âm thanh cũng trở nên gấp gáp: "tiểu yêu tinh, ngươi khó chịu ở chỗ nào sao? mau nói ta biết"

Vân Diệp lúc này mới ném cho hắn ánh mắt 'ngu ngốc': "ngươi thử bị 2 cái chén đập vào mặt xem có sao không"

Sở Hiên hiểu ra liền tà tà nhìn nàng: "chỉ có 2 cái tô của tiểu yêu tinh mới khiến ta xịt máu mũi thôi" nói xong còn liếm liếm môi thâm tình nhìn nàng

Tiểu yêu tinh mặt đỏ bừng, nhìn mắt phượng cong cong của hắn chỉ có thể dùng hai từ để hình dung "đê tiện"

Thủ Huyết trở mặt nhìn tiểu cô nương kia mắng mỏ vương gia nhà hắn đầu tiên là sừng sốt sau đó lấp bắp: "đại ca, độc trên người huynh.."

"trở về rồi nói" Sở Hiên mắt không nhìn tên thuộc hạ suốt ngày lêu bêu kia, chăm chú lau lau vệt máu còn sót lại trên mặt tiểu yêu tinh

Kiều Văn Ninh từ lúc này vẫn nhìn chăm chăm vị cô nương đang được Sở Hiên bảo bọc trong ngực kia. Vừa nhìn đến gương mặt đó nàng liền ngạt nhiên không thôi, trên đời lại có người giống nhau đến vậy

Thấy được cử chỉ thân thiết của hai người tâm tình nàng liền dậy sóng, Sở Hiên lại có thể cưng chiều nàng ta như vậy, ánh mắt lo lắng tràn ngập dịu dàng kia không một chút che giấu.

Từ lúc lên mười nàng đã gặp Sở Hiên, không dám nói là hiểu nhưng cả đời này nàng chưa bao giờ dám tưởng tượng Sở Hiên lại có một mặt dịu dàng ôn nhu như vậy. Nàng đã luôn cho rằng sẽ không một nữ nhân nào có thể đi vào lòng hắn... kể cả nàng

Nàng biết hắn ghét nữ nhân ngu ngốc si mê hắn, Sở Hiên luôn dùng ánh mắt giết người nhìn những người đeo bám hắn. Vì thế nàng đã luôn giữ khoảng cách, chỉ đơn giản làm một bằng hữu. Dù sao đời này vương phủ cũng phải có một nữ chủ nhân, vậy hắn sẽ chọn một người bằng hữu cùng tiến cùng lui với hắn hơn là những nữ nhân suốt ngày chỉ ở trong phòng thêu hoa thêu cỏ kia

Thế nhưng nàng không ngờ được lại có một nữ nhân sẽ làm hắn động lòng, nàng hối hận, nàng đã tính sai... nàng tại sao lại yên phận như vậy chỉ cần làm bằng hữu với hắn chứ. Nàng có nên bắt đầu giành lại không? Nàng muốn chắc chắn, muốn gào lên chuyện gì đã xảy ra?, tại sao hắn lại thay đổi như vậy, nàng không cam lòng.... sẽ không cam lòng

Đúng rồi, phải chăng cô nương kia đã cứu hắn trong lúc nguy nan, hắn liền đem phần tình cảm đó bù đắp, sẽ hoàn toàn không phải là tình yêu, đúng vậy. Sở Hiên tìm hắn là sắt thép, làm sao có thể yêu? đúng vậy.

Nghĩ đến đây, Kiều Văn Ninh lấy lại bình tĩnh mỉm cười gượng gạo: "vị cô nương này là..?"

Vân Diệp vẫn biết từ này đến giờ vẫn có một ánh mắt dõi theo nàng và dường như không có ý tốt, nhìn lại vị tiểu thư này liền ngó ra đôi chút, nghĩ đến tâm thư cuối cùng của Lưu Tinh tiên bối tiểu yêu tinh liền học theo phim kiếm hiệp nói những lời dư thừa

"tại hạ đi không đổi tên, ngài không đổi họ, ta gọi là Vân Diệp"

Sở Hiên và Thủ Huyết nghe vậy liền phốc một tiếng, bụm miệng cười khùng khục

Tiểu yêu tinh cũng không cảm thấy mất mặt, người giang hồ không phải đều giới thiệu như vậy sao, có gì đáng cười đâu

Kiều Văn Ninh giật giật khóe môi: "gặp qua Văn Điệp cô nương, chẳng hay..."

Vốn định tra hỏi gốc gác nàng ta một phen, đột nhiên từ đâu một đám hắc y nhân bao vây bốn người bọn họ. Nhìn lại thì trên đường một bóng người cũng không có, dân chúng nơi này cũng thật lạnh tay lạnh mắt,....

Bạn đang đọc truyện *Vân Điệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Thủ Huyết ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt sắc như mũi kiếm liếc nhìn nam tử đang đứng trên nóc nhà phía xa, thay vào sự tăng động lúc này khi gặp Sở Hiên thì hiện tại chỉ có hai từ để miêu tả hẳn lúc này: "sát khí"

Tần Phương tiếp nhận ánh mắt của hắn, không nói một lời tung người lên không trung lao tới như ánh chớp một kiếm thẳng đến huyết quản của Sở Hiên đâm tới

Đám hắc y nhân nhận thấy động tĩnh của chủ nhân lập tức phát ra động tĩnh, âm thanh đao kiếm được rút ra đồng loạt vang dội cả một góc phố

Thủ Huyết lúc này tay động nhẹ chuôi kiếm chuẩn bị nghênh chiến thì thấy vương gia nhà hắn bóng dáng như một con gió mạnh mẽ lướt qua, thoát cái đã đáp chân xuống miếng ngói trên tòa viện phía trên tựa như lông vũ không phát tiếng động

Tiểu yêu tinh được Sở Hiên ôm chặt trong lòng lúc này mới nhận ra tình hình trước mắt

Tên nam nhân vừa mới đánh lên kia hiện tại đã đứng trên nóc nhà đối diện môi mang theo nụ cười như có như không: "Cần vương, ngưỡng mộ đã lâu"

Sở Hiên nhếch môi, tâm bình khí thản ôm người trong ngực, ngón tay vuốt nhẹ gò má tiểu yêu tinh thì thầm: "đừng sợ...có ta ở đây"

Tiểu yêu tinh hiện tại rất căng thẳng sợ thì cũng có một chút, nhưng kích thích vẫn là chiếm đa phần, bên tai văng vẳng một giọng nói xa lạ.

Chậc... có lẽ là nàng cuồng hóa sinh hoang tưởng thôi, nhưng trong đầu lại nhớ đến "xương khô sư phụ"

"Là truyền nhân của Lưu Tinh ta, không bắt buộc làm rạng rỡ sư môn, lưu truyền hậu thế. Ta chỉ cần ngươi làm giang hồ dậy sóng vang danh thiên hạ là đủ rồi"

Ồi mẹ ơi, thật ra bây giờ trước mặt nàng có lẽ cũng là một cao thủ đi. Như vậy có phải là bước vào giang hồ rồi không? Nên thu phục hắn thành một tiểu sư đệ thực hiện ước mơ giương oai điều võ hay là....

Tiểu yêu tinh liếc nhìn nam nhân kia ánh mắt có chút ngập ngừng. Hay là... đồ sát hắn ta lấy một chút danh tiếng. Nhưng là nàng ngoại trừ giết zombie thì chưa bao giờ giết người nha, như vậy là người xấu rồi, không được...

Thế nhưng tiểu yêu tinh à, sao ngươi không suy nghĩ lại cái tiểu công phu của ngươi ở cái trình độ nào? Kỳ Lân Bảo Điện mang theo bên người, ngươi đã đọc được 1 trang chưa lại ngồi đó mà ảo tưởng sức mạnh

Thủ Huyết thấy vương gia nhà hắn không thèm trả lời liền rãnh rỗi đầu vô cảm: "Các hạ chẳng lẽ là Tần Phương?" dừng một chút lại đưa tay lên sờ cằm nhẩm nhại: "Hóa ra thống lĩnh của kỵ binh Ô long cũng chỉ có bấy nhiêu, còn chưa chạm vào được tà áo của vương gia"

Nói xong lại cười haha ba tiếng: "Tần Phương, chi bằng ngươi nói hôm nay Điệp Tư Đằng phái ngươi đến đây để làm gì?... là đi tìm chết sao?"

Tần Phương nghe vậy không buồn không giận đáp lại: "Ta tới... để đặt một cái kết cho Cần Phong"

Sở Hiên này giờ vẫn im lặng, nghe câu nói này của hắn liền bật cười: "Khẩu khí cũng thật lớn"

Hiện tại đại ma đầu vẻ mặt rất bình thản, nhưng tiểu yêu tinh ở trong lòng hắn đã rét run. Khí thế cường đại toát ra lấn áp cả một đám người

Sở Hiên như nghĩ đến điều gì, âm thanh thờ ơ: "Nghe nói Tần Phương theo nghiệp binh gia, từ nhỏ đã sống ở Điệp gia, thái úy đại nhân có lẽ đã rèn luyện ngươi rất khắc nghiệt... Chiến công lừng lẫy thay đổi vận mệnh của Tề quốc, là cánh tay phải đắc lực của nhà họ Điệp khiến Tề Tuyên đế cũng phải kiêng nể ba phần"

Nói xong mắt phượng nheo lại, khóe môi nở một nụ cười tà ác: "Hôm nay gặp mặt, quả nhiên vô cùng khí thế..."

Thủ Huyết đứng bên dưới nhìn vương gia nhà hắn cười đến phong hoa tuyết nguyệt liền nhắm một bài kinh siêu độ cho tên Tần Phương kia

Quả nhiên...

"Vậy thì hôm nay bốn vương sẽ tiêu diệt cái khí thể này"

Dứt lời liền đỡ lấy eo tiểu yêu tinh xoay một vòng trong không trung: "Thủ Huyết bảo vệ nàng, để nàng bị thương ta liền hỏi tội người"

Tiểu yêu tinh bị đại ma đầu thả rơi tự do trong không trung, nếu giống như trong phim có dây treo bảo vệ cộng thêm y phục lộng lẫy váy áo xoay vòng xòe ra sắc sỡ thì có lẽ đã câu hồn đoạt phách một đám nam nhân ở đây

Thế như thế sự khó lường, tiểu yêu tinh một thân trang phục nam tối màu, tất chân tuột ra vung vãi bốn phía. Khi Thủ Huyết tung người lên ôm lấy nàng liền bị Sở Hiên trừng mắt đe dọa

Thủ Huyết bị trừng ủy khuất bĩu môi: "vương gia người thật hẹp hòi"

Đại ma đầu đang chuẩn bị pk dần cho tên kia một trận ra trò, thì thấy tất chân của tiểu yêu tinh tuột ra lộ cả một phần bắp chân trắng nõn khiến hấn tức nổ đom đóm mắt

Không ai ở đây để ý từ lúc Tần Phương xuất hiện, một màn này đã lọt vào mắt của hai người ngồi trên lầu kia

Tây Mộc Lí Tư neho cặp mắt đào hoa nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu: "không ngờ tiểu huynh đệ của ta lại là người của Càn vương, lần này đến Yên quốc chuyện thú vị cũng không ít"

Nữ tử ngồi đối diện hấn, ánh mắt xa xăm nhìn về phía bóng dáng thoát ần thoát hiện trên ngói đình kia: "người đó là Càn vương?"

Tây Mộc Lí Tư rút ra cây quạt dất ở thắt lưng phát nhẹ: "sao? công chúa hứng thú với người này"

Nam Cung Bình Tây lắc đầu mỉm cười: "khí thể cường đại như vậy, là một người không dễ thân cận, sao ta có thể tự chuốt lấy khổ"

Tây Mộc Lí Tư không cho ý kiến trong lòng thầm than: "Đứng trước nam tử như vậy, người có thể giữ vững được lí trí hay sao. Tự chuốt lấy khổ? e là cũng sẽ cam lòng"

Thế nhưng sau này người chứng thực cho suy nghĩ của hấn thực không ngoài ai khác lại là Nam Cung Bình Tây,.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Điệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Tần Phương tâm tình ngổn ngang trong gió, hấn vẫn biết Càn vương thân thủ bất phàm có thể giết người trong nháy mắt không chỉ vì hấn tinh thông kiếm thuật nội lực thâm sâu mà người này còn có một trái tim lạnh lùng và tàn nhẫn.

Hôm nay đối mặt với vị sát tinh này, hấn sớm đã biết bản thân cửu tử nhất sinh nhưng khi thấy sự ngông cuồng tự đại cùng nét mặt âm trầm kia tâm tư lại thêm một mảnh lạnh lẽo. E là nhất sinh kia cũng không có cơ hội

cửu tử nhất sinh 9 chết 1 sống : ý chỉ tình cảnh nguy hiểm

Sở Hiên không vội lấy mạng của Tần Phương, hấn nhớ rằng tiểu yêu tinh không muốn hấn giết người nhưng tên này lại không biết điều chọc hấn nổi lên sát ý.

Đang lúc không biết xử trí thế nào cho phải, liền thấy Tần Phương phóng kiếm mạnh về phía trước, mũi kiếm thẳng hướng Sở Hiên bay đến, sau đó hấn tung mình đặt mũi chân lên thân kiếm, với tốc độ nhanh như cắt lộn một đường vòng cung trên không trung xuất hiện phía sau lưng Sở Hiên cù chỏ nhắm ngay huyệt Á Môn đánh tới

huyệt Á môn nằm ở sau ót

Sở Hiên cười lạnh trong lòng, hấn cũng biết tên Tần Phương này thống lĩnh kỵ binh Ô Long không phải ngày một ngày hai, đương nhiên thân thủ cũng phải hơn người. Nhưng chỉ bấy nhiêu mà muốn tiếp cận được hấn thì quả là không biết lượng sức. Chỉ tiếc cho Tề quốc hôm nay lại phải mất đi một anh hùng hào kiệt

Sở Hiên lắc mình né đi mũi kiếm phía trước, thân thể hạ xuống, lưng song song với mặt đất, một cước đá vào ống quyển của Tần Phương, tay phải bắt

lấy chuỗi kiếm.

Ngay lúc Tần Phưong thân thể nghiêng ngã chân đứng không vững, ngược mắt lên đã thấy Càn Vương bề ngể từ trên cao nhìn hấn, mũi kiếm vững vàng đặt ngay huyết quản không thể nhúc nhích

Từ đầu đến cuối chưa đến 3 chiêu hấn đã hoàn toàn để lọt mắt một con đường sống kia

Trong lúc Tần Phưong nghĩ sinh mạng đến đây là kết thúc, lại thấy người nọ chân chừ không ra tay. Nhìn lên phát hiện ra sự bối rối trong ánh mắt của hấn, Càn vương thế nhưng lại bối rối? là vì cái gì?

Theo ánh mắt của Sở Hiên, Tần Phưong phát hiện ra vị sát tinh này đang chăm chú nhìn nữ tử đang được Thủ Huyết che chở phía sau lưng kia

Thật ra đám hắc y nhân đã nằm rạp xuống đất hơn một nửa. Với thân thủ của Thủ Huyết và Kiều Văn Ninh thì đám người này không phải là vấn đề lớn

Nhưng Thủ Huyết nhớ đến lời đe dọa của vương gia nhà hấn, liền nhất gan đứng thủ một chỗ, sợ làm vị cô nương này bị kinh tâm động phách nên cứ xoay vòng vòng quanh nàng không dám ra tay

Về phần Kiều Văn Ninh lại ngập ngừng nửa muốn nửa không rất nương tay với đám hắc y nhân. Nàng ta cũng không phải là có ý xấu chỉ là muốn dò xét một chút Vân Diệp cô nương kia là người thế nào. Là người tài trí, hay có thân thủ mạnh mẽ, hoặc là nữ tử nhu nhược yếu mềm

Sau khi thấy được nàng ta chỉ núp sau lưng Thủ Huyết mắt đảo đảo nhìn quanh, thì Kiều Văn Ninh biết rằng... nàng vẫn còn cơ hội, cơ hội dành lại tình yêu của Sở Hiên

Tần Phưong đứng trước cái chết thế nhưng lại mỉm cười, hấn phát hiện tên đại ma đầu này lại có tử huyết. Bình tâm lại hấn ra dấu cho đám hắc y nhân kia, ánh mắt lăm lăm nhìn Vân Diệp

Hiểu ý chủ nhân, bọn chúng bỏ qua Kiều Văn Ninh tập trung công kích Thủ Huyết, thật ra là đang đánh chủ ý lên người Vân Diệp

Tiểu yêu tinh mắt thấy tình hình ngày càng kịch liệt, liền vận dụng khinh công mà Sở Hiên dốc tâm dạy nàng mấy ngày qua đem ra thi triển bót đi một phần gánh nặng cho Thủ Huyết

Nhưng trời không chiều lòng người, nội công càng cao càng khó làm chủ cơ thể. Tiểu yêu tinh cũng giống như Đoàn Dự lúc bập bẹ tập lã ba vi bộ, thân thể loạn choạn luôn lách né tránh mũi kiếm của đám hắc y nhân

Nàng vận dụng dị năng bảo vệ bản thân, khi chạm vào vòng bảo vệ kia mũi kiếm đồng loạt đứt lìa khiến những người có mặt đều sùng sốt

Thủ Huyết trong lòng dơ ngón tay cái: "Vân Diệp cô nương quả là đao thương bất nhập nha. Cao thủ, cao thủ..."

Sở Hiên đầu còn tâm tư quán sòng chết của Tần Phưong, hấn nhún mũi chân thoát cái đã vô tung vô ảnh biến mất

Không ai kịp thấy chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy lúc Sở Hiên ôm tiểu yêu tinh vào lòng thì đám hắc y nhân đều đồng loạt ngã xuống đất. Máu tươi lênh láng từ cổ họng bọn chúng tràn ra mặt đường thẫm đỏ cả một vùng đất cực kì chói mắt

Mùi máu tanh nồng xộc vào khoang mũi, Sở Hiên hoảng loạn nhún đầu tiểu yêu tinh vào trong ngực. Hấn sợ nàng thấy hấn giết người, sợ nàng nghe thấy mùi máu tanh liền chán ghét hấn, thấy được hấn tàn ác liền sợ hãi hấn, sau đó tránh xa hấn

Sợ hãi trong lòng càng khiến hấn rối loạn, lúng túng tay chân xoay qua trách mắng Thủ Huyết đang ngo ngắc bên cạnh

"Thủ Huyết, sao ngươi tàn nhẫn như vậy, bổn vương dạy ngươi thế nào...phải luôn chừa cho người khác một đường lui"

Một mảnh tĩnh lặng...quạ bay ngang trời

Thủ Huyết phun một búm máu

Tần Phưong khóe môi giật giật

Kiều Văn Ninh tâm như tro tàn,.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Khi Vân Diệp nhìn thấy những thi thể dưới đất cũng không kinh hoàng. Máu tanh cũng không làm nàng gay mũi, thật ra nếu ai trải qua cuộc sống ở mặt thế cũng sẽ như vậy thôi.

Nàng thường xuyên thấy những thi thể bốc mùi thối rữa, bị côn trùng rúc vào hốc mắt, da thịt ăn mòn, ruồi nhặng bu xung quanh đen kịt. Trên cửa kính những cửa hàng ven đường loang lổ máu thịt, đường phố nào người vãi khắp nơi. Tiếng kêu khóc, tiếng xương người giòn tan khi bị zombie cắn xé. Sống ở nơi địa ngục đó 4 năm, những ngày đầu tiên nàng nôn mửa không ngừng, tối ngủ không ngon giấc lúc nào cũng sống trong sợ hãi tinh thần căng thẳng cực độ giống như bản thân đang trải qua những bộ phim kinh dị sống động, ít nhiều đã tôi luyện sự sợ hãi trong nàng.

Chỉ là nếu muốn nàng giết một người bình thường còn sống sờ sờ thì đúng là rất chùn tay.

Vì thế sau khi Thủ Huyết bị vương gia nhà hắc ngấm máu phun người phải đón lấy ánh mắt phức tạp từ tiểu yêu tinh. Nàng nhìn chăm chú đến mức hắc chợt dạ tưởng rằng những người kia đúng là do hắc giết

"tiểu yêu tinh nàng đừng nhìn hắc nữa, hắc là người xấu" Sở Hiên hậm hực thôi miên nàng

Hắc vừa ôm vừa kéo tiểu yêu tinh dịch ra xa, giống như Thủ Huyết trên người có bệnh truyền nhiễm vậy

Thủ Huyết nhìn vương gia nhà hắc đầy oán trách cùng bất bình thế nhưng một chút chợt dạ người kia cũng không có, còn dùng ánh mắt uy hiếp đối lại

Thủ Huyết chỉ có thể ở trong lòng nằng to: "vương gia người thật bỉ ổi"

Bên này nhón náo ầm ĩ không ai để ý đến Tần Phuong, lúc Sở Hiên nhìn lại đã thấy bóng dáng hắc khuất sau ngã rẽ

Diệp Tư Đằng là người tâm tư cẩn mật, làm sao có thể để thuộc hạ đắc lực nhất của hắc chơi cái trò làm thích khách tầm thường như vậy, hôm nay Tần Phuong đến đây ngoài việc xác nhận việc sống chết của Càn vương, còn có hắc là đang dò la tung tích của Mộc Khương

Thiết nghĩ đám hắc y nhân lúc này cũng chỉ là lũ lâu la mà thôi, những kẻ núp đằng sau kia vẫn còn chưa ra mặt

Sở Hiên làm sao có thể bỏ qua: "Tần Phuong một khi đã dám xuất hiện trước mặt bốn vương, người đã phải chuẩn bị tâm lý rồi chứ"

Lần này hắc không dám bỏ lại tiểu yêu tinh cho tên thuộc hạ giết người tàn độc kia, hắc phải đem theo nàng bên mình. Dù có nguy hiểm, thì cũng phải xuất hiện trong tầm mắt của hắc, có như thế hắc mới có thể yên tâm

Tiểu yêu tinh bị đại ma đầu ôm theo truy đuổi Tần Phuong

--- ----chuyển cảnh

Tây Mộc Lí Tư đặt ly rượu xuống 3 nốt chu sa dưới đuôi mắt khẽ động, Nam Cung Bình Tây thân cận bên hắc bấy lâu thấy vẻ mặt này liền biết tính bà tám của hắc lại nổi lên rồi

Quả nhiên...hắc gập quạt, cười thân thiện: "chúng ta đi xem một chút không?"

Nam Cung Bình Tây cười khỏ, nàng có thể nói không sao? Vận mệnh của nàng nằm trong tay kẻ khác, sinh mệnh của nàng cũng nằm trong tay kẻ khác. Chỉ cần không phải vấn đề nghiêm trọng, bản thân sẽ không cho ý kiến, cứ thế mà thuận theo thôi. Dù gì tính mạng của nàng đang phụ thuộc vào người này. Hắc nói một năng không thể nói hai

--- -----

Thủ Huyết và Kiêu Văn Ninh thấy trận địa biến đổi cũng liền gấp rút truy theo phía sau

Bên kia hồ Vọng Nguyệt tập trung những trạch phủ của các đại gia tộc, Tần Phuong dốc hết nội lực băng qua cây cầu, đi đến đâu phá hủy đến đó. Chân cầu gãy lìa đứt đoạn đổ xuống hồ Vọng Nguyệt nước văng lên bọt trắng xóa cả mặt nước

Sở Hiên dừng lại bên gốc cây ở mép hồ thông thả nhìn con mồi đang chạy xa, hiện tại Thủ Huyết chưa đến không có ai để đổ thừa. Nên hắc phải để tạm tiểu yêu tinh ở đây vậy, hắc chỉ cần 3 phút để giải quyết tên kia rồi quay lại ngay

"Tiểu yêu tinh nàng ở đây chờ ta nhé" vừa nói vừa hôn một cái thật kêu vào má nàng

Tiểu yêu tinh tay chà chà nước miếng dính trên mặt vừa nhìn hắc hái một nhúm lá cây

Hái lá xong Sở Hiên lại kìm không được mổ thêm một cái vào môi anh đào kia, từ lúc gặp nàng đến giờ chưa bao giờ xa nhau lâu như vậy đâu

Vừa quay lưng đi đã thấy nhớ nhưng muốn chết, tiểu yêu tinh nhìn hắc cứ muốn đi lại thôi liền thúc dục: "ta không sao đâu, Thủ Huyết đến rồi kia, mau đi đi"

Sở Hiên vẫn chưa cam lòng, nắm tay tiểu yêu tinh lắc lắc, chu môi ra, bộ dáng làm nũng khiến người khác phải nổi da gà: "tiểu yêu tinh,... hôn hôn..."

Hôm nay đại ma đầu tự nhiên lại đỡ chứng, cũng bởi vì từ khi vào thành xung quanh đều có người hại hấn không ăn được một chút đậu hủ nào

Tiểu yêu tinh xoa xoa lớp lông tơ đang dựng đứng trên cánh tay, kéo cổ áo hấn xuống, nhón chân in lên cái môi đang chu chu kia một cái hôn. Đại ma đầu thích thú đến nổi mắt híp lại thành một đường thẳng, hấn thỏa mãn mút mạnh môi dưới của nàng.

Tiểu yêu tinh nhìn quanh thấy không có người liền lấy ra Đoạn Hồn kiếm từ trong không gian đưa cho Sở Hiên: "cẩn thận... đừng để bị thương"

Sở Hiên nhận lấy kiếm trong tay nàng, vòng tay siết lấy eo nhỏ, môi dầy đưa từ trán đến chóp mũi sau đó cắn nhẹ môi nàng một cái mới chịu buông ra

Trước khi quay đi hấn lại còn nhìn nàng theo kiểu làm như nàng quá rầy đại sự của hấn vậy

Sở Hiên dứt khoát ném nhúm lá cây kia vào hồ nước

Lá cây đang đưa trong khoảng không rồi rơi xuống mặt hồ. Khi mặt nước còn chưa kịp động, Sở Hiên đã như một con gió, mũi chân nhấn lên từng phiến lá thoăn thoắt ẩn hiện trên mặt hồ, phi thân về hướng chạy của Tần Phương

Vừa đặt chân lên bờ, đang định đuổi theo Tần Phương trước mặt lại xuất hiện một đám người

Năm người này không mặc đồ đen toàn thân, mỗi người một loại binh khí khác nhau, sát khí lớn vờn trong không khí

Sở Hiên cười khê: "thực lực không tồi"

Người đứng giữa bước lên, vác chủy thủ trên vai cười to: "đa tạ Càn vương khen tặng"

Sở Hiên là người kiêu ngạo, tự cao tự đại hấn luôn lạnh nhạt nhìn người khác, quan niệm của hấn là kẻ cường đại không có đại kị chẳng việc gì phải giả đồ ngu ngốc, nội liễm tính tình giống như tên thái tử ca ca của hấn bộ mặt lúc nào cũng ôn văn nhã nhận thật ra là đang tính kế người khác

Nếu tính khí này đặt vào một kẻ khác, có lẽ sẽ khiến người ta chê cười, nông nổi ngu ngốc không làm nên đại sự. Nhưng khi ở trên người Sở Hiên lại toát ra khí chất của bậc đế vương đứng trên thiên hạ, chỉ cần hấn nhìn người, hoặc khen ngợi người một câu cũng sẽ khiến người cảm thấy bản thân làm tốt lắm

Sở Hiên nghe hấn cười to liền ngoáy tai một cái thắc mắc: "Thập Tử Sát danh chấn thiên hạ, hôm nay sao lại chỉ có năm người các ngươi... chỉ nhiều đây người không đủ máu để rửa kiếm cho ta đâu"

Đối phương nghe vậy cả người liền cứng lại: "Thập Tử Sát ngày trước đã nợ Tần Phương một ân tình...."

Sở Hiên ngắt lời: "chuyện đó liên quan gì đến bốn vương"

Đối phương cầm chủy thủ hướng chỉ về phía Sở Hiên lấy lại khí thế: "ân tình đó hôm nay sẽ được trả"

Sở Hiên cười như không cười nhìn hấn: "đó không phải là sự lựa chọn thông minh"

.....ân tình nặng đến mức phải trả giá bằng tính mạng sao?"

_"Sẽ không, bởi vì trước khi đi... Tần Phương đã nói cho chúng tôi một bí mật"

_"Sở Hiên đưa kiếm lên thổi bụi hỏi: "bí mật gì sẽ giữ được mạng của các ngươi"

_"Chỉ là một vị cô nương mà thôi"

Sở Hiên nhác mi mắt, chợt nhớ đến năm tên còn lại không có ở đây liền đoán ra vấn đề lập tức quay trở lại bên kia hồ Vọng Nguyệt,.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Điệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Bóng dáng Sở Hiên vừa khuất, 'hiên của bướm nhỏ' trên cổ Vân Điệp liền chuyển sang màu tím thẫm, mê được quanh quẩn trong không khí đều bị miếng ngọc kia hút sạch.

Một kẻ thân dễ trần, vai có hai mảnh da rắn bắt chéo ngang ngực buộc chặt thanh đao sau lưng, tóc 10 phần dựng thẳng bằng dây vải buộc quanh trán. Hắn treo người trên cây, dốc ngược đầu thổi hơi bên tai tiểu yêu tinh

"Cần vương thật vô tâm, bỏ mặc một tiểu cô nương như nàng một mình ở đây"

Vân Điệp chưa bao giờ trải qua tình cảnh quý dị như vậy, tâm giật thót một cái

Tình cảnh lúc này không nghĩ cũng biết, có kẻ đang nhắm vào nàng. Tiểu yêu tinh tròn mắt nhìn tên người nhện kia: "Tiểu cô nương cái đầu nguoi, lão nương đã sống 1800 năm rồi có được không"

Nàng lại dờ cái mánh khỏe già thần già quý ra, nói xong liền nắm chùm tóc dựng ngược kia dứt mạnh một cái

Thân thể spider man kèm theo cành cây đang chống đỡ hắn rớt mạnh xuống, lực đạo mạnh đến nỗi mặt đất nứt nẻ lõm xuống thành một cái hố lớn

Spider man mất trắng dã, da đầu tê nhức nhìn lên thấy trong tay tiểu yêu tinh nắm một mớ tóc của hắn

Nàng cười như ma quỷ, một chân dậm lên ngực hắn, bàn tay xòe ra đưa lên miệng thổi một cái, chùm tóc kia như bồ công anh trong gió từng sợi từng sợi rơi xuống

"trả tóc lại cho nguoi" nghĩ nghĩ lại nói thêm một câu "đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, ta là truyền nhân của Lư Tinh chân nhân gọi là Vân Điệp"

Nói xong cười haha ba tiếng vận dụng cái khinh công nửa nạc nửa mỡ bay lên, trong đầu cứ tưởng tượng mình là cao thủ vô lâm khí phách đầy mình

Tiểu yêu tinh là dị năng hệ lực lượng lại mới bập bẹ tập khinh công, nàng cứ chân trần dẫm ngói - ngói vỡ, đụng cây - cây ngã

Khiến những đình viện xung quanh đó toàn bộ nóc nhà đều bị lật tung, chân không làm chủ được sức mạnh, nội công bộc phát không thể khống chế cơ thể. Nàng đi tới đâu cảnh vật tiêu điều đến đó.

Dân chúng đóng cửa núp trong nhà, ai cũng tưởng có giết tời, trẻ con nghe động tĩnh lớn liền oa oa khóc lớn. Âm thanh hỗn độn khiến người khác phải đình tại nhức óc

Khi Thủ Huyết và Kiều Văn Ninh đến thấy cảnh tượng trước mắt liền tròn mắt sững sờ một hồi.

Thủ Huyết vỗ ngực thán thốt: "thật trâu a...."

Bốn tên còn lại của Thập Tử Sát núp xung quanh đó cũng kinh hoàng không thôi, tiểu cô nương gì chứ. Con mẹ nó, là quái vật thì có

Một tên đầu trọc giữa đầu có một chùm tóc được tết gọn lại bằng dây vải đỏ, cổ đeo chuỗi hạt to chặc lưỡi than thở: "ta nói, nữ nhân của Cần vương sao có thể là người bình thường... "

Tên bên cạnh một thân áo bào trắng, mắt vẽ xéخ ngực, môi được tô son như nữ nhân, hắn cong ngón tay vuốt một lọn tóc mai ổng ẹo nói: "có vẻ như nàng ta không biết khống chế sức mạnh,..."

Một cô nàng mặc y phục đỏ bó sát người, cổ áo khoét sâu lộ ra nửa bầu ngực, lắc eo nhỏ bước lên: "trước tiên bắt nguoi,... nếu không nắm tên kia trở lại không thấy nguoi sẽ lớn chuyện"

Dứt lời liền phi thân đuổi theo tiểu yêu tinh, ba kẻ còn lại lập tức theo sau

Tiểu yêu tinh ngấm ngấm Sở Hiên dặn nàng chờ hắn ở gốc cây lúc nãy, nàng lại không biết đường đi ở nơi này nếu cứ chạy loạn như thế sẽ đi lạc mất. Quay đầu thì thấy bốn tên dị hợm đuổi theo, trong lòng liền cười haha hai tiếng: "đây là bước đầu thực hiện tâm nguyện của xương khô sư phụ"

Thế nhưng con đường giang hồ của nàng còn gặp ghềnh lăm, vừa định quay lại đã thấy Thủ Huyết đã xông vào bốn tên kia công kích mãnh liệt miệng còn hô to: "cô nương, mau đi tìm vương gia"

Nghe vậy nàng liền quay trở về gốc cây cạnh bờ hồ chờ Sở Hiên

Tên ẻo lả kia nhanh mắt thấy được hành động của tiểu yêu tinh liền bỏ lại Thủ Huyết đuổi theo nàng

Tây Mộc Lí Tư mang theo Nam Cung Bình Tây đến đã thấy một cục diện như vậy

Thấy tiểu huynh đệ đang một đấu ba, lại chen vào giúp vui, bỏ Nam Cung Bình Tây qua một bên

Thủ Huyết thấy hắn liền la lớn: "nguoi đừng có rảnh rỗi như vậy được không?"

Tây Mộc Lí Tư xòe quạt ra chắn đi một kiếm của đối phương cười haha đáp lại: "thấy việc bắt bình ra tay tương trợ... huynh đệ nguoi nói xem có phải ta rất tốt không"

Thủ Huyết phi nhỏ: "ngươi nhiều chuyện thì có" nói xong lại thấy hối hận không thôi, bởi vì hắn chú ý tên bán nam bán nữ kia chạy mất rồi, có lẽ là đuổi theo Vân Diệp cô nương đi

Bèn mở miệng nhờ vả: "ngươi giúp ta đuổi theo tên bán nam bán nữ, bảo vệ vị cô nương lúc này"

_"Được" dứt lời Tây Mộc Lí Tư liền biến mất

Kiều Văn Ninh từ lúc thấy Nam Cung Bình Tây mất liền lóe lên, hai người dù sao ở Phong Tình các gặp qua vài lần, lại ở sát phòng nhau cũng coi như có chút quen biết

"cô không đi theo hắn sao?" Kiêu Văn Ninh dò hỏi

Nam Cung Bình Tây cười nhẹ: "xong việc tự khắc hắn sẽ nhớ đến ta"

Kiều Văn Ninh bộ dáng quan tâm: "nơi này hiện tại rất nguy hiểm" dừng một chút "ta đưa cô đi được không"

Nam Cung Bình Tây nhìn nàng ta, trong mắt có tia nghi ngờ. Sống trong cung cấm chỉ cần một lời nói hay hành động nhỏ của người khác cũng khiến nàng đề phòng. Kiêu Văn Ninh với nàng không thân thiết chẳng có lí do gì mà lại quan tâm đến an nguy của nàng

Nhưng nàng muốn biết ý định của cô ta là gì liền gật đầu mỉm cười: "được, vậy đa tạ cô nương"

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Tên bán nam bán nữ đứng hàng thứ 6 trong Thập Tử Sát, hắn tên là Hắc Tuyền nhưng lại thích mặc y phục màu trắng, huynh đệ trong bang thường gọi hắn là Tiểu Tuyết, theo lí luận của Hắc Tuyền thì tục danh này rất hợp với khí chất thanh tao thoát tục không điểm bụi trần của hắn.

Hắc Tuyền đuổi theo phía sau tiểu yêu tinh thì đúng là ăn không ít bụi trần. Kinh công của nàng đúng là khiến gà bay chó sủa, đi đến đâu ngồi vờ tới đó văng vào mặt hắn bôm bốp, nhìn vào gương mặt trắng như tuyết kia nứt ra từng mảng phấn thật làm lòng người thương xót

Cũng chính vì đồng đồ nát theo chân tiểu yêu tinh khiến Hắc Tuyền đầu choáng mắt hoa mà mất dấu nàng, nhưng hắn thấy được nàng đi về hướng hồ Vọng Nguyệt

Mũi chân vừa chạm đất liền nghe tiếng ní non như oán phụ văng vẳng quanh tai. Hắc Tuyền thấy lão tứ ngồi ở gốc cây lúc này mắt mũi tem nem, móng tay cào đất nhặt từng cọng tóc lúc này bị tiểu yêu tinh bứt mất cổ họng rên rỉ oán thán như ma kêu quỷ hồn về mặt khổ não khôn cùng

"tóc của ta, tóc của ta,...."

Không phải chứ... từ này đến giờ hắn vẫn ngồi đây khóc, nhìn đến cái đầu tóc mười phân dựng đứng kia nay lại làm một lỗ lớn lộ ra da đầu thật không thể nhìn cười

Hắc Tuyền che miệng cười khúc khích, tư thái đúng kiểu của các tiểu thư khuê các: "Lão tứ, ngươi có nhìn thấy tiểu quái vật kia không?"

Lão tứ vừa nghe nhắc đến nha đầu kia, liền trừng mắt quát lớn: "ngươi tìm nàng ta làm gì, thấy ta chưa đủ thâm sao..."

Ngươi nhìn đi..." hắn vừa chỉ vào mảng da đầu trắng phều có chút sưng đỏ vừa hét to

Nhìn đi...nhìn đi"

Mỗi lần nhìn đi là mỗi lần lão tứ quăng một sợi tóc vào mặt Hắc Tuyền. Hắn gào lớn đến nỗi thấy cả lưỡi gà trong cổ họng.

Hắc Tuyền thấy hắn sung huyết như vậy, liền lấy ra khăn tay màu trắng chấm chấm trên gương mặt nhem nhẹp nước mắt kia an ủi: "không sao, không sao... nhìn như vậy càng phong độ bội phần"

Lão tứ càng nghe lại càng uất ức, dù sao hắn cũng là nam tử trẻ tuổi bề ngoài vẫn rất quan trọng a

Nghĩ đến đây trông mặt vừa khô ráo lại ửng lên một tầng nước, đúng lúc này lại nghe thấy Hắc Tuyền bên cạnh ồ ạt

"Ai iu... tiểu quái vật, nhanh như vậy ngươi lại thay đổi y phục rồi sao. Nghĩ như vậy là ta không nhận ra ngươi"

Lão tứ vừa ngược mắt lên, liền xông đến bóp cổ Nam Cung Bình Tây: "mạng của ngươi ta không thể lấy, nhưng nợ tóc phải trả bằng tóc"

Kiều Văn Ninh nhìn thấy cảnh này liền hoảng sợ, vừa nhìn cũng biết nữ tử kia là cảnh vàng lá ngọc nếu nàng ta xảy ra chuyện gì nàng cũng không thoát khỏi trách nhiệm. Vốn dĩ muốn đi tìm Vân Diệp kia, mặt đối mặt đào ra thân thể nàng ta. Thế nhưng chưa gặp được người lại có kẻ chắn ngang gây rối

Nhưng chính vì vậy Kiều Văn Ninh càng chắc chắn thân phận của Vân Diệp có vấn đề ngay cả người khác cũng nhận ra hai người này dung mạo giống nhau thì không thể là trùng hợp. Ngay từ lúc gặp mặt, trang phục và cách ăn mặc của nữ tử trước mặt này cùng nam nhân kia cho thấy họ đến từ Tây Vực. Nếu Vân Diệp có mối quan hệ sâu xa với hai người này thì tại sao lại xuất hiện ở Sở quốc, lại kịp thời có mặt ngay lúc chàng gặp nạn. Chỉ cần để Sở Hiên nhìn ra được sẽ không lưu nàng ta lại bên cạnh

Mắt thấy tên kia cầm lên thanh đao to bằng nửa thân người, tay nắm lấy mái tóc dài kia định một đao chém xuống Kiều Văn Ninh liền vận nội lực một cước đá chệch hướng thanh đao kia

Hắc Tuyền thấy Kiều Văn Ninh đã bận giao chiến với lão tứ hẳn liền chớp lấy Nam Cung Bình Tây. lại bị nàng ta giả dựa kịch liệt muốn tróc cả sơn móng tay vừa tô hôm trước, liền thả lỏng tay một chút. Hắn cũng là sợ tổn thương người của Càn vương sau này sẽ chết rất thê thảm nha, vốn chỉ định bắt lấy con tin tạm thời giữ chân tên sát tinh kia để Tần Phương thoát đi một kiếp mà thôi. Hắn sẽ không vì vậy mà 10 huynh đệ phải đi vào chỗ chết, vẫn nên đối với nàng ta tốt một chút

Nam Cung Bình Tây tuy không biết võ công, nhưng nàng cũng biết tên này tuy là nam nhân nhưng thân thể gầy gò, xương cốt mềm dẻo không thuộc về công kích chí cương. Bắt được cơ hội hẳn thả lỏng lại càng giả dựa mãnh liệt

Đúng lúc này Hắc Tuyền phi thân lên định tìm cách vượt qua hồ Vọng Nguyệt đi tìm 5 người còn lại để giao người lại bị sức lực của nữ tử kia làm đứng không vững khiến cả hai ngã xuống hồ

Lúc Sở Hiên vừa đến thì thấy một màn như vậy, tiểu yêu tinh hẳn nâng niu trong tay lại mặt mũi tái nhợt quấy đạp dưới nước, trong lòng không biết là tư vị gì chỉ thấy khoang mũi một trận chua xót, tim đập nhanh không rõ tiết tấu như là sinh mạng của hắn cũng đang lặn núp trong nước hồ kia vậy. Ngay lúc này hắn không kịp nghĩ đến những kẻ hại nàng, cũng không có oán hận khát máu chỉ có lo lắng cùng đau xót

Sở Hiên nhanh chóng khoát nước bơi tới ôm nữ tử kia vào lòng, áp ủ trong ngực hi vọng cho nàng chút ấm áp. May mắn hắn đến kịp không để nàng uống nước quá nhiều.

Cũng không dám nhìn nàng một cái, chỉ sợ vừa nhìn đến sắc mặt tái nhợt kia lòng sẽ lại càng đau, càng trách bản thân liên lụy đến nàng

Nam Cung Bình Tây hô hấp không thông, thân thể lạnh lẽo, vì nước ngập vào mũi mà họ khan không ngừng lại nghe bên tai là một giọng nói dịu dàng quan tâm: "tiểu yêu tinh, nàng không chứ"

Tiểu yêu tinh? là gọi nàng sao. Người này không phải sắc lang chứ. Nhưng mùi hương trên cơ thể hắn lại tao nhã như vậy, âm thanh lại mê người đến thế không thể là kẻ phạm phu.

Lòng ngực nam nhân rộng rãi vững chắc, nhịp tim kia đập nhanh không ngừng sau đó dần bình ổn lại, gò má nàng áp vào ngực hắn. Nghe thấy nàng ho hẳn liền đưa tay vỗ nhẹ trên lưng, eo nàng bị hắn siết chặt không khe hở. Nàng thân phận cao quý chưa từng gần gũi người khác đến vậy, nhưng giờ phút này lại lưu luyến chút quan tâm từ nam nhân này

Nàng được hắn bế lên lên mặt nước, khi nhìn thấy gương mặt kia Nam Cung Bình Tây vừa ngạc nhiên vừa kinh sợ. Là Càn vương Sở Hiên, thiên hạ không phải nói hắn khát máu vô tình sao? Vậy người nam tử dịu dàng này là ai. Không phải là nàng nhìn lầm đi

Nếu không phải nàng nhìn lầm thì chính là loại nhân ngôn toái ngữ kia không thể tin. Đúng vậy, một nam nhân dung mạo như ngọc tựa như trích tiên sao có thể khát máu vô tình

Nam Cung Bình Tây si mê nhìn ngắm lòng lại quên mất là mấy canh giờ trước chính nàng đã nói "người này không dễ thân cận". Lúc này nàng chỉ biết im lặng vui mình trong sự ôn nhu kia, nàng biết tim nàng rung động

Rung động vì sự ấm áp của hắn

Rung động vì sự ôn nhu cùng săn sóc kia

Nhưng cũng chỉ là rung động mà thôi, chỉ là một tham luyến nhất thời

Kiều Văn Ninh thấy vậy cười mỉa mai: "Sở Hiên, nàng ta..."

Sở Hiên lúc này mới nhận thấy sự có mặt của Kiều Văn Ninh liền tức giận: "Kiều tiểu thư, bao nhiêu năm được mãi dũa bởi Diệp thái úy Triệt Quyền Đạo của cô lại không thể lần áp mấy tên nhãi nhép này?"

"ta..." Kiều Văn Ninh chưa kịp cong lưng trả lời đã bị Sở Hiền lần nữa cắt ngang

Hắn nheo mắt nguy hiểm: "hay là cô thấy chết không cứu, ta khuyên cô không nên có tà tâm với nàng, bằng không ta sẽ không nể tình bằng hữu"

Dứt lời hắn liền phi thân đi về hướng Phong Tình các

Kiều Văn Ninh trong lòng ám ức lại chưa xót từng hồi, ganh tị ghen ghét lại tăng thêm một bậc

Quay trở lại mấy phút trước

Rõ ràng nàng đã đứng ngay bên mép hồ rồi, bên cạnh còn có gốc cây nha. Chỉ có thiếu một cái hồ lúc này mà thôi, tên người nhện có lẽ đã rời khỏi đây rồi

Nửa khắc trời qua...

Sao Sở Hiền vẫn chưa trở về nhỉ

Tiểu yêu tinh ngồi chờ buồn chán, liền đứng lên ngắt vài chiếc lá cây. Nàng nghiêng đầu suy nghĩ

Lá cây này... sao lại là cây liễu. Rõ ràng lá cây lúc trước không giống vậy nha

Ôi thôi... nàng ôm mặt suy sụp. Nàng làm sao biết tìm hắn ở đâu, nàng lại không biết đường nha, thật là số con rệp mà

Đang lúc chán nản lại nghe một giọng nói từ trên đỉnh đầu truyền xuống: "tiểu cô nương... không sao chứ. Tên bán nam bán nữ không làm gì cô chứ?"

Tiểu yêu tinh ngược mặt lên nghi ngờ nhìn nam tử lạ mặt: "ngươi là ai?"

Tây Mộc Lí Tư gương mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên: "Công chúa?... Không phải..."

Hắn trầm mặt: "cô là ai?"

Tiểu yêu tinh nhú mày: "ngươi nên trả lời ta trước"

Tây Mộc Lí Tư vào thẳng vấn đề, ánh mắt âm trầm: "cô nhận thức Thủ Huyết?"

Tiểu yêu tinh mừng rỡ nhảy lên: "ngươi biết hắn, mau đưa ta đi gặp hắn"

Tây Mộc Lí Tư không bỏ qua liên tiếp một loạt câu hỏi được đặt ra: "trước tiên nói ra biết mẫu thân cô tên gì, thân nhân còn sống cả chứ.....?"

Tiểu yêu tinh nghe tên này lại nhai hỏi những vấn đề giống y trong sơ yếu lý lịch, thì nhàm chán hết nhìn trời lại nhìn đất. Bụng rỗng reo hò làm nàng mất kiên nhẫn

Rầm... gốc cây liễu ngã xuống. Tay tiểu yêu tinh vẫn còn vương vài vụn vỏ cây

"ta rất đói, .. mau đưa ta đi gặp Thủ Huyết. Ăn xong sẽ trả lời ngươi, được chứ"

Cơ mặt Tây Mộc Lí Tư run rẩy

Hắn bị người ta dọa

Bị một nữ tử dọa

Mà hắn..... thật có chút giật mình.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Điệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 25-1

Sở Hiền cảm giác tiểu yêu tinh nhẹ hơn trước nha, ôm thật không thoải mái lắm, hắn vẫn nhìn phía trước mỉm cười trêu chọc nàng

"Tiểu yêu tinh, nàng thế nào lại nhẹ như vậy a?"

Nam Cung Bình Tây nghe vậy liền đỏ mặt, thẹn thùng im lặng vùi mặt vào ngực hắn

Vừa đặt chân trước cửa Phong Tình các Sở Hiền lại nghe một thanh âm lạ lắm của nữ tử cất lên

"vương gia... đến đây người để ta xuống được rồi"

Hắn ngờ ngác nhìn xung quanh, phía sau cũng chỉ có một nữ nhân là Kiều Văn Ninh, vậy giọng nói kia là từ đâu phát ra

Nam Cung Bình Tây khúc khích cười, vẻ mặt này của hắn thật đáng yêu nha

Sở Hiền hiện tại mới nhìn người trong ngực, hắn giật mình buông tay cũng không quản người kia té đau thế nào

"A..." Nam Cung Bình Tây đau đến nhúm mày, nàng nghi hoặc nhìn hắn. Tại sao lúc này còn dịu dàng như vậy thoáng chốc đã thay đổi sắc mặt

Sở Hiền mặt mày xám xịt: "cô ta là ai?" hắn chỉ Nam Cung Bình Tây đang gượng dậy trên mặt đất mắt nhìn Kiều Văn Ninh chằm chằm

"Sở Hiền, là huynh không chịu nghe ta nói đã vội bế nàng ấy đi mất" Kiều Văn Ninh mỉm cười 3 phần đồng cảm 7 phần châm biếm tới bên Nam Cung Bình Tây đỡ nàng ta đứng dậy

Sở Hiền lúc này cũng không muốn quản nữ nhân kia là ai, hắn hiện tại muốn điên rồi, tiểu yêu tinh của hắn đang ở đâu. Hắn quắc mắt nhìn Nam Cung Bình Tây, ánh mắt chứa sự nghi ngờ cùng bài xích

Hắn vậy mà bế nàng ta từ này đến giờ, để nàng ta chiếm tiện nghi nếu để tiểu yêu tinh biết được... nàng có ghen không nhỉ?

Không được, hắn phải đi tìm tiểu yêu tinh cũng tại cái lũ Thập Từ Sát kia ăn no rừng mỡ chặn đường hắn. Tốt lắm, người có lá gan lớn càng nhiều

"Nói, tiểu... Diệp Nhi hiện đang ở đâu"

Kiều Văn Ninh tức tối, nàng làm sao mà biết được chứ

"Không biết..." Âm thanh rét lạnh, sắc mặt Sở Hiền ngày càng trầm xuống

"có lẽ nàng ta đi cùng Thủ Huyết" Kiều Văn Ninh ngập ngừng nói

"có lẽ... nghĩa là không chắc chắn" Không khí xung quanh lại thấp đi vài độ

Lúc này từ trong Phong Tình các hai nam nhân trẻ tuổi đi ra, tay còn cầm hộp đồ ăn được gói lại trông rất đẹp mắt, một người nhận ra Sở Hiền. Đó không phải cái tên thê nô lúc sáng gặp trong quán ăn sao. Sau đó lại liếc nhìn nữ nhân kia một cái, cũng không nhận ra không khí lúc này quay qua bất quái với tên còn lại

"đây không phải tên thê nô kia sao?" nam nhân Ất nói

"dung mạo thế kia... vừa nhìn ta đã nhận ra" nam nhân Giáp chắc lưỡi không tiếc lời khen

"Người xem... kia không phải thê tử của hắn sao. Lúc sáng ta còn thấy cùng chiều đến tận trời, sao bây giờ lại xa lạ như vậy a" nam nhân Ất tò mò liếc khóe mắt

"phu thê người ta...."

"CÂM MIỆNG" nam nhân Giáp chưa nói hết câu đã bị Sở Hiền quát một tiếng liền run tay rút cả hộp thức ăn xuống đất

Lúc này ở phía sau có ba người đi tới nghe thấy nô khí kia khiến màng nhĩ run lên một hồi

Cần vương đỉnh đỉnh đại danh, phiên vân phúc vũ nay lại cuồng nô với hai tên tiểu tốt

"Người nói nữ nhân này có chỗ nào giống thê tử của ta?" Hắn gầm lên làm hai kẻ bát quái kia tái cả mặt mày

"Nàng ta có hai má phúng phính như thê tử của ta sao?"

"Nàng ta có mùi vị thanh ngọt như thê tử của ta sao?"

"Nàng ta có tròn trịa như thê tử của ta sao?"

"Nàng ta không phải, trước khi nói phải nhìn cho kỹ... có tin ta cắt lưỡi các ngươi không"

Hai người kia run rẩy chân không đứng vững, tên này điên rồi sao. Phu thê nhà hấn cãi nhau thì liên quan gì đến bọn hấn chứ...

Tiểu yêu tinh đứng đó bị sét của Sở Hiên liên tiếp đánh đến đầu óc choáng váng

Nàng gào lên: "ta tròn trịa sao? ngươi nói ta tròn trịa" ánh mắt nàng dán lên người Sở Hiên như muốn nói "ngươi dám nói có"

Thế nhưng Sở Hiên vừa thấy tiểu yêu tinh nhà hấn, liền lao tới như con gió siết nàng vào lòng gào to không kém: "tiểu yêu tinh, nàng không tròn trịa,... là ta xàm ngôn. Ta đã nhận lỗi rồi, đến tối nàng phải cho ta ôm ôm"

Tiểu yêu tinh đầu bốc khói đẩy hấn ra: "không cho không cho... ngươi tránh ra"

Từ khi gặp lại vương gia Thủ Huyết đã phun không ít máu, đây là vương gia nhà hấn sao. Thật mất mặt quá đi, phải về rò rỉ cho mấy huynh đệ trong sơn trang biết trước để khỏi mất nhiều máu giống hấn,.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Điệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 25-2

Hiện tại đã đến bữa trưa, trong gian phòng dành cho thượng khách Tiểu Văn lấy một chiếc đĩa ngọc nhấc lên chiếc ly hương tay còn lại cời huân hương bên trong đến khi thấy khói lượn lờ nhả ra thì đập nắp lại, sau đó tắt bật kéo chiếc rèm lụa mỏng lộ ra trang viên bên cạnh thông qua cửa sổ sắt đất thấy được phong cảnh bên ngoài. Xong xuôi tất cả mọi việc liền lui ra bên ngoài khép cửa để lại năm vị quan khách ở bên trong.

Sở Hiên không muốn rời đi tiểu yêu tinh nên đã gấp rút dùng nội lực hong khô trang phục. Trong lúc chờ thức ăn bùng lên, Thủ Huyết để kiểm xuống bên cạnh rót một ly trà hoa nhài đưa lên môi nhấp một cái hào sảng nói với Tây Mộc Lí Tư

"hôm nay để tạ ngươi bảo hộ Vân Điệp cô nương... bữa ăn này đại ca của ta đãi khách"

Dứt lời liền bị hai đạo ánh mắt lia tới

Sở Hiên ho khan hai tiếng, hấn lơ đãng hỏi tiểu yêu tinh: "hắn có bảo hộ nàng sao?"

Tiểu yêu tinh nhìn Tây Mộc Lí Tư ngồi đối diện đang mỉm cười nhìn mình lắc đầu: "không có, chỉ tiện đường đưa ta đi tìm Thủ Huyết thôi"

Nghe được câu trả lời Sở Hiên liền thoái thác: "chỉ như vậy...? nữ nhân của ngươi sắp chết đuối là ta vớt lên đấy" dừng một chút lại phẩy tay

"tiện tay cứu người không đợi báo đáp, chỉ là bữa cơm này nhường ngươi bày tỏ chút thành ý vậy"

Tây Mộc Lí Tư nghe kiểu hào phóng tình hợp lý kia lại cười thập phần sáng lạn: "nên làm, nên làm..."

Hừ nên làm cũng là Nam Cung Bình Tây, hấn chỉ có nhiệm vụ chiêu đãi còn thanh toán đều tính vào túi tiền của cô công chúa kia đi.

Lại nhìn nam nhân trước mặt thanh nhuận như ánh trăng, đường nét khuôn mặt tinh tế như bách bích vô hạ, mi dày rủ xuống che đi đôi đồng tử mang theo âm sắc bí hiểm khó lường. Thế nhưng đối lập với ngũ quan tinh thuần làm say lòng người kia trên khóe môi lại giữ một nụ cười lạnh lẽo mang theo tà ác lại tô thêm một tia mỉa mai

bách bích vô hạ ngọc trắng hoàn mỹ không tí vết

Tô Mộc Lí Tư trong lòng cảm thán, dung nhan này đúng là khiến nữ nhân phải trầm luân.

Nếu thiếu đi nụ cười kia khó ai có thể tin thân phận người này lại là Càn vương kẻ khiến người trong thiên hạ vừa phẫn nộ vừa phải kính phục

Đột nhiên mất phượng khê nhếch, đôi đồng tử đen láy kia như nhìn thẳng vào tâm can khiến Tây Mộc Lí Tư có chút giật mình. Hấn thờ nhẹ...

Phù...!. Chỉ có bốn từ để hình dung người này "nhân trung chi long"

Hương tử đàn từ ly hương tỏa ra thoang thoang, bên ngoài cửa sổ sắt đất là những bụi trúc xanh rờn, giọt nước từ ống tre chốc chốc lại đổ xuống chậu đá tí tách mang theo sự tươi mát tự nhiên, không khí quả thật thích hợp để cùng bằng hữu tụ họp cùng nhau đàm chuyện. Lúc này cửa xếp được kéo ra, Tiểu Văn bê một mâm thức ăn dọn từng đĩa xuống bàn, hấn nói

"Nam Cung tiểu thư căn dặn nô tài chuyển lời thân thể tiểu thư có phần không khỏe, thỉnh các vị dùng bữa trước"

Lại đưa thêm một khay gấm "có gì sai bảo xin lặc chuông nô tài ở ngoài cửa đợi lệnh"

Tiểu yêu tinh cầm chiếc chuông đồng nhỏ đặt bên trong khay gấm đưa lên tầm mắt ngắm ngía, cổ đại cũng có loại phục vụ cao cấp như vậy. Lúc này lại nghe Tây Mộc Lí Tư lên tiếng

"không phải lúc này nói rất dỗi sao, ăn thử món này nhé" Hắn đưa đĩa muốn gấp cho nàng một viên thịt tròn được rán vàng trông rất đẹp mắt

Thức ăn chưa đưa vào chén đã bị người khác cản lại. Sở Hiên dùng đĩa chặn lại động tác của Tây Mộc Lí Tư.

Đại ma đầu ngược mắt nhìn hắn

Động tác dừng lại, Tây Mộc Lí Tư cười trừ thu lại thịt viên cho vào chén của mình. Hắn đọc ra sự chiếm hữu trong ánh mắt người kia, đôi đồng tử trong suốt đó cảnh cáo hắn: "nữ nhân này là của ta"

Bất cứ người nào cũng sẽ có ngoại lệ, nữ nhân kia chính là ngoại lệ của Càn vương. Không ngờ người như hắn lại có một mặt trẻ con như vậy. Nghĩ đến đây Tây Mộc Lí Tư cười khê

"có duyên gặp mặt lại chưa báo tên, Tây Mộc Lí Tư gặp qua vương gia"

Sở Hiên gấp một viên thịt cho tiểu yêu tinh sau đó gác đĩa nhìn hắn: "chứng kiến sự việc lúc này biết được thân phận của bốn vương cũng không có gì lạ...

lại nhếch môi: ...thể nhưng thể tử Thần Cung, người không cần thiết phải che giấu thân phận"

Tây Mộc Lí Tư vẫn bình thản: "tại hạ và vương gia trước kia chưa từng gặp mặt sao lại nhận định như vậy"

Sở Hiên nghe vậy hờ hững cười: "người không nên coi thường những chuyện phiếm ở trà lâu tửu quán ... hướng hồ các người cũng không nằm trong ván cờ của bốn vương, không cần phải né tránh" Ý nói nếu biết được thân phận kia hắn cũng sẽ không tính kể đến người của Thần Cung

Ánh mắt Tây Mộc Lí Tư vô cùng bình tĩnh, thẳng thắn nói: "tại hạ chỉ là hậu nhân của một gia tộc nhỏ, không ngờ được thể sự như cờ của vương gia đặt ra...

Nhấc tách trà đưa lên môi Tây Mộc Lí Tư chậm rãi nói: ... nhưng có một điều chắc chắn, sự thăng trầm luân chuyển của ngũ quốc sẽ khiến ván cờ của vương gia biến đổi..."

Sở Hiên nhìn hắn trong mắt có tia tán thưởng, chờ nghe câu tiếp theo

Đặt tách trà xuống Tây Mộc Lí Tư trầm giọng: "thứ cho tại hạ nói thẳng.. thể đạo vô thường. Hôm nay Thần Cung không nằm trong kế hoạch của vương gia, nhưng một khi thế cục xoay chuyển lẽ nào người lại không nghĩ đến một nước nhỏ như Tây Vực" không tính kể đến Thần Cung... Càn Vương người cũng đừng nói quá sớm

Sở Hiên nghe đến đây cười nhẹ: "trách nhiệm của bốn vương là trấn giữ Càn Phong để dân chúng an cư lạc nghiệp, theo ý người chẳng phải bốn vương có dã tâm cướp ngôi đoạt vị, thống nhất thiên hạ ?....

Tây Mộc Lí Tư cười thâm, ai có thể tin hắn nói đây, quả nhiên nghe câu tiếp theo liền khiến lòng người bất an

ngẫm nghĩ một chút Sở Hiên nói tiếp: "... lời này nói ra tuy đại nghịch bất đạo, nhưng người như bốn vương nếu không lên ngôi cửu ngũ chí tôn thì thiên hạ chẳng phải thiếu đi một quân vương tốt hay sao, nếu người có ý nhắc nhở vậy bốn vương đành thuận lòng tuân theo"

...Một mảnh im lặng

Thủ Huyết vênh môi, đây mới là vương gia nhà hắn nha

Kiều Văn Ninh mỉm cười, đây mới chính là Sở Hiên mà ta biết

Tiểu yêu tinh tròn mắt, cũng thật mạnh miệng

Tây Mộc Lí Tư mỉm môi...

Lời này nói ra tất nhiên đại nghịch bất đạo, chẳng những thế còn đổ lỗi nói hắn suối dục. Cuồng vọng không chỉ thể hiện trong lời nói ánh mắt hắn ngập tràn sự tàn bạo bất tuân. Người này có khí chất của bậc quân vương thể nhưng tâm tính tàn nhẫn, có thể hiểu được tại sao Sở để lại trấn áp hắn ở Càn Phong, có một người con bất trị như vậy Nam Chính để quả thật khổ sở không ít đi

Tiểu yêu tinh bước ra khỏi nơi rừng rú liền thấy được đại biến thái khí thể hơn người thể này quả thật có chút giật mình, nhóp nhép nuốt xuống một viên thịt muốn lảng sang chủ đề khác: "vậy vị tiểu thư đi cùng người là ai..."

Nếu tiếp tục như vậy, nàng sợ sau này bị cái danh tạo phản đề đầu mà chết chùm với cái đám người này

Kiều Văn Ninh nghe nhắc đến vấn đề này liền chen vào: "Nhìn dung mạo rất giống với Vân Điệp cô nương nha"

Sở Hiên nghe vậy lườm nàng ta một cái: "một điểm cũng không giống"

Kiều Văn Ninh cười nhạo: "không giống thế nào lại bé nàng ta tới tận cửa mới phát hiện a"

Sở Hiên tức tối: "là vì lúc đó ta ở bên kia hồ Vọng Nguyệt nhìn không rõ, lúc đến gần thì chưa nhìn nàng ta một lần làm sao mà phát hiện" Nói lời này cũng không phải là trả lời vấn đề của Kiều Văn Ninh mà đang giải thích với tiểu yêu tinh của hắn, sợ chưa đủ thuyết phục lại còn chêm thêm một câu

"tuy không nhìn nhưng ta cảm nhận được tiểu yêu tinh lúc đó sao lại nhẹ như vậy..."

Cạch...

Thấy tiểu yêu tinh đặt đĩa xuống liền xoắn xuýt hỏi

"tiểu yêu tinh sao nàng lại không ăn nữa... món này rất ngon nha"

Lại dùng đũa gắp đến bên miệng nàng.

Tiểu yêu tinh không thỏa hiệp mồm môi xoay đầu đi

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, Sở Hiên uất ức ăn hết đồ thừa trong chén của nàng

Thủ Huyết nhìn cảnh này lại âm thầm phi nhỏ vương gia nhà mình. Cái khí thế hùng hồn lúc nãy đâu rồi, xoay một cái lại là bộ dáng này. Hắn vừa lặng lẽ nuốt thức ăn vừa gào thét trong lòng

Vương gia, khí chất... khí chất... quan trọng là khí chất a

"tiểu yêu tinh, ăn cái này..."

Vương gia, ta thật mất mặt thay người

"tiểu yêu tinh, ta biết sai rồi"

Vương gia, ta thất vọng về người

Bạn đang đọc truyện *Vân Điệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Tiểu Văn đưa hai người đến một căn phòng ở lầu hai, bóng lưng hắn vừa khuất Vân Điệp liền lục đục mở khóa phòng, nàng xoay lưng lại với Sở Hiên

"cô nam quả nữ ở chung một phòng rất không hợp lẽ nghĩa. Sở Hiên ngơ ngẩn một chút, ở chung một phòng với Thủ Huyết nhé"

"ta vốn chưa từng đọc qua Tứ thư ngũ kinh, nên cái gọi là lẽ nghĩa... ta không biết. Huống hồ..."

...ta nhịn không được, cũng không muốn nhịn" hắn hò hét

Tiểu yêu tinh bị hắn hét như vậy bị giật mình liền dơ tay che lại cái môi đang dẩu lên kia

"suyt... ngơ ngẩn một chút có được không"

Tiểu yêu tinh cảm thấy lòng bàn tay ươn ướt, vật mềm mại kia treu đùa làm da thịt nơi đó nhồn nhột. Nàng nhìn cặp mắt ngây thơ cùng bộ dáng ngoan ngoãn của tên kia thật tức muốn nổ não. Hắn cư nhiên lại liếm nàng.

Thẹn quá hóa giận, tiểu yêu tinh thu tay lại đồng thời bóp méo cái miệng đang làm loạn kia hung dữ đe dọa: "không được làm những hành động như vậy nữa..."

Sở Hiên không có một tia lúng túng, hắn kéo tay tiểu yêu tinh đặt lên vai mình sau đó cuối đầu nhắm nháp cánh môi khép hờ của nàng vừa thủ thi: "đạo lý nam nữ khác biệt ?..." hơi thở hắn nhàn nhạt hương trà hoa nhài, Sở Hiên cọ mũi nhẹ trên gò má nàng, hắn cười khê: "... ta làm sao có thể bị bó buộc bởi

những thế tục tầm thường đó"

Không đợi nàng phản ứng, dứt lời liền đá cửa ô eo nhỏ của nàng bước vào trong

Tiểu yêu tinh đặt cả trọng lượng cơ thể vào người Sở Hiên, cầm gác lên vai hấn gò má phàn nộn đỏ ửng. Nàng phải ngượng ngùng thay cho tên biến thái này, vương gia cái khi gì ngay cả tứ thư ngũ kinh cũng không thèm đọc. Ban ngày ban mặt lại dám đùa giỡn nàng. Hừ...! Đáng ghét.

Tiểu yêu tinh lăm bảmr "đồ vương gia lưu manh" thế nhưng tay lại không thành thật siết chặt tấm lưng của người ta

Sở Hiên cười dịu dàng ôm người trong ngực, ánh mắt nhìn về cái bóng in dưới nền đất trở nên lạnh lẽo. Hừ... Người nào lại không biết xấu hổ dám nghe lén hấn ân ái.

Trời bên ngoài đã sập tối, Thủ Huyét gõ cửa phòng: "vương gia, Vân cô nương hai người không xuống dùng bữa tối sao?"

Chờ rất lâu lại gõ cửa thêm mấy lần nữa vẫn không thấy bên trong có động tĩnh, Thủ Huyét liều mạng đẩy cửa đi vào. Bên trong đã được thắp đèn, trên bàn có một phong thư còn chưa khô mực "Thủ Huyét bẩm vương cùng tiểu Diệp dạo phố. Ngươi canh chừng Kiều Văn Ninh đừng để cô ta kì đà cản mũi"

Thủ Huyét buồn rầu, hấn lại bị vương gia bỏ rơi rồi

Đường phố ban đêm rất náo nhiệt. Ánh sáng lập lờ len qua khe cửa của các tòa viện ven đường, tiếng chạm nhau của những vò rượu leng keng hòa lẫn cùng âm thanh cười nói của các hấn tử khiến quán rượu hết sức ầm ĩ

Tiểu yêu tinh vút xương gà xuống nền đất, nàng quệt miệng: "tiểu nhị, tính tiền"

Sau khi no nê liền cùng Sở Hiên lôi kéo nhau hòa vào dòng người trên đường

Ban đêm là thời điểm sầm uất nhất của thanh lâu, những nữ tử bán hoa quần là áo lụa tay cầm khăn voan ve vãn nam nhân, mùi thơm của son phấn đậm đà quện vào trong gió.

Đèn lồng treo thành dãy dài ở trên cao sáng trưng cả mặt đường, có tử sĩ nghèo bắt ghé vẽ tranh đề thơ bên đường kiếm chút bạc. Hài tử rỗng rần nói vai nhau miệng rêu rao những bài đồng dao của xứ sở. Trên đường có anh hùng hào kiệt lưng vác bảo đao, có tiểu thư khuê cát thẹn thùng e lệ, có đại gia hào phú mang theo một đám nô bộc phô trương thanh thế, có tao nhân mặc khách ôn văn nho nhã ánh mắt phong tình cầm quạt phe phẩy, có cả ản mây cầm chén mê xin com. Khung cảnh náo nhiệt, người người tấp nập. Có lẽ đường phố nhỏ hẹp nên chật ních cả đường đi

Cầu mộc bắc ngang hồ Vọng Nguyệt đã gãy lìa để lại một đống đổ nát, trên mặt nước trôi lênh bênh vài miếng gỗ mục. Thế nhưng những điều này cũng không giảm bớt đi mỹ cảnh.

Liều vòn mặt nước, bóng cây che ánh trăng, trên mặt hồ bắt đầu xuất hiện những chiếc thuyền nhỏ rục rờ ánh đèn. Nam tử đứng trên mũi thuyền đón gió, vạt áo tím thâm mở rộng lộ ra xương quai xanh cùng cơ ngực gợi cảm nổi bật trên làn da sứ. Mâu tóc xám tro được tết thành nhiều nếp vắn lên sau đầu gói gọn trong con bờ cặp màu bạc. Ba nốt chu sa dưới mi mắt khẽ động phóng ra mị nhãn mê hoặc

Nam tử trên thuyền... con mẹ nó không phải là Tây Mộc Lí Tư sao? Cũng thật là có duyên

Bề ngoài của Tây Mộc Lí Tư là một công tử đào hoa, khỏe mắt luôn ẩn chứa ý cười cợt nhả cả người toát ra ánh sáng rục rờ thu hút ánh nhìn người khác nhưng trong cách cư xử lại rất ôn hòa đứng mực, lời nói cẩn trọng, hoàn toàn bất đồng với dáng vẻ phong lưu đa tình kia.

Mũi thuyền cập bờ, Tây Mộc Lí Tư gấp quạt tầm mắt dính lên người tiểu yêu tinh môi câu lên chút ý cười

"hai vị không thuê thuyền sao? một lát nữa trên bờ sẽ rất đông người"

"ồ? hôm nay có gì đặc biệt hơn thường ngày sao?" tiểu yêu tinh thắc mắc

"nghe nói cuộc thi hôm nay có chút khác biệt, phần thưởng độc đáo nên rất nhiều người muốn tham gia. Hai vị nếu có hứng thú chúng ta thuê chung một thuyền, thế nào?"

Sở Hiên bên cạnh nhếch môi phun ra hai chữ: "vô vị"

tiểu yêu tinh không thèm để ý hấn liền nắm lấy tay của Tây Mộc Lí Tư trèo lên thuyền: "được, ta muốn xem thử hôm nay họ muốn thi cái gì"

lại nhìn đại ma đầu đang dậm chân hờn dỗi: "ngươi có đi không?"

Sở Hiên hừ lạnh một tiếng

Sau đó...

Sau đó hắn đã lên thuyền rồi

Ngoại truyện nhỏ

"Phụ thân, tứ thư ngũ kinh là gì?"

"là sách" đại ma đầu nhú mày

"Hàm Nhi muốn hỏi ý nghĩa ở trong sách" tiểu ma đầu cũng nhú mày

"ai bảo con đi đọc loại sách này?"

"là Sa đại thúc, thúc ấy nói Càn vương năm xưa uy danh lẫy lừng thiên hạ, có thể thao túng trời đất. Là hài tử của người phải đọc sách thánh hiền, hiểu lễ nghĩa, sau này lớn lên mới có thể trở thành một quân tử chính trực, đầu đội trời chân đạp đất....." tiểu ma đầu liền thoăn không ngừng

"Dừng.." đại ma đầu xoa thái dương nhìn con trai: "toàn những đạo lý vô vị, tứ thư ngũ kinh dạy con làm thế nào để thao túng thiên hạ sao? bớt thời gian đọc hết mười loại kiếm phổ cho ta"

ánh mắt đại ma đầu kiêu ngạo nhìn con trai: "kẻ mạnh không cần làm quân tử cũng khiến người khác phải cúi đầu"

Tiểu ma đầu bĩu môi khinh thường: "phụ thân, người cần gì phải dài dòng như vậy. Nói thẳng là người chưa từng đọc qua tứ thư ngũ kinh là được rồi"

Đại ma đầu đen mặt nhìn nữ nhân đang thông thả híp mắt trên ghế quý phi: "tiểu yêu tinh... thấy ta mắt mặt như vậy nàng thích thú lắm phải không?"

Tiểu yêu tinh lười biếng hé mắt: "không phải lúc đó chàng tự mình thừa nhận sao, bây giờ mới biết mắt mặt?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Điệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

So với Tây Vực luôn nghi kị các bè đảng thế gia, thì Yến quốc lại coi phần tử này như một nền tảng quốc gia. Các đại gia tộc ở Yến quốc hưng thịnh lớn mạnh so với hoàng thất địa vị không kém bao nhiêu.

Yến quốc có tất cả bảy đại gia tộc nổi trội, trong đó Điền gia, Đinh gia, Phàn gia, Lương gia tập trung ở Bình Yến. Còn lại Nhân gia, Hạng gia, Lưu gia đều ở tại đế đô Ưng Thành

Xung quanh đài cao, nơi diễn ra cuộc thi đã xuất hiện một hàng ngũ bảo vệ tách biệt người xung quanh để tránh xảy ra xô xát

"Sở Hiền, người đang nhìn gì vậy?" tiểu yêu tinh ngồi trong khoang thuyền cắn một miếng bánh hoa quế hỏi hắn

"Đừng quay lại" Thu tầm mắt bên ngoài về, Sở Hiền ôm eo tiểu yêu tinh thì thầm nhắc nhở "nơi này rất nguy hiểm, không thể không cảnh giác"

Mặc dù trên đường rất đông người, đủ mọi thành phần. Nhưng cho dù bọn chúng có nguy trang thành thạo đến mấy cũng không qua mắt được hắn

Hừm..! Có một số gương mặt luôn tụ lại một chỗ, dáng vẻ rất bình thường. Nhưng những người tham gia quân ngũ, mỗi bước đi động tác luôn rập khuôn, do luyện tập thường xuyên nên không thể bỏ đi thói quen của binh gia.

Tin tức hắn rơi xuống Âm Vực đã được phong tỏa, mặc dù không thể phòng trừ những kẻ đã sắp đặt nội gián. Những người này lại xuất thân từ quân đội. Nghĩ một chút...

Diệp Tư Đằng tuy là tướng quân của Tề quốc nhưng hiện tại vẫn đang tìm kiếm Mộc Khương, tính mạng còn đang nguy hiểm tâm tư của hắn sẽ không đặt vào những người lính này. Có chăng sẽ dính líu đến một vài tên tùm tụp trong giang hồ mà thôi

Sở Triều thân là thái tử, hắn được cảm quyền cảm y vệ sai đâu đánh đó. Nhưng những người này chắc chắn không phải lính của Sở quốc

Người biết hắn rơi xuống Âm Vực không ít, nhưng người biết hắn thoát chết có lẽ chỉ có hai tên đó. Đám người kia tuy hành tung đáng nghi, nhưng chắc chắn bọn chúng không nhắm vào hắn

Nếu là quân lính của Nam Dương quốc...

Sở Hiên trầm mặt liếc nhìn Tây Mộc Lí Tư... còn có Tây Vực quốc. Bọn chúng muốn trà trộn binh lính vào lãnh thổ Yến quốc ắt có mưu đồ

Không loại trừ khả năng là binh lính của Yến quốc. Nhưng giả trang để đi lại trên chính đất nước của mình thật là một hành động đáng đề tâm. Lẽ nào nội bộ đế quốc đã bắt đầu chuyển động. Hừ...nếu đúng là như vậy, một khi đại cục đã ổn định. Yến quốc sẽ là nơi đầu tiên hấn hướng đến đầu tôm vào trong tay

Tây Mộc Lí Tư phát giác cái liếc mắt của Sở Hiên, hần tuy không đọc được tâm tư của người này. Nhưng cũng thấu được bảy phần.

Đại ma đầu..! xuất hiện ở đâu nơi đó liền sa vào nguy hiểm, đưa tách trà lên mũi hít một hơi thật sâu ổn định tinh thần: "Yến quốc phải chăng đã rơi vào tầm ngắm của... Sở huynh?"

Sở Hiên cười lạnh: "lưới của ta không giăng xa đến vậy. Nếu ta nhớ không lầm, Tây Vực và Yến quốc chỉ cách nhau một cái sa mạc...

hừ..! hình như nơi đó là ổ của người thì phải"

Tây Mộc Lí Tư cười cười: "Sở huynh đề cao Thần Cung quá rồi, ngược lại là Càn Phong giống như cái nhụy của loài hoa ngũ sắc. Lưới muốn giăng bao xa cũng là nhờ vào tâm trạng của ngài đây"

"Tây Mộc Lí Tư, có lẽ ngươi không biết... dò xét nội tâm ta là một việc hết sức nguy hiểm. Ngươi ngại mạng sống quá dài hay sao" ánh mắt Sở Hiên đáng sợ như kẻ đến từ địa ngục. Hấn ghét nhất loại người tỏ ra thông minh như tên này, hết lần này đến lần khác muốn hất nước bắn lên người hấn. Mặc dù... khụ khụ.. lời hấn nói cũng không sai

Tiểu yêu tinh nuốt xuống miếng bánh vỗ vỗ vai Sở Hiên: "đại biến thái, ngươi thu lại cái ánh mắt giết người kia cho ta"

Sở Hiên hừ một tiếng đối mặt với tiểu yêu tinh lời nói lại hết sức ngây thơ: "ta ghét hấn"

Sau đó lại không biết ngại mà nhét nằng vào ngực mình, bao bao bọc bọc bảo vệ

Trên sân khấu cuộc thi đã sắp bắt đầu, mọi người cùng nhau tập trung lắng nghe người chủ trì tiết lộ phần thưởng đầu tiên,....

Bạn đang đọc truyện *Vân Điệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 28-2

Tây Mộc Lí Tư nói không sai, hiện tại trên bờ đã chật ních người, kể cả hồ Vọng Nguyệt đã có hơn chục con thuyền nhỏ xuất hiện san sát nhau. Nơi này con thuyền tiện nghi nhất cũng chỉ có một bàn gỗ nhỏ ở giữa khoan để thưởng trà ngoài ra chủ yếu là kích thước nhỏ gọn để tiện cho việc đi lại thưởng trăng hóng gió hoàn toàn không phô trương rườm rà. Khán đài là đại sảnh của một khách điểm có kiến trúc mô phỏng trên sân thượng lầu hai. Từ hồ Vọng Nguyệt nhìn ra xa vẫn có thể nhìn thấy được mọi việc diễn ra nơi đó

"các vị, các vị... xin nghe Hạ mỗ nói vài lời"

Âm thanh phát ra trên khán đài vang lại, người nọ mặc y phục màu xám tro, khi hấn cười lên hiện ra vài đường chân chim nơi khóe mắt. Sau khi Hạ Tinh Thiên cất lời tiếng nhốn nhào dần nhỏ lại rồi im ắng hẳn

"Tinh Thiên khách điểm sẽ thay mặt Đình gia làm chủ cho cuộc thi ngày hôm nay. Trước khi bật mí phần thưởng Hạ mỗ muốn hỏi các vị anh hùng hảo hán có mặt tại đây vài điều"

Hội trường đang im ắng lại bắt đầu ồn ào. Một hán tử vai u thịt bắp lên tiếng: "Hạ lão, có gì cứ nói đừng dài dòng làm mất thời gian"

Vài người theo đó lần lượt xôn xao thúc dục: "Hạ lão, có rắm mau thả a..."

Người được gọi là Hạ lão không nhanh không chậm vuốt chòm râu dê cười khà khà: "các vị, xin hỏi gần đây nhất việc được đồn thổi gây chú ý trong thiên hạ là gì?"

Mọi người nghe xong liền tùm ba tùm bầy rồi rít trả lời bàn tán xôn xao họ thậm chí quên mất trước đó bản thân nóng lòng muốn biết phần thưởng đến đường nào

"Hạ Lão nếu nói đến chuyện gây chú ý nhất gần đây thì phải nói đến phần tử phản nghịch của Lưu gia - Lưu Đình, ta từ kinh thành đến đây đã nghe được không ít chuyện về hấn" một vị hán tử lên tiếng

Những người xung quanh đều ồ lên, câu chuyện bắt đầu xoay quanh phần tử phản nghịch vừa được nhắc đến kia

Hạ Lão đi lại trên đài, ông ta gật đầu cười: "đây cũng là một việc đáng lưu ý"

Tây Mộc Lí Tư ngồi trong khoan thuyền đề thấp giọng: "những cuộc thi thể này được tổ chức rất thường xuyên, nhưng mục đích lại không hề đơn giản như bề ngoài của nó"

Nhìn vẻ mặt tĩnh lặng của Tây Mộc Lí Tư, Sở Hiên biết việc này tiếp theo không thoát khỏi can hệ tới hắn

Quả nhiên..

"Ah... gần đây ta cũng nghe nói thể tử Thần Cung đang trên đường đến Nha Y quán, việc này bên trong liệu có tính toán riêng gì không"

Lời này vừa nói ra bốn phía liền tĩnh lặng chỉ nghe tiếng lá cây cùng côn trùng kêu trong đêm. Không khí bỗng đề thấp đi vài phần

Hạ Lão ôn hòa lên tiếng phá đi cục diện bế tắc: "vị hảo hán này nói cũng không sai, quả thật việc này gần đây ồn ào không nhỏ. Chúng ta hôm nay tụ họp đều là nhân sĩ giang hồ không câu nệ, nhưng lời nói ra cũng nên giữ kẽ... nếu truyền đến tai của Thần Cung sẽ mang họa vào thân"

Tuy nói là không câu nệ nhưng từng câu từng từ đều mang theo sự nhắc nhở cẩn trọng. Mọi người đều ẻm hơi thở ra một lượt, không khí náo nhiệt trở lại như cũ

Sở Hiên cười khê: "tiếng tăm của thể tử cũng không nhỏ"

Tiểu yêu tinh buồn buồn dụi đầu vào ngực hắn thì thầm: "phần thưởng ruot cuộc là gì mà thần bí như vậy nói tới nói lui vẫn chưa có tiết lộ"

Sở Hiên cọ mũi người mùi hương từ tóc nàng, lại hôn nhẹ trên trán: "vương phủ còn thiếu trân bảo sao nàng cần gì để ý đến phần thưởng nhằm chán đó"

Tây Mộc Lí Tư đưa mắt nhìn hai kẻ mặt dày vô sỉ kia trong lòng hồi hận khôn cùng sao lại mời họ lên thuyền để diễn một màn xuân phong trước kẻ cô đơn góa chiếc như hắn. Kim nén không được trong cổ họng liền bật ra âm thanh hừ lạnh một tiếng

Sở Hiên nghe được nụ cười đậm thêm vài phần, ánh mắt nhìn Tây Mộc Lí Tư mui phần đắc ý. Nhìn đi hai mươi năm rồi cuối cùng có ngày hắn cũng được ôm ôn hương nhuyễn ngọc. Sở Hiên thích chí càng siết chặt người trong lòng

Lúc này âm thanh Hạ Lão trên khán đài lại cất lên: "các vị đều đã quên đề cập đến một việc.. Cách đây nửa tháng đầu bếp chính của Phong Tinh các được hoàng thượng mời vào cung làm việc trong nội trù thuyền nhân dịp sanh thần sắp tới của thái hậu..."

Nói đến đây Hạ lão dừng lại râu mép vênh lên theo độ cong của khoe môi. Mọi người trong lòng đều có suy đoán riêng, tuy việc này có liên quan đến hoàng thất xong đối với những người trong giang hồ thì không đáng để lưu tâm. Có người thắc mắc lên tiếng: "cứ điểm của Phong Tinh các rải rác khắp ngũ quốc, ta nghe nói tổng các trụ tại Sở quốc... vị đầu bếp thần bí được nhắc đến kia không lẽ là Tiết Bình"

Hạ Lão neho mắt gật gù: "các hạ đoán không sai, người kia chính là Tiết Bình"

Người nọ lại nói tiếp: "việc này thì liên quan gì đến cuộc thi hôm nay"

"Có, tất nhiên có liên quan" Hạ lão búng tay ra hiệu

Từ cánh cửa sân thượng một đám người theo thứ tự lần lượt đi ra, trên tay mỗi người đều bung một đĩa thức ăn được úp nắp vung mạ vàng

Các món ăn được để trên chiếc bàn dài trải lụa đỏ đối lập với màu vàng trên nắp vung nhìn vô cùng sang trọng. Một cuộc thi không những có phần thưởng lại còn bỏ ra không ít bạc để đầu tư, thực chất Đình gia muốn có lợi ích gì từ người thắng cuộc vẫn còn là một bí ẩn

Hạ lão ghé mắt nhìn quanh dò xét sắc mặt nhưng kẻ phía dưới, ông ta cất lời: "kẻ có tài thường rất khác người, các vị có mặt tại đây có lẽ đều biết Tiết Bình trù nghệ quán tuyệt thiên hạ, mùi vị món ăn do ông ta làm ra khiến người ta nhớ mãi không quên. Có nhiều người đã cho rằng Tiết Bình chính là các chủ của Phong Tinh Các bởi vì ông ta mắt cao hơn đầu, tính khí kì quặc chưa bao giờ nề mặt bất kì kẻ nào" dừng một chút lại nói "lần này cũng vậy... một chức quan trong nội trù thuyền làm sao có thể hấp dẫn được Tiết Bình tuy nhiên ông ta vẫn đồng ý với một điều kiện..."

Những người bên dưới nghe đến đây liền nhón nháo, phải biết rằng ở đất nước này thể gia và hoàng thất là một mối liên kết khắn khít như những bánh răng cùng khớp chuyển động cùng nhau giữ vững sự thịnh vượng của Yển quốc. Tuy nhiên những cuộc thi thể này chưa bao giờ dính líu đến hoàng tộc

Hạ Lão dừng lại ba giây để gây tò mò lại nói tiếp: "...điều kiện lần này lại có lợi cho các vị rồi..." Ông ta phát tay áo một cái các nắp vung lần lượt bay lên, hương thơm của thức ăn trộn lẫn với mùi của thảo dược lắng vẫn trong không khí, làn khói mờ đục như sữa bốc lên từ những đĩa thức ăn mang theo mùi vị khó cưỡng

"chính là... những người tham gia sẽ cùng nhau thưởng thức trù nghệ của Tiết Bình, các vị phải ghi lại những thực phẩm và gia vị có trong món ăn đó một cách đầy đủ và chính xác, đặc biệt lần này chỉ nam nhân mới được ứng tuyển"

Không khí ở bên dưới rất hào hứng, bởi vì không phải ai cũng có thể nếm được thức ăn do Tiết Bình làm ra. Đương nhiên cuộc thi sẽ không hạn chế số người tham gia, nhưng họ điều biết nếu ăn xong mà không ghi được một loại gia vị nào thì không chỉ mất mặt thôi đâu. Quy cũ của Tinh Thiên khách điểm

hầu như kẻ nào cũng đều biết vì thế những người tham gia đều là những kẻ sành ăn, đầu bếp hoặc là thầy thuốc, một số người trong giang hồ có hiểu biết về lĩnh vực này cũng phần khích ghi tên

Lúc này trong đầu tiểu yêu tinh vụt ra một ý tưởng. Khi nàng đến với thế giới này gặp được Sở Hiên là điều rất bất ngờ và nàng coi đó như là sự hữu duyên. Từ lúc bắt đầu nàng đã quyết định sẽ đồng hành cùng hắn, nhưng hiện tại đã biết thân phận của Sở Hiên tiểu yêu tinh lại có chút kiêng dè.

Sở Hiên không phải kẻ thâm tàng bất lộ gì đó, bởi vì trên người hắn luôn toát ra sự cường đại không hề dấu diếm. Khi đôi đồng tử tinh lạng kia lóe lên lửa giận thì Sở Hiên như một ngọn gió hoang mạnh mẽ nghiền nát những kẻ xung quanh. Nàng ở bên cạnh hắn không lâu, đương nhiên không thể thấu triệt con người hắn, nhưng có một điều nàng tuyệt đối chắc chắn "hắn...là một kẻ nguy hiểm"

Vì thế tiểu yêu tinh đã có tính toán cho bản thân. Nàng có thể thả cho trái tim của mình tự do hướng về hắn, nhưng lý trí vẫn phải kéo lại một đường lui. Nàng yêu bản thân mình hơn tất cả

Nếu muốn kiếm bạc và hòa mình vào cuộc sống ở đây trước tiên phải có một công việc. Một công việc không phải chỉ để kiếm sống mà để hòa nhập. Mà nàng... là người sống trong mặt thế ngày ngày chém giết nếu không thì vui đầu vào thí nghiệm. Ngoại trừ về tranh thì chẳng còn tài cán nào khác. Ở thế giới này các loại tinh bảo và tin tức sẽ có, nhưng hoàn toàn không có sự tuyên truyền và tính chất cộng đồng. Bách tín chỉ truyền tai nhau những lời đồn không căn cứ, kẻ có địa vị thì mua tinh bảo của nhân sĩ trong giang hồ. Tài về tranh của nàng có thể vận dụng vào việc này, lập ra một tờ báo có thương hiệu nhưng tiểu yêu tinh lại không nghĩ đến một việc... nàng không biết chữ

Trên khán đài nơi diễn ra cuộc thi

Mọi người rất nghiêm túc thưởng chậm thức ăn chốc chốc lại chấm mực ghi vào tờ giấy bên cạnh những gia vị mà họ nhận ra

Mỗi một lần thi bao gồm mười người tương đương với mười món ăn khác nhau. Sau khi dùng xong món ăn và hoàn thành phần thi, bản ghi chép của họ sẽ được đưa vào gian phòng phía sau chọn ra người có đáp án đúng tiếp tục vòng thi thứ hai

Tây Mộc Lí Tư trầm ngâm nhìn mọi việc diễn ra ánh mắt thâm trầm sâu không thấy đáy. Đằng sau mỗi một cuộc thi ở Yên quốc đều có một mục đích riêng, hoặc là vì lợi ích của gia tộc hoặc là lợi ích vì hoàng quyền. Nhưng lần này thì khác, hoàng đế của Yên quốc đã bị những kẻ kia lợi dụng như một tấm màn che dấu mục đích của chúng. Và kẻ đang ngồi bên cạnh là một mối nghi ngờ lớn không thể bỏ qua

Thần Cung là một kho tàng ẩn chứa tất cả kiến thức về thảo và độc được trong thiên hạ. Cũng chính vì điều này nên hoàng đế Tây Vực mới bỏ qua hiểm khích trăm năm giao con gái của mình cho Thần Cung trị liệu.

Tây Mộc Lí Tư trong lòng sẽ là điện chủ đương nhiên hắn đã được mài dũa khắc nghiệt từ lúc nhỏ. Khi chiếc nắp vung kia mở ra, hắn liền nhận ra mùi hương của Cần Nước, một loài cỏ dại làm căng cơ sau đó người trúng độc sẽ dần mất trí nhớ của mình. Loại độc này sẽ không gây hại đến tính mạng nhưng điều hắn chú ý tới chính là nguyên nhân Tiết Bình cho Cần Nước vào thức ăn

Bởi vì gia tộc của Tây Mộc Lí Tư từng liên quan mật thiết với hoàng tộc nên có một bí mật mà các đế vương luôn lưu truyền lại cho con cháu.

Hàng nghìn năm trước đây, khi ngũ quốc không có ranh giới, không có chiến tranh là một thiên hạ thống nhất gọi là Tịnh Hoa quốc. Lúc bấy giờ chỉ có một vị vua duy nhất nắm giữ giang sơn trong tay. Vị vua này chiếm giữ một kho tàng khổng lồ bao gồm ba loại kì trân dị bảo. Nói đến ba loại dị bảo này có lẽ ai nghe qua sẽ đều rung động lòng tham nảy sinh tà ác làm mọi cách để chiếm đoạt. Bởi vì thế thiên hạ bắt đầu rục rịch không yên, trải qua hàng trăm năm máu tanh vị vua cuối cùng của giai đoạn lịch sử Tịnh Hoa nhận ra những dị bảo kia đã gây ra biết bao lầm than. Ông ta cất công tìm đến một thư sinh bí ẩn nhờ vào tài hoa của hắn tạo ra một cơ quan mật sau đó vẽ ra một bản đồ để chôn giấu ba loại dị bảo đó. Điều nên cân nhắc là bất kì nơi nào đều không an toàn để cất giấu loại bản đồ hiểm họa này. Vì thế người thư sinh kia đại nghĩa diệt thân hắn đem bản đồ dấu lên thân thể của đứa con trai duy nhất của mình, đòi đòi gánh lấy họa sát thân

Bản đồ đó chính là một hình xăm được tạo ra từ loại mực ẩn sâu vào da thịt. Loại mực này được trộn chung với Cần Nước, sau khi người tiếp nhận mất đi trí nhớ sẽ không có một bí mật nào được tiết lộ.

Tây Mộc Lí Tư nghĩ đến đây liền đưa mắt về khán đài, cuộc thi đã đến vòng thứ hai. Hạ lão phẩy tay cho một đám người bê từng bồn tắm gỗ đặt xuống sân... Mùi hương thảo được nồng đậm trong không khí

Hắn cười lạnh..

Đúng vậy, kẻ mang trên người hình xăm kia da thịt sẽ trở lại lạnh lặn bình thường, trí nhớ biến mất. Chỉ có một cách để tìm ra, chính là một lần nữa trúng độc của Cần Nước sau đó ngâm mình trong nước suối nơi mà Cần Nước sinh trưởng lấy đá sỏi lăn trên da nữa canh giờ loại mực xăm kia sẽ dần hiện ra. Bọn chúng thật có tâm, dù là mỏ kim đáy biển cũng không bỏ qua cơ hội

Sắc mặt của Tây Mộc Lí Tư có chút nặng nề, trong ánh mắt lóe lên hàn quang "Tiết Bình à Tiết Bình ngươi là kẻ sắp đặt trò chơi này hay còn một kẻ khác đứng đằng sau thao túng tất cả cục diện"

Sở Hiên vui đầu trong hóm cổ của tiểu yêu tinh. Đuôi mắt hắn khẽ động, đôi đồng tử ma mị che dấu dưới rèm mi ẩn chứa ý cười nhàn nhạt lướt qua khuôn mặt của Tây Mộc Lí Tư. Sở Hiên có thể đoán ra được Tây Mộc Lí Tư đang nghĩ những gì, bởi vì...chính hắn cũng đang nghĩ đến điều đó,.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Điệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 29

Tiểu yêu tinh chăm chú quan sát xung quanh, cố gắng ghi nhớ lại tất cả hình ảnh và tiến trình của cuộc thi vào trong đầu. Sau khi nghe một câu nhắc nhở kia của Tây Mộc Lí Tư thì rất rõ ràng cuộc thi này một chút cũng không tầm thường

Tiêu chí của cuộc thi đề ra là người nào có thể ngâm trong bồn nước thuốc hơn nửa canh giờ mà vẫn trụ được tỉnh táo thì sẽ chiến thắng.

Tiểu yêu tinh nhìn người trên khán đài đang nhận phần thưởng nhin không được buộc miệng thắc mắc

"thật không ngờ một đại phu như người kia lại có tướng mạo cường tráng như vậy. Nhìn những vết sẹo trên người hẳn xem. . chắc chắn"

Tây Mộc Lí Tư cười khẽ ý vị thâm lường nhìn Sở Hiên: "Vân cô nương suy nghĩ không sai, điều này chẳng phải đã chứng minh kẻ này là có người cố ý sắp đặt hay sao"

Nhìn ra ý tứ của hẳn tiểu yêu tinh liền phản bác: "cho dù có kẻ sắp đặt đi chăng nữa thì những người ngoài cuộc có mặt tại đây điều không thoát khỏi nghi ngờ. Có gì thế từ lại đánh đòn phủ đầu người khác như vậy"

Nàng vừa dứt lời liền có một cỗ nguy hiểm không báo trước ập đến, môi mòng nóng ấm của Sở Hiên vồ tới cắn vào bầu má phúng phính của nàng: "câu này của nàng thực khiến uất ức của ta đều tan biến" sau đó lại nhìn Tây Mộc Lí Tư khiêu khích: "thế từ sau này đừng tùy tiện dùng lời nói vu oan người vô tội như ta"

"ta cũng chưa nói là ai" Tây Mộc Lí Tư rủ mi mắt, vị cô nương này thoát nhìn ngơ ngác nhưng mắt nhìn và phán đoán vẫn là rất nhạy bén. Lời nói lại có thể khiến hẳn nghẹn lại như vậy không thể đáp trả.

Khi Hạ lão hạ màn cuộc thi kết thúc, mọi người rất nhanh chóng tản ra khiến đường đi có chút tắc nghẽn

Hiện tại đã là giờ hội, đêm khuya thế này rất thuận tiện để làm việc xấu... chẳng hạn như ám sát

Vị đại phu ở trên khán đài vừa nãy hiện tại đang cùng một nhóm người đứng sau vách tường đá của Tinh Thiên khách điểm, trên tay hẳn xuất hiện thêm một túi bạc - phần thưởng của người thắng cuộc.

"Lão đại"

"Chia cho các huynh đệ" Hẳn thấy túi bạc cho kẻ vừa nói. Sau đó quắc tay, một nhóm người chụm đầu vào nhau lắng nghe kế hoạch

Sở Hiên cười ra áo bào bên ngoài chùm lên đầu tiểu yêu tinh: "sương đêm rất độc không cẩn thận sẽ lâm bệnh"

Không màn tới hai kẻ đang ân ái kia Tây Mộc Lí Tư thấp giọng: "chẳng lẽ vương gia không có ý định ngăn cản bọn chúng"

Hai người đồng thời nhìn ra phía ngoài, nhóm người thường dân kia đang tụ lại một chỗ nếu quan sát kĩ sẽ thấy vẻ mặt của chúng có phần khản trương

"hừ...tại sao ta phải ngăn cản. Hơn nữa nhiệt độ ở Bình Yên tuy khá thấp, đặc biệt hôm nay đông người như vậy... Để chen lấn cả một đêm bọn chúng đã vất vả không ít"

Sở Hiên vòng tay quấn chặt áo bào quanh người tiểu yêu tinh, hẳn nói: "Đối với một thích khách tay cầm kiếm bất kì lúc nào đều phải đảm bảo khô ráo" dùng một chút lại nhìn Tây Mộc Lí Tư

"việc trà trộn vào nơi đông người như vậy đã khiến bọn chúng tiết ra không ít mồ hôi"

Tây Mộc Lí Tư ánh mắt lóe sáng, Thần Cung chủ yếu dụng độc không lấy binh khí làm cốt yếu đạo lí này hẳn quả thật không tương. Lại nghe tiếng thở dài bên cạnh truyền tới, Sở Hiên không mặn không nhạt nói

"Có điều, thói quen tốt cũng chỉ hữu dụng với kẻ còn sống"

Người sau không hiểu thắc mắc "Không lẽ lí do đơn giản như vậy lại khiến chúng thất bại"

"dù là một thói quen nhỏ nhưng sống trong giang hồ sắp đầy thiên la địa võng cũng đủ khiến người chết trong tức khắc" Cung nệm bế người trong lòng lên Sở Hiên liếc nhìn Tây Mộc Lí Tư

"hơn nữa nghe giọng điệu của thế tử chắc cũng sẽ không dễ việc này xảy ra. Người có lẽ muốn đào sâu hơn nữa tìm ra kẻ bí mật đứng sau Tiết Bình. Vậy bốn vương huynh người một câu... mau lên kết thúc bọn chúng. Tạm biệt" Dứt lời liền xoay người cùng tiểu yêu tinh rời đi

Người phía sau cũng nhanh chóng lắc thân biến mất

Tiểu yêu tinh nằm trong vòng ngực ấm áp, thân thể dập dềnh theo nhịp bước chân của Sở Hiên. Nàng cũng không phản đối loại thân mật này, cảm giác được nam nhân mình yêu thích sủng ái quả thật rất ngọt ngào. Nhưng lòng dạ cũng có chút xót xa

Tay nàng đặt sau gáy hấn vọc nhẹ tóc mai: "lạnh không"

Sở Hiên nâng người trong ngực lên, chun mũi ra vẻ đáng yêu meo meo nói: "thật lạnh quá đi mất"

Nàng cọ mặt vào lồng ngực hấn, ngón tay xoay tròn cái ti nhỏ gồ lên sau lớp áo, chốc chốc lại đẩy nhẹ một cái đôi mắt lúng liếng gọi tình: "lạnh sao, về nhà lại sưởi ấm cho người... thế nào?"

Cặp mắt của sắc lang trong đêm tối sáng rực như hai viên minh châu, môi hấn nhếch lên đường cong đều đặn: "được được..." Sở Hiên ép lực đạo trên lưng nàng, dùng lực đẩy khiến bộ ngực non mềm kia cọ vào thân thể bản thân. Cảm giác này hấn thích, va chạm nhẹ nhàng không đáp ứng đủ ham muốn nên bất giác vị vương gia vô lại này được nước lấn tới cọ ngày càng mạnh. Lực đạo ma sát như vậy khiến gương mặt của tiểu yêu tinh đỏ bừng. Nàng chỉ trừu đùa một chút thôi có cần biến lời nói thành hành động như vậy không

Tức tối nàng bẹo thật mạnh lên hông của hấn, Sở Hiên vận vẹo thân mình miệng la oai oái than đau

Trong tiết trời lạnh lẽo thế này, hình ảnh đôi tình nhân vui đùa lại khiến người bên đường chẳng hề thấy ló lảng. Bởi vì chính hai người kia cũng không biết tiếng cười của họ như thế nào vui vẻ, cử chỉ nam nhân kia có bao nhiêu cung chiêu vô hạn, vẻ mặt của nữ tử kia có bao nhiêu là hạnh phúc. Họ không biết hình ảnh này đập vào mắt người nhìn lại là một cô ấm áp, khiến bao kẻ ao ước ganh tị

Trăng đã treo cao, gió đêm lạnh buốt...

Đứng trên nóc nhà của Phong Tinh Các có đôi nam nữ kẻ ngắm trăng, người đập muỗi. Thủ Huyết là một thiếu niên nóng nảy không có nhẫn nại, hấn bực bội lên tiếng

"Kiều tiểu thư, đêm khuya như thế này cô ở đây ngắm trăng sở thích cũng thật kì lạ"

Kiều Văn Ninh vẫn đứng yên như tượng gỗ dường như không hề lời nói bực dọc kia vào tai.

Một lát sau mới mở lời

"Người có thấy Sở Hiên đối với nữ nhân dịu dàng bao giờ chưa?"

Kẻ không có mắt cũng biết Kiều Văn Ninh có tình ý với Sở Hiên, Thủ Huyết lại chính là kẻ có mắt nhưng hấn không biết dùng chột ngay chỗ đau của nàng ta: "trước đây thì không, hiện tại không phải có Văn cô nương rồi hay sao. Bây giờ tại hạ mới thấy vương gia giống người một chút"

Hấn bịt miệng, giả vờ và nhẹ hai bên gò má "thật là... vương gia thuộc hạ không nên mắng người"

Kiều Văn Ninh trừng mắt nhìn Thủ Huyết, nàng ta bắt đầu tẩy não: "thân là thuộc hạ của Sở Hiên, người không lo lắng nữ nhân lạ mặt kia có ý đồ không tốt sao?"

Thủ Huyết trừng mắt nhìn lại: "ta chỉ biết quân lệnh như núi, một lòng phò trợ người. Việc của vương gia người sẽ tự biết như thế nào là tốt không đến phiên ta quản... cả cô nữa Kiều tiểu thư"

"nhưng xuất thân nàng ta có vấn đề" Kiều Văn Ninh không bỏ cuộc nói

"Nếu cô quan tâm đến vương gia như vậy chi bằng trực tiếp nói với ngài ấy"

Kiều Văn Ninh cười nhẹ, trong đôi mắt không giấu đi ưu thương: "hấn sẽ nghe ta nói sao"

Nàng xoay người ngắm nhìn ánh trăng: "năm mươi tuổi ta gặp được Sở Hiên. Kể từ lúc hấn giang tay bảo vệ ta phía sau, Kiều Văn Ninh ta lúc đó đã tự hứa với lòng. Đòi thành chỉ trở thành vương phi của hấn"

Dường như việc xuất hiện của Vân Diệp làm nàng ta phát giác ra Sở Hiên không phải không biết yêu, mà vì hấn chưa gặp được người hấn yêu. Hiện tại có lẽ đã gặp được đi. Càng nghĩ tâm lại càng đau, nàng ta trút hết tâm tình ra ngoài

"Những khi thấy bóng lưng cô độc của hấn mỗi đêm trầm tư ở vương phủ người có biết lòng ta đau đến thế nào không. Nhưng lòng Sở Hiên lại bài xích ta đến gần, tâm tư này ta không tin hấn không biết..." Nói đến đây nàng ta gào lên "Ta ở bên cạnh hấn tám năm, cùng nhau trải qua khổ luyện, dùng chân thành để quan tâm. Vậy thì tại sao... tám năm... tám năm..." Nàng ta dơ bàn tay mở ra từ ngón, đôi mắt ngập nước

"tám năm... lại không bằng mấy ngày ở bên cạnh cô ta"

Thế nhưng tên Thủ Huyết kia rất vô tình cắt ngang giúp vương gia nhà hấn đập lên một tấm chân tình của cô nương người ta: "Ah... có phải lần đó cô gặp vương gia là năm Chính Văn thứ bảy vương gia cùng sứ thần viếng thăm nước Tề không?"

Kiều Văn Ninh xoay đầu, ánh mắt ngưng trọng nhìn hấn như muốn hỏi làm sao người lại biết

"Năm đó vương gia đã bí mật mang theo mười ảnh vệ, ta cũng đi theo. Thời điểm đó Diệp thái úy ở Tề quốc đã vang danh thiên hạ, lúc đó vương gia chỉ mới mười hai tuổi lại thân cô thế đơn sống trong cung cấm bị Trịnh hoàng hậu lòng như rắn rết kia ngày ngày tìm cách ám toán" Thủ Huyết nhìn Kiêu Văn Ninh trong mắt có chút thương hại

"Cô biết không, Càn Phong không phải tự nhiên mà vương gia có được. Năm đó hoàng thượng muốn biết được Triệt Quyền Đạo của Diệp gia lợi hại như thế nào liền phái sứ thần sang dò xét, vương gia nhân cơ hội này trao đổi lợi ích muốn rời khỏi kinh thành tránh đi móng vuốt của Trịnh hoàng hậu"

Hấn nhìn Kiêu Văn Ninh ánh mắt lóe lên sự kiên định, như muốn chặt đứt đi tình cảm nhiều năm của cô ta: "Bảo vệ cô, là ngoài ý muốn. Bởi người đồng cảm với cô, đều là những đứa trẻ không được phụ mẫu thương yêu. So với vương gia cô còn đáng thương hơn vì phải làm con tin cho tề quốc luôn sống trong cảnh lo sợ, nhận lấy ánh mắt coi thường của người khác... Nhưng sau đó chẳng phải cô đã đổi lấy sự bảo vệ trong lúc nhất thời đó của người bằng Triệt Quyền Đạo rồi sao. Cô biết không, hiện tại ngay cả một tên lính canh cửa ở cổng thành Sở quốc cũng biết Triệt Quyền Đạo đấy"

Kiều Văn Ninh kinh ngạc xen lẫn tức giận: "hấn lợi dụng ta"

Thủ Huyết cười khan lắc đầu: "vương gia sẽ lợi dụng người, nhưng không phải kẻ bị ồ. Triệt Quyền Đạo này cũng không phải học từ cô, đừng nói như người đã lợi dụng tình cảm của cô vậy..." Hấn xuy một tiếng sau đó nói tiếp: "là vào phủ của Diệp thái úy dạo chơi, vô tình thấy Diệp Tư Đằng cùng cô luyện võ mà thôi"

"Nếu không có ta hấn có thể đường hoàng bước vào Diệp phủ mà vô tình nhìn thấy sao. Người nên biết Diệp phủ không phải là nơi muốn đến thì đến muốn đi thì đi. Nơi tập huấn của kỵ binh Ô Long cơ quan trùng trùng, lúc đó một đứa trẻ mười hai tuổi sao có thể dễ dàng bước vào?" Kiêu Văn Ninh viên mắt đỏ ngầu hết lớn

"Cô tức giận?"

Thở dài một hơi nàng ta đau lòng nói: "đúng, ta giận ta. Vì ta, Tề quốc sau này có thể sẽ diệt vong. Ta có lỗi với Tư Đằng"

Thủ Huyết cười gằn: "cô là con dân của Sở quốc lại đi lo lắng cho những kẻ rắp tâm dòm ngó nước nhà. Quả nhiên là nữ nhân" khinh thường một tiếng trong lòng "chứ từ nói không sai, Tề quốc dẫu sao cũng là cái nôi của Kiêu Văn Ninh. Vẫn nên cảnh giác với cô ta"

"cô không cần cảm thấy có lỗi. Triệt Quyền Đạo là truyền thừa của họ Diệp, nó có sự uyên bác mà kẻ khác không thể lĩnh ngộ được. Huống hồ lúc đó vương gia chỉ mười hai tuổi, dù thiên bẩm đến đâu cũng không tiếp thu được tất cả chiêu thức trong đó. Chỉ là quân lính Sở quốc quả thật đã học được một môn công phu không tệ, ít nhất hiện tại nếu ra chiến trường đối thủ đã thua mất ba phần"

Kiều Văn Ninh im lặng quệt nước mắt đi thẳng về phòng của mình. Lời nói của Thủ Huyết hôm này quả thật làm nàng ta kinh hách không ít

Đã trải qua nhiều năm như vậy sự việc đã không còn kịp cứu vãn. Nàng biết tên kia cũng không phải do nhất thời mà lỡ miệng tiết lộ, hấn là muốn dìm chết tâm tư của nàng với Sở Hiên mới nói ra những lời như vậy. Nhưng tình cảm sao có thể nói bỏ là bỏ, hình ảnh đứa bé trai năm đó đã ấn sâu vào lòng nàng. Đối với Kiêu Văn Ninh, Sở Hiên như một vị thần, là rồng trong loài người. Tình yêu của nàng còn chứa sự ngưỡng mộ không sao kể xiết. Nàng chỉ biết Sở Hiên là người sinh ra để thống trị kẻ khác nên khi nhìn thấy hấn vì một nữ nhân mà xuống nước, vì nàng ta gấp đồ ăn, vì nàng ta mà lo lắng. Kiêu Văn Ninh cảm thấy những việc làm đó, những tình cảm đó không nên đặt trên người của Sở Hiên. Bởi vì hấn rất tôn quý

Thủ Huyết trở về phòng nhớ lại những điều Kiêu Văn Ninh nói lúc này liền cười nức nẻ: "cái gì mà bóng lưng cô độc mỗi đêm trăm tư chứ"

Hấn nhớ đến cảnh tượng chim chóc đang bay trên trời lại rơi lộp bộp chết trước cửa vương phủ liền cảm thán: "nếu cô ta mà biết vương gia đứng đó mỗi đêm thực chất là để dùng độc trên người giết hại biết bao đàn chim thì sẽ ra sao nhỉ"

Aizz..Chỉ vì để bữa tối trong vương phủ bớt đi một ít chi phí mà đã chiếm mất trái tim của đại mỹ nữ người ta. Vương gia thật quá suýt,....

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chương 30

Cập..!

Trước khi bóng đen kia xuất hiện tà áo màu tím sẫm kịp thời lẩn vào bóng tối.

Người tới động tác nhẹ nhàng kiểm tra mặt đất sau đó thu vào trong tay chiếc bình sứ bị rơi lại, màn che mặt khiến người trên xà nhà không thấy rõ được

nụ cười nửa mai ẩn hiện trên khóe môi của hắn. Rất nhanh bóng dáng kia tựa như làn gió biến mất không chút dấu vết

Ánh trăng dần hé lộ sau tàn mây ánh sáng hắt nhẹ lên nửa gương mặt lộ ra trong bóng tối nổi bật lên chu sa đỏ như máu. Cặp mắt đào hoa lóe lên trong góc tối "chiếc bình sứ kia chắc đủ để các người đoán ra ai là kẻ đã hạ thủ"

Tiết Bình chột kị lại cửa sổ ông ta vuốt râu mép dùng gậy nói với kẻ đang nhâm nhi thức ăn của mình: "thật không ngờ tình báo của chúng lại nhanh đến vậy"

"cứ để bọn chúng sốt ruột, trò chơi này đến ngày sinh thần của thái hậu sẽ kết thúc, lúc đó ông có thể rút về tổng các"

Tiếng thờ dài làm người kia ngừng ăn, hắn quệt miệng đầy dầu mỡ: "Tiết Bình, từ giây phút ông quy thuận chấp nhận làm đầu bếp cho tổng các thì đã không còn đường lui nữa rồi"

"Anh hùng hội tụ đoạt chí tôn...hào khí này của các người lại làm hùng tâm trong lão tử ta trời dậy " Tiết Bình xoay người ánh mắt xoáy sâu vào người kia từng từ chắc nịch: "giữa thiên quân vạn mã, chỉ có một người được xưng vương. Khi gặp được công tử ở Bình Yên ta biết Tiết Bình này đã không chọn sai chủ. Nếu gặp được người kia mong công tử truyền đạt lại: Tiết Bình một lòng trung thành, nguyện dốc lòng phò trợ người trên con đường bá nghiệp"

Người nọ cảm thấy máu trong người cũng sôi lên theo lời nói của Tiết Bình hắn đứng dậy quăng vò rượu về phía Tiết Bình: "được, có lời này của ông thì còn gì bằng. Cạn"

Trong bóng tối mỗi kế hoạch từng bước được diễn ra. Những kẻ tham vọng mưu đồ đại nghiệp kia đang bắt đầu phá kén, kẻ ẩn nấp trong bóng tối, kẻ lộ diện ngoài sáng. Một cuộc đấu trí thậm chí còn sắc nhọn hơn cả gươm đao, đi sai một bước sẽ trả giá bằng chính giang sơn của mình

"hey, thế từ sao người đi nhanh vậy" Tiểu yêu tinh ngộ ngộ từ trong ngực của đại ma đầu nhảy xuống nhướn mắt hỏi kẻ đang ngồi trong đại sảnh

Khóe mắt Tây Mộc Lí Tư giật giật, phải trả lời thế nào đây hắn cũng không phải rảnh rỗi mà lết bộ ân ái giữa đường như đôi nam nữ trước mắt bèn cười gượng cho qua

Sở Hiên từ sau lưng đi tới ôm nàng đặt lên đùi ngồi xuống, rất tự nhiên lấy một xâu thịt nướng từ trên đĩa mà Tiểu Văn vừa đặt xuống đưa lên miệng nàng: "ăn"

Người sau phối hợp há miệng cắn một ngum nhóp nhép nhai xuống. Đại ma đầu ôn nhu nhìn mỹ nhân trong ngực cung chiêu lau khóe miệng nàng: "ngon không"

"ngon, người cũng ăn một miếng" Nói xong lại lấy một xâu thịt trên đĩa đút cho người kia

Một bàn ba người kia im lặng nhìn đĩa thịt dần dần vơi đi, Tây Mộc Lí Tư và Thủ Huyết nhìn nhau lần đầu có chung một suy nghĩ "thật buồn nôn chết bọn hắn rồi"

Nam Cung Bình Tây cảm thấy vị giác cũng chẳng còn, thức ăn trong miệng như nhai sáp, khó khăn nuốt xuống một ngum canh nàng ta nhọt nhọt cười

"vương gia quả nhiên không bị bó buộc bởi những thế tục tầm thường"

Đột nhiên có người mở miệng phá hư bầu không khí ngọt ngào này cũng khiến hai nam nhân cô đơn lẻ bóng kia trầm cảm kích. Nhưng lời nói tiếp theo lại có gì đó không đúng

"trước mặt người khác nồng tình ý mật như vậy, vương gia là nam tử có lẽ không để ý câu nệ nhưng chẳng lẽ cô nương đây cũng không biết lễ tiết như vậy" Ánh mắt nàng ta sắc nhọn nhìn Vân Diệp trong đó chứa đựng sự đố kỵ rất dễ nhìn thấy

Bất giác bầu nhiệt độ xung quanh thấp đi vài phần. Thủ Huyết vợ lấy chiếc khăn lau bàn cũng không để ý mà chậm rãi lau trên trán mình. Hắn biết vương gia sẽ không tốn nước bọt mà cãi vả với nữ nhân, người chỉ một kiếm lấy đi mạng sống của người khác thôi... Nhưng Thủ Huyết sai rồi lần này vương gia nhà hắn không dùng kiếm

Bởi vì Sở Hiên gấp đến độ muốn ngay lập tức lấy mạng nữ nhân kia, hắn không có kiếm, dù có cũng không có thời gian rút kiếm ra khỏi vỏ.

Gương mặt Nam Cung Bình Tây đỏ bừng rồi chuyển sang xanh mét, chân nàng ta quẫy đạp trong không khí, hai tay cầm chặt cổ tay Sở Hiên vùng vẫy nhưng môi vẫn cắn chặt ánh mắt ngoan cường nhìn hắn như muốn khắc sâu ấn tượng với nam nhân tàn ác này vậy, bởi vì nàng biết... Tây Mộc Lí Tư sẽ không để nàng chết. Nàng không cần cầu xin, nam nhân cường đại sẽ không thích nữ tử yếu hèn

"nghe lên chuyện khuê mật của người khác lại còn giảng giải đạo lý với ai? cô cho rằng người nào cũng có thể dùng lời nói để khích bác được ư"

Mắt thấy lực đạo Sở Hiên ngày càng mạnh, Tây Mộc Lí Tư mới ở sau lưng cười lấy lòng: "Vân cô nương giúp ta nói với vương gia một tiếng, bữa ăn này tại hạ thay mặt nàng ta chuộc lỗi có được không"

"chuộc luôn bữa sáng ngày mai được không"

Cơ mặt Tây Mộc Lí Tư nhin không được mà run rẩy: "tất cả theo ý của cô nương"

"Sở Hiền mau buông tay" Nàng biết hấn tức giận ra tay không chút nhân từ nhưng có suy trước tính sau. Chỉ vì tức giận mà giết đi một người có địa vị trong hoàng thất sẽ gây ra rắc rối không nhỏ.

Hấn là đang chờ nàng mở miệng, muốn trị tội kẻ làm nàng uất ức, nam nhân kiêu ngạo như vậy tâm tư này của hấn thật khiến nàng cảm động

"khụ..khụ" Nam Cung Bình Tây vuốt cổ dùng tay áo che đi gương mặt nhòe nước của mình

Quả nhiên có phong phạm của mỹ nhân, đến ho mà cũng giữ lễ như vậy

"bỏn vương không thích cho kẻ khác bài học, cô là người đầu tiên"

Thủ Huyết theo sau vương gia nhà hấn, ngang qua Nam Cung Bình Tây cất giọng giải thích: "bởi vì bài học cũng chỉ hữu dụng với kẻ còn sống mà thôi. Rất may mắn cô vẫn còn sống"

Lời này làm Tây Mộc Lí Tư nhớ đến sự việc ở trên thuyền "thói quen tốt cũng chỉ hữu dụng với kẻ còn sống"

Ha! thật tàn nhẫn. Những kẻ hấn không vừa mắt có lẽ sống sót không được mấy người. Người này quả thật quá ngạo mạn rồi, lúc này Tây Mộc Lí Tư thật sự muốn có người đánh tan đi vẻ kiêu ngạo này của hấn

Sự việc đi qua ai về phòng này, vừa chốt lại cửa phòng Sở Hiền liền cọt tới bên người tiểu yêu tinh: "còn giận không?"

"không"đẩy đầu hấn ra nàng nói: "chúng ta chỉ thể hiện sự quan tâm lẫn nhau thôi, cũng đâu có làm ra hành động quá khích, ta thấy việc đó chẳng liên quan gì đến lễ tiết cả"

"Ồ, vậy hiện tại không có ai chứng ta..." Lúc này nàng đã nói trở về sẽ sưởi ấm cho hấn. Đừng tưởng hấn quên nhé

Bốp! "ngươi đừng có cọt đầu vào ngực của ta nữa có được không"

"....sắc lang, tay ngươi đang đặt ở đâu vậy hả?"

"tiểu yêu tinh cho ta sờ một chút... được không?" Sở Hiền mặt đỏ đến nỗi sắp nhỏ ra máu lí nhí năn nỉ

"Muốn chết... Ừm..." Tên khốn nạn này, hấn hỏi nhưng lại không cho nàng trả lời

Hai người họ chỉ mới nếm qua một chút ngọt ngào, lúc trước có hôn cũng mát mát cần nhẹ liếm láp bên ngoài bờ môi của đối phương nào có cuồng nhiệt như hiện tại. Sở Hiền tựa như sói đói vồ vập cuồng dã, môi hấn nghiền chặt môi nàng, dùng đầu lưỡi trúc trắc vẽ theo viền môi nhỏ hấn sau đó một đường lườn lách vào khoang miệng của đối phương làm loạn. Bàn tay kia không tự chủ sờ soạn đôi gò bồng mềm mại không biết tự lúc nào đã lách vào bên trong vạt áo mà nắn bóp

Cảm giác đàn hồi khiến các khớp ngón tay hấn tê dại, Sở Hiền cảm nhận được nhịp tim của nàng vì hấn mà đập thật nhanh. Hai kẻ đắm chìm vào ái tình quấn lấy nhau trút hết hơi thở vào đối phương

Sở Hiền rời đi môi nàng, hai người trán kề trán môi kề môi hơi thở dòn dập.

Bàn tay hấn áp vào gò má nàng, ngón cái vuốt ve môi anh đào đã sưng mọng. Cứ ngỡ như vậy là kết thúc, ai ngờ hấn lại nói một câu làm nàng tức đến bực đầu

"dục cầu bất mãn sẽ không tốt đâu. Tiểu Hiền rất khó chịu" hấn cầm tay nàng chỉ dẫn một đường lần mò xuống dưới chạm đến vật đang cương cứng kia về mặt thú tính không thể tả

"mau nhót con cầm thú của ngươi lại" nàng đỏ mặt gào lên

"gì mà cầm thú chứ. Nó là Hiền của bướm nhỏ mà... Hum..mm"

Tay nàng sao lại chuyển động thế này, hấn hấn...

Tức tối nàng nắm chặt muốn bóp chết con cầm thú kia, lại nghe âm thanh phát ra từ chủ nhân của nó

"Ừm..m..tiểu yêu tinh à, rất rất..."

Đúng vậy, rất đau có đúng không. Haha... còn không mau cầu xin bản cô nương tha thứ

"rất làm sao?"

Mặt của đại ma đầu đỏ bừng phiêu phiêu nói: "rất... sướng đó"

"... .."

"Tiểu yêu tinh... nàng yên tâm. Lần đầu của chúng ta sao có thể ở nơi tồi tàn này" Hấn cố trung ra vẻ mặt "đáng tin tưởng" nhất rất khẳng định nói: "hiện tại ta chỉ ăn trắng miệng một chút thôi. Nhé..."

Hấn lại còn muốn ăn trắng miệng, Cái tên vô lại này !

Được rồi, rõ ràng nàng đã rất kiên quyết từ chối tại sao bây giờ lại như chim non nép vào người tên cầm thú này. Còn nữa... quần áo của nàng bay đi đâu hết rồi

Quen nẻo quen cửa đại ma đầu lần mò lên eo nhỏ của tiểu yêu tinh sau đó từ từ chậm chạp đi chuyển lên trên xoa nắn nơi mềm mại của nàng, hấn cười thỏa mãn

"thấy không, ta rất giữ lời. Đợi đến lúc trở về Càn Phong chọn một nơi thật hữu tình lúc đó bốn vương sẽ ăn một bữa ra trò"

Tiểu yêu tinh bẹo má hấn: "ta nói cho chàng ăn khi nào hả?"

"A! nàng béo mạnh thêm một chút. Bốn vương nguyện dùng thân thể mặc cho nàng chà đạp"

"Vô sĩ"

"Đúng đúng... vô sĩ cũng không sao, chẳng phải có nàng yêu thích ta rồi sao"

Lúc trước là hấn muốn bảo vệ nàng, muốn kẻ cận nàng chỉ như vậy hấn cũng đã rất vui vẻ rồi. Nhưng một khi đã xác định tâm ý, sao có thể để nữ nhân của mình chịu ủy khuất. Hấn muốn nói cho rõ lòng mình, muốn nàng tin tưởng hấn, làm nữ nhân của hấn không để người khác ức hiếp

"Tiểu yêu tinh, ta..."

Vân Diệp đặt tay lên môi hấn, chặn lại những lời chưa kịp thốt ra nàng nói: "ta không thích nghe lời đường mật"

Hấn nắm lấy tay nàng đặt lên đó một nụ hôn: "bốn vương không biết nói lời đường mật, chỉ muốn nói rõ lòng mình cho nàng hiểu. Ta không mong sau này sẽ có hiểu lầm giữa chúng ta"

Giờ phút này ánh mắt hấn thật đẹp, bởi vì đôi đồng tử đen láy kia chăm chú nhìn nàng có chân thành và tình yêu vô hạn. Rèm mi thật dài kéo theo đuôi mắt nhếch lên tăng thêm vẻ yêu nghiệt hút hồn người khác.

Thế nhưng vị vương gia này tỏ tình thực quá thô: "ta sẽ nuôi nàng thật béo. Sẽ không ai nuôi tốt bằng ta đâu"

Con mẹ nó! nàng cần béo sao. Hiện tại là muốn vỗ béo trước khi ăn? dùng cách lúc trước nàng hù dọa hấn để đáp trả. Chưa kịp ra tay dày vò đã nghe âm thanh hấn cất lên mang theo sự dịu dàng khó tả

"sẽ cưng chiều nàng, sủng ái nàng suốt đời được không"

Tốt lắm, chàng làm ta có chút cảm động rồi đó

Đâu chỉ cảm động, tiểu yêu tinh nhà người thật biết dối lòng. Đôi mắt đã ngập nước rồi kia, thật dễ thỏa mãn mà

Mắt nàng mình mị yêu nhiều nhìn hấn: "nghe nói mấy tên vương gia rất thích nạp thiếp"

Sở Hiền cười khẽ hấn chỉ nói: "ta sẽ không"

Rất chắc chắn, không do dự !

Hi hi... được rồi lòng nàng ngọt ngào muốn chết. Dụi dụi gương mặt đang đỏ bừng vào ngực hấn, tiểu yêu tinh bất giác bỏ qua ánh mắt đen láy kia đã sâu thêm một tầng, Sở Hiền cười đến sung sướng: "truy thê thành công"

Lại nghe thiên hạ trong ngực cựa quậy, nàng nói: "ta muốn vẽ lại hoạt cảnh cuộc thi hôm nay. Viết lại mô tả những gì đã xảy ra"

Sở Hiền khó hiểu nhìn nàng: "để làm gì?"

Tiểu yêu tinh nói ra ý tưởng của mình, sau đó hỏi hấn: "chàng thấy thế nào?"

"Ừm, ý tưởng không tệ. Nhưng đừng viết về cuộc thi lần này, bởi vì chuyện này rất phức tạp"

Thấy vẻ mặt không cam lòng của nàng, hấn nói: "Nàng không thấy sắc mặt của Tây Mộc Lí Tư khi đó sao. Có lẽ kẻ giả mạo đại phu kia cũng đã biến mất rồi. Nàng phải viết thế nào đây? mọi người sẽ tò mò về cái chết này, lúc đó sự việc sẽ không còn đơn giản nữa đâu"

Sở Hiền nhéo mũi nàng: "ta kể cho nàng nghe một việc... về bí mật của hoàng thất. Sự việc lần này chính là liên quan đến vấn đề này"

"Giáo chủ, sát thủ phải đến Bình Yên đã mất tung tích. Ngay cả thi thể cũng không tìm được"

"một lũ vô dụng"

Ầm ! Ly rượu bị ném vào tường đá phát ra tiếng động lớn. Đám thuộc hạ bên dưới quỳ rạp xuống đất đón nhận con thịnh nộ của người kia

Tì nữ bên cạnh tay run cầm cập rút lại một ly rượu khác, không may làm rượu tràn ra ngoài dính lên một góc áo của hần. Tì nữ hốt hoảng vội vàng quỳ xuống dập đầu liên tục, đến khi vùng da trên trán dập nát nhoe nhoẹt máu tươi cũng không khiến người kia liếc mắt một cái, hần nhàn nhạt phun ra âm thanh lạnh lẽo

"còn không mau cúi đi"

Tì nữ như được ban ân hô to tạ ơn rồi loạn choạng lui ra ngoài. Đám thuộc hạ bên dưới không dám phát ra động tĩnh, chỉ sợ người nọ chú ý đến phát tác lửa giận lên người mình

"vốn dĩ chỉ phải bọn chúng dò la tình hình của Tiết Bình, đem về bắt nốt cũng tốt, giết chết cũng không sao. Nhưng hôm nay lại có kẻ nhúng tay vào, sự thật càng chứng minh việc này có ẩn tình"

"haha... giáo chủ nói không sai" Từ bên ngoài một kẻ đội mũ rộng vành, màn che màu đen phủ nửa gương mặt chỉ lộ ra cánh môi bạc màu khiến khí tức trên người càng thêm thần bí

Đám thuộc hạ đang quỳ rạp dưới đất bỗng ngẩng đầu lên, nét mặt lộ vẻ vui mừng, một kẻ trong số đó can đảm mở miệng: "Dương hộ pháp ngài đã về"

Dương Chính phát tay ý bảo không cần đa lễ, sau đó đi thẳng đến vị trí ghế ngồi bên trái xếp sau vị trí chủ tọa ngồi xuống nhấc luôn vò rượu mà tu vào.

Đội cho Dương Chính khả một hơi sáng khoái người nọ mới quay người: "có tin gì mới"

Đặt vò rượu xuống bàn Dương Chính mới liếc mắt ra hiệu đội cho đám người đang quỳ kia lui ra, hần nói: "sát thủ phải đi cũng chỉ là những kẻ trong giang hồ được chúng ta thuê làm việc vặt, giáo chủ cũng không cần tức giận như vậy" lại nói "không tìm ra thi thể cũng không có gì lạ. Bởi vì... ta nhất được thứ này ở trước cửa phòng của Tiết Bình"

Tề Lạc đưa tay nhận lấy chiếc bình sứ từ Dương Chính: "tiêu hồn tán"

"không sai, tiêu hồn tán là loại độc tiêu hủy cực mạnh có thể xóa tan vết tích của một người chỉ trong nửa khắc. Loại độc này chỉ có ở Mạc Bắc"

"Tây-Mộc-Lí-Tư" Tề Lạc gằn giọng

"Tuy nhiên lần này ta mang về không chỉ là tin tép riu này"

"Đừng dài dòng"

"Gần nửa tháng trước Diệp Tư Đằng trở về mang theo vết thương dính độc hàn băng, người của chúng ta ở phủ thái úy đã truyền tin là do hần bị trúng một chương từ Càn vương trước khi người kia rơi xuống vực "

"Tiếp tục nói"

"Giáo chủ, người phải cho ta nuốt nước bọt chứ" Ôi cái ánh mắt đáng sợ này "khụ...thật không may tên đại ma đầu kia mạng lớn rơi xuống Âm Vực nhưng vẫn sống sót trở về. Trên đường theo dõi Tần Phương thuộc hạ đã gặp qua người này"

Tề Lạc đứng lâu môi chân liền ngồi xuống chống cằm hỏi hần: "gặp qua thế nào"

Gương mặt Dương hộ pháp ửng hồng ấp úng nói: "là một đại mỹ nam"

"Hừ, tiếp tục chuyện chính"

Dương hộ pháp mở mắt dưới màn che khăn giọng nói: "hết chuyện rồi"

"Thì ra cái tin không phải tép riu mà người muốn báo cho bản tọa là chuyện này " Tề Lạc liếc mắt khinh thường

"giáo chủ, người phải biết một khi Càn vương còn sống chúng ta sẽ chẳng cần nhúng tay gây rối chuyện của Diệp Tư Đằng nữa. Chỉ chờ vài ngày nữa thôi, hần ta sẽ bị chinh phục"

"Nhưng Càn vương còn sống cũng đâu có ích lợi gì cho chúng ta. Ngoài việc lợi dụng hần trói chặt Mộc Khương khiến Diệp Tư Đằng phé đi cánh tay kia" Tề Lạc nhàn nhạt nói

Dương Chính nghe xong tức muốn nổi phôi: "phế đi một cánh tay của Diệp đại tướng quân mà ngài nói không có ích lợi gì ư. Còn nữa ngài có thể gọi Ân hộ pháp trở về, đạo này bốn giáo thiếu nhân lực trầm trọng rồi!"

Tạch ! Chiếc bình sứ bị bắn ra không trúng vỡ thành từng mảnh nhỏ, Tề Lạc nhếch môi: "nói Dương hộ pháp ngu ngốc cũng không sai, theo người việc phế bỏ một cánh tay của Diệp Tư Đằng đơn giản hơn, hay việc dồn Càn vương vào chỗ chết một lần nữa đơn giản hơn... hừm?"

Thành ghế không tiếng động nứt ra một đường nhỏ, tay Dương Chính dần thả lỏng hần lấy lại bình tĩnh nói: "giáo chủ, thuộc hạ vẫn tưởng chúng ta chỉ là một môn phái trong võ lâm. Diệp Tư Đằng có hiềm khích với ngài ta có thể hiểu nhưng tại sao lại dính vào Càn vương... tâm hồn tên đó không đẹp như bề ngoài của hắn đâu"

Tề Lạc biết mình lỡ lời không nhanh không chậm nói: "chỉ là đột nhiên bốn tọa nổi hứng nói chơi thôi làm Dương hộ pháp hoảng sợ rồi"

Vậy sao! nổi hứng nói chơi. Con mẹ nó Tề Lạc không ngờ người lại coi ta ngu ngốc thật

Sau khi Dương Chính rời đi ánh mắt đằng sau chiếc mặt nạ màu bạc trở nên lạnh lẽo, Tề Lạc sờ lên vết nứt trên thành ghế mà Dương Chính vừa ngồi khóc môi vẽ lên một đường cong nhẹ

"Dương hộ pháp là người nhất gan hay còn một thâm ý khác mà bốn tọa không biết"

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 31

Yêu cho sự sống tồn tại

Sống cho tình yêu bắt đầu

Càn Phong mưa bay gió rét, sấm rền gầm thét, vạn vật im lìm sinh sôi nảy nở dưới sự oanh tạc của bão táp.

Vó ngựa xé gió xuyên mưa ngày một gần cửa khẩu, thành trì tĩnh lặng đứng giữa màn mưa bông bênh như bao trọn cả vòm trời Sở quốc. Thủ Huyết tự động mở đường, hần thúc ngựa lên phía trước đến gần cổng thành lấy ra một lệnh bài thấy cho lính gác, nói vài câu gì đó khiến tên kia nhìn về phía này trong ánh mắt lộ ra vẻ khâm trọng cùng sợ hãi.

Sở Hiến thả lỏng cương để tuần mã chậm rãi tiến lên phía trước thẳng vào trong thành, quân lính hai bên đồng loạt quỳ rạp xuống đất đợi đến khi bóng lưng tuần mã kia khuất trong màn mưa mới chậm chạp đứng dậy.

Ba người hai ngựa cấp tốc vào thành

Móng ngựa dẫm lên bùn đất, phi nhanh tựa truy phong. Sở Hiến hít sâu..! mùi vị lạnh lẽo lan tràn trong khoan mũi, mị mục như họa ẩn trong làn mưa toát ra lạnh khí ngang tàng vốn có, hần đưa lưới liềm nhẹ khốc môi ướt át...

Càn Phong, bốn vương đã trở về... !

.

...Phù Châu...

"ca, nơi này kề cận Sở quốc ở lâu rất nguy hiểm, huynh hãy trở về thành Tuyên An. Muội sẽ ở lại tiếp tục tìm kiếm Mộc Khương"

Diệp Tư Đằng vô thần nhìn muội muội khóc lóc, đôi mắt mắt ngây thơ kia một chút hần cũng không muốn nhìn. Môi nàng cứ khép mở không ngừng khiến lòng hần càng thêm phiền chán. Đột nhiên tiếng khóc ngưng hần, đôi mắt ngập nước của muội muội trở nên giận dữ

"Huynh có để lời nói của muội vào tai không, hay hần phách lại bay đến chỗ Kiều Văn Ninh rồi? Tần Phuong cũng đã nói nàng ta là đang mải mê đeo bám Càn vương đấy. Hừ...Huynh đừng ở đó mà si tâm vọng tưởng nữa, đợi đến lúc cánh tay này của huynh phế đi nàng ta cũng không đoái hoài đến đâu"

Nghe đến cái tên Kiều Văn Ninh, Diệp Tư Đằng thoáng ngưng thần sau đó trầm giọng: "muội,nói,đủ,chưa"

"..huynh vì nàng ta mà nổi giận với muội?"

Diệp Tư Đằng nhắm mắt bộ dáng không quan tâm đến người trước mặt lạnh nhạt nói

"nói đủ rồi thì ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi"

Nhìn tuần nhan có chút tiều tụy của người trên giường, Diệp Tư Tuyết thống khổ xoay lưng chạy ra ngoài, trước khi đi còn mắng to

"ca, huynh là tên khốn kiếp. Tay của huynh bị như vậy là đáng lắm" Vì cái gì ca ca luôn lạnh nhạt với nàng, ca ca cũng không thương nàng. Đều vì tiện nhân Kiều Văn Ninh dùng tư sắc mê hoặc ca ca...

Đợi đến lúc bóng dáng mảnh mai khuất sau màn trướng Diệp Tư Đằng mới mở mắt, gương mặt tuần mỹ dần lộ vẻ bi phần cùng đau xót

Hắn man mác nhớ rằng khi còn nhỏ hắn rất thương yêu vị muội muội này, nhưng đột nhiên vào năm mười lăm tuổi sự hiện diện của Diệp Tư Tuyết ngày càng mờ ảo, yêu thương hắn dành cho nàng cũng nhạt dần rồi biến mất, cũng vào lúc đó hắn phát hiện tình cảm của mình đối với Kiều Văn Ninh rất đặc biệt. Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, nhưng rất nhanh Diệp Tư Đằng cảm nhận được đó là tình yêu, hơn nữa hắn còn yêu rất đậm, đó là một tình yêu bất chấp tất cả

Kiều Văn Ninh là quận chúa của Sở quốc được đưa sang làm con tin, vậy mà phụ thân đối với việc hắn có tình ý với nàng lại rất thân nhiên chấp nhận. Diệp Tư Đằng có lúc đã nghi ngờ ông ta có dụng ý riêng, nhưng cũng không thắc mắc điều này quá lâu, bởi chỉ cần được ở cạnh Kiều Văn Ninh hắn đã thấy hạnh phúc lắm rồi, còn quản nhiều việc như vậy làm gì

Tuy nhiên có một điều kì lạ Diệp Tư Đằng không thể lí giải được, vì sao hắn yêu Kiều Văn Ninh nhiều như vậy, tâm tư đều đặt hết trên người nàng ấy. Vậy thì tại sao...mỗi khi cách biệt nhau hắn lại không thấy nhớ nhung. Lúc này khi nghe thấy Diệp Tư Tuyết nhắc đến Kiều Văn Ninh hắn mới nhớ đến...à thì ra Kiều Văn Ninh chính là người hắn yêu

Còn về Diệp Tư Tuyết...hắn cau mày. Thôi, hắn không muốn nghĩ

"Tần Phương"

"Có thuộc hạ"

"Tối nay người cùng Tuyết Nhi lập tức lên đường trở về Tuyên An"

Tần Phương nhú mày lo lắng

"thương thế của chủ tử..."

Thờ dài một tiếng, Diệp Tư Đằng lắc đầu: "vẫn chưa chết được, người ở lại cũng không giúp được gì, chỉ bằng trở về Tuyên An chỉnh đốn lại quân lực giúp ta trị hoãn vài ngày"

"Chỉ sợ tiểu thư sẽ..."

Ánh mắt Diệp Tư Đằng vút qua một tia sắc lạnh

"bằng mọi cách... đưa nàng trở về. Chụp thuốc mê hay đánh ngất tùy người xử lí"

Tần Phương cuối đầu đáp cứng một câu, sau đó lại nghe Diệp Tư Đằng nói

"Lần này ta sẽ đi Bắc Sơn một chuyến. Mộc Khương cũng không phải là lựa chọn duy nhất, hà tất phải hao tổn sức lực ở trên người hắn. Chẳng qua nếu tóm được có khi lại đúng ý Sa Vũ"

Tần Phương nghe vậy nặng nề chau mày

"Tên này ẩn nấp rất tốt, chúng ta cố ý ám sát Càn vương để dẫn dụ, vậy mà hắn vẫn như cũ không xuất đầu lộ diện. Phải chăng là đang ngầm mưu đồ việc khác"

"haha... Sa Vũ xưa nay không làm việc theo cảm tính"

Tần Phương sừng sốt

"vậy dụng ý của y là..?"

"Nếu Mộc Khương xuất hiện ở Bình Yên chắc chắn ở đó đang tồn tại một mối tai họa khác mà chúng ta không biết. Nhưng cũng không cần lo lắng, tự khắc sẽ có người giúp chúng ta trừ đi hậu họa" Diệp Tư Đằng nheo mắt, ý vị thâm lường nói

"Tham vọng của kẻ mang hai dòng máu quý đang dần bành trướng, có kẻ sẽ thay chúng ta quản việc này" Diệp Tư Đằng vuốt ve cánh tay tê cứng của mình, khóe môi ản ản ý cười: "Sở Hiền, cố gắng giữ tốt cái mạng của người"

...Càn Phong...

Lần đầu tiên Vân Diệp gặp Sa Vũ hắn ngồi trên lưng bạch mã, tổ y tuyết nguyệt tung bay trong gió, thần thái phong nhã tài hoa...

"Khiêm khiêm quân tử, ôn văn như ngọc"(1)

Lời này gắn lên người hấn quả thật không sai...

Sa Vũ qua lời nói của Thủ Huyết là một tham mưu tài trí, khí chất trên người hấn cũng đủ nói lên kẻ này mưu lược hơn người. Thanh mục nhu hòa khi cười lên khiến người khác cảm thấy an tĩnh không ít.

Nàng không biết hấn đối với người khác thế nào, nhưng hiện tại ý tứ trong mắt hấn khi nhìn nàng rõ ràng là phòng bị, miệng cơ hồ muốn mắng to: "hồ li tình"

Với một kẻ lạ mặt không rõ xuất thân như nàng lại đột ngột lấy đi trái tim sắt đá của đại ma đầu trở thành tâm can bảo bối trong lòng hấn khiến những người ở đây ngoài sự không phục còn dấy lên lòng nghi ngờ

Ngoại trừ Thủ Huyết một lòng ủng hộ vương gia nhà hấn, thì những người còn lại luôn cho rằng vương gia của bọn họ bị nàng hạ cổ, phòng nàng như phòng giặc.

Sự thần phục và trung thành này của bọn họ dành cho Sở Hiên khiến Vân Diệp dần ý thức được hai từ "giai cấp" ở thời đại này

Sự thể càng trở nên nghiêm trọng bởi một tháng trước...

Sa Vũ đứng tựa vào cột đình giọng lạnh lùng

"vương gia, nữ nhân kia lai lịch không rõ ràng, tuyệt đối không đáng tin"

Sở Hiên cười như không cười nhìn hấn

"trong thiên hạ có kẻ tuyệt đối đáng tin sao?"

Nghe vậy Sa Vũ thở ra một hơi, hấn vuốt ve ngọc bội trên chuỗi quạt thắc mắc

"Đã như vậy tại sao còn giữ nàng ta bên cạnh, nói không chừng nàng là gian tế của kẻ nào đó phải đến..."

Sở Hiên sầm mặt cắt lời

"Sa Vũ, ngươi là không hiểu hay cố ý không hiểu. Để bản vương nói rõ cho ngươi biết, ta là nguyên ý yêu thương nàng bất kể lai lịch nàng ra sao, không đáng tin như thế nào hậu quả bản vương sẽ chấp nhận gánh lấy"

"vương gia..."

Ánh mắt Sở Hiên trở nên kiên quyết pha chút lạnh lẽo

"Đây là lần cuối cùng, sau này đừng để bản vương nghe thấy những lời tương tự như vậy"

Sau cuộc trò chuyện lần đó Sa Vũ từ bỏ ý định khuyên rằng Sở Hiên, nhưng hấn lại chuyển qua cảnh cáo nàng. Ngày đêm sai người theo dõi động tĩnh của nàng, canh chừng cẩn mật, nhắc nhở nhất động đều bị hấn ghi vào trong đầu, việc này khiến tiểu yêu tinh bức bối mà nổi lên đại tính tình. Ruột cuộc vào một ngày đẹp trời hai người đã công khai trở mặt nhau, từ trong ánh mắt đều thấy rõ họ chán ghét đối phương đến độ nào

Đối với Sa Vũ nàng là hồ li tình chuyển thế, lòng dạ thâm sâu

Đối với tiểu yêu tinh Sa Vũ là đàn ông ti tiện, tâm cơ thâm trầm

Trong thành Càn Phong dạo này rộ lên một lời đồn, chính là vị Càn vương đại danh鼎鼎 xưa nay không gần nữ sắc lại đi cưỡng ép thiếu nữ ngây thơ. Mà thiếu nữ ngây thơ trong lời kia chính là nói đến hồ li tình chuyển kiếp mà Sa đại nhân ngày đêm nguyên rủa

Hôm nay là lễ thất tịch, mặt trời vừa ló dạng sau tàn mây Sở Hiên đã kéo tiểu yêu tinh còn ngái ngủ từ trong chăn ra, ôm nàng nhảy lên lưng Bạch Ảnh một đường chạy đến núi Thiên Sơn.

Hằng năm vào ngày này trên núi Thiên Sơn tụ tập rất đông người, bởi vì trên đỉnh núi có một cây cầu nguyện rất linh. Người cầu tiền tài, người cầu địa vị, người cầu nhân duyên. Đương nhiên đại ma đầu chính là loại người thứ ba

Ai liếc mắt một cái sẽ lập tức nhận ra sắc xuân trên gương mặt yêu nghiệt của hấn.

Người ở trên núi đều nhìn thấy một thiếu niên tuyệt luân, lưng đeo trường kiếm khoác trên người huyền y mặc nguyệt. Ánh mắt hấn ngập tràn sủng nịnh nhìn nữ nhân trong lòng

Khi dời mắt khỏi nữ nhân kia, đôi mày kiếm động đậy toát ra lãnh khí bức người như một đế vương duy ngã độc tôn. Chỉ cần người nào có ánh mắt tò mò nhìn cô gái của hắn liền bị trừng mắt đe dọa

Cái cảnh nồng đậm ý xuân này đập vào mắt Sa Vũ lại là một trận đau mắt hột. Trong lòng một câu lại một câu đều là "hồ li tình đáng chết"

Bởi vì tà khí trên người Sở Hiên quá nặng khiến các tiểu thư đều ghé mắt thẹn thùng nhìn hắn. Tiểu yêu tinh thấy vậy rất tức tối

Nàng là bình dấm chua rất lớn, đã xác định hắn là của nàng thì ngay cả nhìn cũng đừng hòng. Nhưng mắt là của người ta, nàng cũng không thể vô lí mà chửi sống lên được

Thế là nàng trút giận lên cái tên yêu nghiệt gieo một đồng hoa đào kia

"A..a.. sao nàng lại đánh ta"

Tiểu yêu tinh bẹo cái gương mặt trắng như bạch ngọc của đại ma đầu trừng mắt nói

"hôm nay chàng ăn mặc đẹp như vậy ra ngoài là để trêu hoa ghẹo nguyệt phải không?"

Sở Hiên nhảy cẫng lên cãi lại xoén xoét

"Ta lúc nào thì trêu hoa ghẹo nguyệt chứ, mãi nhìn nàng đi còn vấp cục đá kia mà"

"chàng đừng có mà xảo biện... ta nhìn thấy hết rồi"

Nàng nhìn thấy? ta thật muốn hỏi nàng đã nhìn thấy cái gì đó

Được rồi nàng cứ việc trừng đi, tưởng ta không dám trừng lại sao

Vậy là đại ma đầu cũng trừng mắt lên, đừng hiểu lầm... hắn là trừng mắt những cô tiểu thư đang thẹn thùng nhìn hắn thôi mà

Sa Vũ nấp sau cột đình nhìn nữ nhân kia dày vò vương gia không tự chủ được mà dấm ngực thùm thụp, lòng cuồng nộ gào thét muốn tứ mã phanh thây hồ li tình

Cây cầu nguyện là một đại thụ ngàn năm, gốc cây to đến mười hán tử vòng tay cũng không ôm hết. Cảnh cây trụ lá treo đầy giấy đỏ, chứa đựng ước nguyện của rất nhiều bách tính

Sở Hiên dặt tay nàng đến chỗ vị hòa thượng ngồi dưới gốc cây, từ trong vạt áo lấy ra mười văn tiền đưa cho hòa thượng sau đó nhận lấy mảnh giấy đỏ, hắn tà tà nhìn nàng

"hàng muốn viết thì tự mua đi"

"Hừ... ta tự hỏi tại sao vương phủ đến một nha hoàn cũng không có. Thì ra là do chàng keo kiệt tiếc bạc không mướn người. Chắc chắn... đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong"

Sở Hiên vẫn nắm tay nàng, tay còn lại chấm mực vung bút. Rất nhanh hắn gấp mảnh giấy lại làm đôi nhìn nàng cười nói

"ta phải tiết kiệm tiền để nuôi nàng, đâu có dư để nuôi nha hoàn"

Tiểu yêu tinh liếc mắt nhìn mảnh giấy trong tay hắn bĩu môi khinh thường. Nàng mới không thèm tò mò... thật ra có tò mò nàng cũng không biết đọc a...

Thấy vẻ mặt uất ức của nàng, đại ma đầu cung chiều vỗ vỗ bảu má phúng phính

"ta sẽ thay nha hoàn hầu hạ nàng là được, tình cảm phu thê càng thêm gắn bó"

"Hừ.. bót dẹo miệng đi"

Sau khi treo mảnh giấy lên ngọn cây cao nhất, hai người thùng thảng dạo quanh ngôi chùa thuận tiện gieo một quẻ

Tiểu yêu tinh đập đầu lay ba lay trước Phật tổ, sau đó cùng Sở Hiên đến chỗ trụ trì giải quẻ xăm

Vị trụ trì nhận lấy quẻ, cuối xuống nhìn một hồi, bờ môi khô quắt lẩm nhẩm hai câu

Sinh tiền kết đắc hảo duyên nhân

Nhất tiểu tương phùng tình tự thân

Ra khỏi biệt viện, tiểu yêu tinh có chút thất thần, nàng hỏi đại ma đầu

"trụ trì đã nói, mệnh của ta tốt hay xấu phụ thuộc vào chàng đó. Cái gì mà kiếp trước nhân duyên đã kết thành. Nếu chàng phụ ta, ta liền..."

Đại ma đầu đang hớn hờ nghe nàng nói vậy liền phùng mang trợn má: "tiểu yêu tinh nàng không được nói bậy"

"Đại ma đầu, chàng có nghe câu mỹ nhân và giang sơn chỉ chọn một chưa"

Nàng ghé tai hắn nói nhỏ

"không phải chàng muốn đoạt giang sơn sao" Chàng sẽ chọn giang sơn hay mỹ nhân đây?

Nàng hỏi hắn có muốn đoạt giang sơn? Sở Hiền trầm ngâm không đáp, trong lòng hắn vẫn luôn mặc định câu trả lời, đương nhiên là đoạt, nhưng thời khắc nàng hỏi câu này hắn lại do dự không biết bản thân có thật sự muốn?.Bởi vì hai mươi năm nay sống trong vòng xoáy của cuồng phong tâm hắn đã định vì hai chữ "thống nhất".

Sở Hiền của ngày hôm nay không phải do trời đất tạo nên, cũng sẽ không vì thiên cơ đã sắp đặt. Người đời nói hắn tàn ác, phụ hoàng mắng hắn bất trị. Ha! họ không biết bởi vì ngay chính hắn cũng tàn ác với bản thân thì sao có thể nhân từ với kẻ khác. Từ khi hắn lọt lòng đã phải học cách sinh tồn trong đại dương đầy máu, mà quy luật ở đó chỉ có thể là cắn nuốt dẫm đạp kẻ khác dưới chân, thể xác và tâm hồn đều bị bức đến cực hạn. Vô công từ đâu mà có, vì hắn bất kể ngày đêm khổ luyện. Càn Phong hiện tại vì đâu mà tồn, bởi hắn nằm gai nếm mật. Nhưng nếu có nhiều lựa chọn đương nhiên hắn không muốn phải nếm trải những cay đắng đã từng, hiện tại nàng hỏi hắn có muốn đoạt giang sơn? Muốn! Đương nhiên muốn...

Nhưng hắn muốn nàng hơn cả giang sơn...

Tiểu Điệp, nàng chính là thiên hạ của bọn vương

Duyên phận này đã viết trên mặt đá tam sinh, đời này kiếp này hắn chỉ muốn nàng

Hai mươi năm...hắn lấy giang sơn vạn dặm làm lí do duy trì sự tồn tại của bản thân

Về sau...hắn vì yêu nàng nên tồn tại mà hắn tồn tại cũng chỉ để yêu nàng.

(1): Bậc quân tử khiêm nhường, tựa như ánh ngọc lấp lánh

Bạn đang đọc truyện *Vân Điệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 32.1

Thoáng một cái đã là hạ tuần tháng mười một, mùa tuyết đầu tiên của năm Chính Vân thứ mười lăm trời rét, đất lạnh...,tuyết phủ khắp vòm cây trên đỉnh núi, nhìn ra xa chỉ thấy một màu trắng xóa

Tàn dương hắt lên mặt nước đã đóng một lớp băng mỏng, cơ hồ có thể nhìn thấy được dòng nước xanh lưu chuyển phía dưới tựa như một dải băng đang nhiều màu.

Tất cả đều mang một vẻ đẹp trầm mặc đặc trưng của tuyết.

Nơi đây chính là Vân Sơn

Trong sương phòng phía đông, một thiếu nữ đang nằm nghiêng trên chiếc giường trang nhã, nàng xoay lưng về phía ngoài, cơ thể mảnh mai được phủ bởi chiếc áo lông chồn trắng muốt trải rộng trên nền giường xanh thẫm rủ xuống cả mặt đất

Sắc trời bên ngoài xám xịt hơn mọi khi, gió đông luôn qua khe cửa chạm vào vành tóc mai của nam nhân tuấn mỹ đang ngồi cạnh cửa sổ, Sở Hiền đặt bút lông xuống nghiêng mực, hắn đưa tay xoa nhẹ mi tâm sau đó đứng dậy bước chậm tới cạnh giường..

Ba ngày trước vệ quân từ kinh thành đưa thiệp mời đến vương phủ, sắp tới sẽ là Đông Sở Yến Đồ, thời điểm đó vừa tròn kì hạn sáu tháng mà Nam Chính đế đã đặt ra cho Càn Phong. Lúc đó bất luận thế nào, hắn cũng phải lộ diện trước thềm cuộc chiến

Sở Hiền ngồi bên mép giường, ém lại góc chân đã bị nàng đạp xuống. Ngón tay thon dài lần theo ánh đèn luồn vào mái tóc mềm mại, đầu ngón cái nhẹ nhàng di chuyển vuốt ve khoe môi hơi vênh lên của thiếu nữ. Đôi con ngươi đen láy vốn âm trầm lạnh lẽo nay lại trở nên ôn nhuận như nước đường như thu lại toàn bộ vạn vật, ngoại trừ nữ nhân đang say giấc kia bất cứ thứ gì đều không thể chạm đến trái tim hắn

Bỗng nhiên một bóng đen xuất hiện trên ô cửa giấy, người tới kìm lại khí tức, âm thanh trầm tĩnh từ bên ngoài truyền vào

"vương gia, có tình báo từ kinh thành"

Sở Hiền khàn giọng đáp lại một tiếng, trước khi rời đi còn nhu tình in lên môi nàng một nụ hôn

Đôi khi bên ngoài không còn tiếng động, đôi mắt đang nhắm nghiền của Vân Diệp mới chậm rãi hé mở...

Ngã rẽ gấp khúc ở ban công đã phủ đầy tuyết, nàng khẽ rung mình kéo lại chiếc áo choàng đã trượt qua vai. Từ nơi này nhìn ra có thể thấy được vọng đình ở phía xa nằm cạnh thác nước.

Nam nhân lúc này ngập tràn ôn nhu cùng dịu dàng nay đã trở lại một bộ dáng lạnh lùng vốn có. Không biết Sa Vũ bên cạnh nói gì đó càng khiến sắc mặt hắn trầm xuống, so với tiết trời bên ngoài còn băng lạnh hơn vài phần.

Trong vọng đình rất im lặng, thậm chí có thể nghe được cả tiếng kim rơi

Mộc Khương nằm trên nền đá lạnh lẽo, ánh mắt rỗng tếch nhìn vào khoảng không vô định. Không biết là do vết thương trên người hay tâm bị tổn thương quá độ mà ngay cả nhúc nhích hắn cũng không muốn, một chút sinh khí cũng không còn

Sở Hiền cười khan một tiếng, lời mắng chửi cũng chẳng buồn thốt ra. Tên tiểu tử này hôm nay khiến hắn có một nhận thức thật mới mẻ, thế nhưng còn chưa kịp nhạo báng đã thấy viền mắt Mộc Khương đỏ ngầu, âm thanh phát ra là một mảnh tình mạch

- Vương gia, thuộc hạ trở về lần này xem như lập công không nhỏ. Coi như ban thưởng cũng được, cầu người ban lệnh điều thuộc hạ đến Mạc Bắc...

Lời còn chưa dứt thân thể Mộc Khương đã lăn một vòng trên đất, máu từ khóe miệng trào ra hòa quyện thấm vào nền tuyết trắng, con đau ập tới một cách nhanh chóng. Một cước này của Sa Vũ cũng không phải nhẹ, thế nhưng đến cả kêu đau hắn cũng chẳng còn sức lực...

Sa Vũ mặt sa sầm, trong giọng nói là mùi phẫn tức giận

- Mộc Khương, ngươi thật khiến ta thất vọng...

Dứt lời bạch y hoa mỹ liền khuất trong màn tuyết

Sở Hiền chỉ trầm ngâm không nói, quả thật lúc đầu khi nhìn đến bộ dạng nửa chết nửa sống này của Mộc Khương hắn đã rất tức giận. Nếu là trước kia, không nói hai lời đã lập tức đem tên tiểu tử này nhốt vào Huyết Ngục để rèn luyện một chút cho đầu óc tỉnh táo ra. Nhưng hiện tại hắn có chút đồng cảm với tình cảnh của Mộc Khương, hơn nữa nếu không phải vì hắn để Mộc Khương theo sát huynh muội họ Diệp kia sự tình đã không thành ra như vậy

Nói đến Diệp Tư Đằng cùng muội muội của hắn chúng ta phải du ngoạn đến Bắc Sơn một chuyến

Bốn tháng trước khi Diệp đại tướng quân lạng lẽ rời khỏi Phù Châu, không ngờ trên đường bất ngờ gặp được Kiều Văn Ninh.

Hai người cùng nhau đến Bắc Sơn, trên đường Kiều Văn Ninh hết sức chu đáo cùng quan tâm khiến hắn lòng như hoa nở, nhưng người cơ trí như Diệp Tư Đằng thế nào lại không nghĩ ra có điều bất thường

Hắn với Kiều Văn Ninh cũng được xem như thanh mai trúc mã, nói hắn hiểu nàng - Diệp tướng quân hắn không dám khẳng định, nhưng ít nhất hắn biết đối với Kiều Văn Ninh, ngoại trừ Sở Hiền sẽ không một nam nhân nào có thể đi vào lòng nàng. Huống hồ nửa tháng trước, chính hắn là kẻ đã ra tay ám hại khiến nam nhân kia mềm chút nữa đã tan xương dưới vực sâu. Nếu không phải tên kia mạng lớn, e rằng Càn Phong hiện tại đã dăng đầy lụa trắng

Vậy thì tại sao trùng phùng ở Bình Yên không lâu, nàng lại gấp rút rời khỏi người kia mà tìm đến hắn. Theo như lời Tần Phuong, lúc trở về Sở Hiền còn mang theo một nữ tử lạ mặt, nhưng hiểu biết của hắn về Kiều Văn Ninh vốn chẳng phải nữ tử mềm yếu mà dễ dàng buông tha cho phần tình cảm này. Có chăng, tìm đến hắn cũng chỉ còn lại một lý do... nàng cảm thấy bản thân nợ hắn ? Nhưng điều gì lại khiến Kiều Văn Ninh cảm thấy bản thân nợ hắn tới mức bỏ lại nam nhân mình yêu thương bên cạnh nữ tử khác mà chạy đến đây.

Điều này khiến Diệp Tư Đằng không ngừng bất an, nhưng chỉ sau một ngày dừng chân tại Nha Y quán, hắn đã phát hiện ra một bí mật. Mà bí mật này về sau đã khiến Diệp Tư Đằng lâm vào vạ kiếp bất phục, sự bất an vừa mới nảy nở khi gặp lại Kiều Văn Ninh cũng vút ra sau đầu cho chó gặm

.

Bắc Sơn so với những nơi khác độ ẩm còn thấp hơn vài phần, nơi này chim chú tuyết tích, lạnh đến nỗi xương cốt cũng gần như bị đóng băng

Tuyết rơi ngày một dày, đệ tử của y quán người nào cũng choàng trên người những chiếc áo lông dày cộm, trên vai khoác rõ dây mây chất đầy tuyết liên hoa. Nhìn xa xa như những chú gấu tuyết đang chậm chạp trèo lên đỉnh núi băng, cảnh tượng này thật có chút hoang dã cũng đẹp mắt

Tám bảng Nha Y quán được đẽo bằng gỗ Hoàng Đàn bị phủ một lớp tuyết dày chốc chốc lại rơi xuống làm ẩm ướt cả một vùng trước đại sảnh

Mùi hương Hoàng Đàn quanh quẩn trong phòng, có thể nói hương thơm này chỉ xếp sau Trầm Hương một bậc. Vị quán chủ này cũng thật biết hưởng thụ.

Bên trong có hai người một già một trẻ ngồi đối diện nhau, trên mặt bàn là một thể cờ vây đã đi gần đến hồi kết

Lão nhân một thân lam y râu tóc bạc trắng, khuôn mặt như táo chín, đôi mắt sáng quắc mang theo tia giảo hoạt nhìn nam tử đối diện

- Diệp tướng quân đã suy nghĩ kĩ rồi ?

Thần nhiên đặt xuống một quân cờ đen, Diệp Tư Đằng nheo mắt, sống mũi thẳng tắp thờ ra một luồng khí lạnh, hần nói

- Tại hạ vốn đã không còn đường thoát

Lão nhân nghe vậy cười to sảng khoái, tay với lấy tách trà thảo mộc bên cạnh nhấp một ngụm nhỏ, ông ta nhắm mắt lại như có điều suy nghĩ. Sau đó lại dẫn lòng không được, buộc miệng nhắc nhở

- Trong cờ vậy có một châm ngôn rất hay, có lẽ tướng quân đã nghe qua "cẩn tắc vô áy náy"...Ta mong rằng việc ngày hôm nay sau này sẽ không khiến người hối hận

Khi lão nhân mở mắt ra nam tử đã như ngọn gió đông biển mất sau cánh cửa, trên bàn cờ quân đen thắng tròn một điểm

Hồng Sinh thở dài, tình yêu là thứ khiến con người trở nên si ngốc. Một nam tử khí khái bất phàm, cơ trí như vậy cũng không thể thoát khỏi chấp niệm đối với một người

- Nghiệp chướng, nghiệp chướng.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 32.2

Bởi vì nán lại Bình Yên khá lâu, lúc quay về Phù Châu thì tin tức Diệp Tư Đằng đã tách ra khiến Mộc Khương có chút trở tay không kịp. Vì thế khi biết được Tần Phưong sẽ hộ tống Diệp Tư Tuyết trở về thành Tuyên An hần liền sử dụng công phu dụng độc bậc nhất của mình giờ trở trên cổ xe ngựa của Diệp gia, giả dạng thành xa phu đánh xe cho Diệp đại tiểu thư. Cũng thật không ngờ lần đi này lại khiến hai mươi mấy năm sống một đời thú vị lại càng thêm đặc sắc, ngũ vị tạp trần...

Mộc Khương ít nhiều cũng từng gặp qua Diệp Tư Tuyết, hần không phải loại người nhất kiến chung tình gì đó, nữ nhân xinh đẹp con cháu thế gia đối với Mộc Khương càng không hiếm lạ, lần dụng độ trực tiếp đầu tiên cách đó không lâu Diệp Tư Tuyết cũng chỉ để lại cho hần một ấn tượng duy nhất chính là một "muội muội tốt". Hần vốn nghĩ một đường hộ tống Diệp đại tiểu thư này về coi như nếu không moi được tin tức của Diệp Tư Đằng thì cũng một lần nữa trà trộn vào địa phận của Tề quốc, dùng một chút tiểu tiết đã động đến nội bộ quân thần

Nhưng Mộc Khương một vạn lần cũng không ngờ hần không chỉ cực lực hộ tống nàng, mà còn nảy sinh một loại tình cảm khiến chính mình tự ngược bản thân đến mức thâm trọng. Lúc sinh thời, ai cũng sẽ có một người khiến ta dùng cả đời này để luyện tiếc. Cuối cùng cũng có một người như vậy bước vào cuộc đời Mộc Khương, tựa như vệt lưu tinh chớp nháy băng qua bầu trời, tuy ngắn ngủi nhưng cũng đủ khiến hần đau đến tận tâm liệt phế, đủ để một đời khó quên...

Quay lại thời điểm hiện tại trước khi Đông Sở Yên Đồ diễn ra

Minh Kiếm son trang

Vân Diệp cột lại và vẩy, rón rén bước nhẹ tới đình viện, ngày đông lạnh khiến gò má nàng đỏ hồng hơn mọi khi, bộ dáng lén lút như sóc nhỏ hết sức đáng yêu.

Nếu nàng đoán không lầm, cái người mới bị tên Sa Vũ ti tiện kia đã lẫn quay ra đất chính là vị thần y trong miệng Thủ Huyết - Mộc Khương. Kim không được tò mò liền muốn lại gần nghe ngóng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tới gần mới thấy bộ dáng này của thần y không phải thất tình thì là cái gì.

- Vân cô nương. Một tiếng gọi âm ngoan có chút châm biếm vang lên

Vân Diệp khẽ nhủ mày

- kêu thì kêu, là nam tử hán cái giọng người là kiểu gì đấy. Nghe cứ như cô hồn dã quỷ

Sa Vũ không mản đến bộ dáng chửi người của nàng, hần một câu vào thẳng vấn đề

- Chuyện cơ mật của đế quốc há lại để nữ nhân không rõ lai lịch như cô đứng đây nghe lén nhìn trộm

Nàng vì một câu không rõ lai lịch của hần mà ghen hờn, tức giận thì có nhưng cũng chẳng thể mắng lại

Sa Vũ nhếch môi cười nhẹ

- Ta cũng tự nghĩ, phải chăng là quá đề cao Vân cô nương rồi. Người buồn giận đều hiện lên trên mặt như tắc kè bảy màu thế kia há có thể là gián điệp. Còn nếu cô giả vờ thì cũng giống lắm đó

Vân Điệp giận tím mặt, nàng không phải người dễ bị ức hiếp nhưng người này có định kiến với nàng cũng là muốn tốt cho Sở Hiên. Nàng biết bản thân cũng không thể lí giải hết những khúc mắc trong đầu hần, thì lấy lí do gì để phản bác đây

- Cô nên biết điều này... vương gia không phải người tốt

Vân Điệp: "... " Người không nói ta cũng biết

- Có lẽ cô cũng biết điều này, nhưng người luôn bày ra bộ dáng tốt đẹp của mình ra cho cô thấy. Dù người không hề lương thiện cũng sẽ nương tay với kẻ thù khi ở trước mặt cô. Những điều này dần khiến cô quên đi một sự thật, người luôn bên cạnh nàng niu yêu chiều cô là một kẻ giết người không góm tay

Bất giác Sa Vũ dẫn nàng đến bia rừng, bởi vì tuyết phủ trắng khắp nơi nên những vệt đỏ loang lổ càng thêm bất mắt

Hần chỉ tay về một nơi máu chưa nhạt, còn ướt đậm đặc trên nền tuyết

- Cô biết đó là gì chứ

Sa Vũ giang rộng cánh tay, hít vào một hơi thật sâu

- Mùi máu tanh ngòm như vậy đừng nói là cô không ngửi thấy

Vân Điệp nhìn hần, có lẽ hơi lạnh nên âm thanh phát ra có chút khan

- Ở đây mới có người chết à?

- Hừ, nơi này có ngày nào mà không có người chết đâu. Không ngại nói cho cô biết, những người này chết đều do thú hoang cắn xé cả đấy.

Hần ngừng lại nhìn nàng đầy ý vị

- À, cô biết bị thú hoang cắn xé là thế nào rồi đấy, cũng chẳng khác tứ mã phanh thây là bao đâu.

Vân Điệp hiểu ra. những người này chẳng phải bị thú hoang cắn xé mà bị bọn họ giết. Giết người còn bịa ra một nguyên nhân đơn giản và hợp tình hợp lí như vậy tất nhiên là có điều che giấu. Dù có tội hay vô tội, chỉ cần bước chân vào nơi này đều phải chết

- Để vương tự cô vô tình, vương gia đang bước đi trên con đường đế nghiệp. Sinh mạng của những người này là để đổi lấy một ngôi cửu ngũ chi tôn, mà địa vị này không ai khác có thể ngồi lên ngoài vương gia.

- Người nói với ta những điều này để làm gì. Không phải chỉ để khoe khoang các người máu lạnh thế nào chứ?

- Cô nhìn cũng có chút đầu óc, tư sắc vài phần. Nhưng để làm mẫu nghi thiên hạ..., cô nhìn Kiều Văn Ninh là rõ. Trong cung có cả một đám nữ nhân như vậy cô đâu nổi sao? Huống hồ cô không có gia thế, ngay cả cái tên cũng khiến ta thất phần nghi ngờ

Vân Điệp nghe hần tụng kinh đến đau cả đầu, liền một câu chặt đứt

- Ruột cuộc người dụng tâm nói từ nãy đến giờ chỉ để moi được lai lịch của ta sao?

Nàng nhìn hần thành tâm thành ý nói

- Ta vốn nhỏ cô từ nhỏ, không biết phụ mẫu thân sinh là ai, nếu Sa đại nhân tìm ra được thân thế bất minh này ta còn phải cảm tạ người đấy

Nói xong nàng còn chấp tay tỏ vẻ cảm tạ rồi mới rời đi

Trên đường trở về Vân Điệp luôn mông lung nghĩ ngợi. Nếu quả thật Sở Hiên sau này xưng đế, hần sẽ không tránh khỏi tam cung lục viện. Cho dù hần thật tâm, một lòng một dạ với nàng thì sao. Đọc qua nhiều bộ cung đấu như vậy, quân thần một lòng đều dựa vào quan hệ thông gia, kềm cặp lẫn nhau. Hần nói không nạp phi thì không nạp sao?

Người sống trên đời nào có nhiều tùy tâm sở dục như vậy? Sở Hiên thân bất do kỉ, nếu lúc đó hần thế thiếp thành đàn, nàng sẽ đau lòng nhưng không thể oán hận. Có lẽ đến lúc đó nàng chỉ đành rời đi, bỏ lại duyên mộng này vậy

Nghĩ thì nghĩ như vậy, tuy là chuyện của tương lai nhưng lời nói của Sa Vũ chẳng khác nào bùa chú

Vân cô nương thức tỉnh đi, thức tỉnh đi.

Vân cô nương, cô và vương gia không có kết quả đâu

Vân Diệp không chịu được ám ức trong lòng liền một đường rẽ trái rẽ phải đi đến phòng Sở Hiền

Àm !

Vân Diệp đá văng cửa phòng

Thủ Huyết đứng bên cạnh Sở Hiền trở mặt ra nhìn cánh cửa treo vắt vẻo, lại nhìn vương gia nhà hắc thờ dài đầy bất lực

Tiểu yêu tinh của hắc vẫn y như lần đầu gặp mặt, vĩnh viễn luôn khí phách như vậy đó, ngang ngược khiến người ta muốn đánh nhưng lại không dám đánh

Sở Hiền giang rộng hai tay chờ nàng nhào vào ngực mình, sau đó lại quay sang Thủ Huyết

- Có phải các ngươi lại đem muộn cơm trưa cho nàng không?

Thủ Huyết nuốt xuống một ngụm máu

- Nào có, thuộc hạ đã căn dặn bọn họ từ rất sớm rồi, tuyệt không chậm trễ

Sở Hiền nghe vậy liền bày ra vẻ mặt đăm chiêu hỏi nàng

- Vậy tại sao mặt nàng lại ám ức như thế

Vân Diệp vốn chuẩn bị một bụng câu hỏi

Chàng có nạp thiếp không, có nạp thiếp không... Nhưng ruốt ruộc vẫn nuốt lại, nghèn nghẹn nhìn có vẻ đau khổ lắm

- Ta lại đói bụng rồi

Sở Hiền nghe vậy cười phá lên, hắc đoán đâu có sai, sau đó liền sai người dọn thức ăn lên

Thủ Huyết biết thân biết phận thoát cái biến mất không một tiếng động.

Tề quốc

Ở Tề quốc có một nơi gọi là Quỷ Địa, chỉ cần người bước vào vùng đất mang tên này, không cần biết là trẻ con ba tuổi, hay là lão nhân tám mươi. Người là đại nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ ? hay loại tiểu tốt nhất gan không đáng nhắc đến... Bất cứ là loại người nào cũng không thoát khỏi một chữ "chết"

Nếu Càn Phong vang danh thiên hạ với một vị vương gia tàn độc chẳng khác gì đại ma đầu chuyển thế thì Quỷ Địa cũng không khác là mấy. Cái khác ở đây, Quỷ Địa là nơi mang âm khí chết chóc như địa ngục nhân gian khác hẳn với sự phồn hoa đô hội của Càn Phong. Người chiếm giữ Quỷ Địa - vị Tề Lạc đại nhân gian ác đã đặt cho bản giáo một cái tên vô cùng tỷ lệ nghịch với sự quý dị của nơi này - Thanh Vân giáo. Cũng chính vì cái tên kì lạ này đã tạo nên một đại hiểu lầm khiến nữ chính của chúng ta trở thành hồ ly đội trên đầu tội danh họa quốc

Thanh Vân giáo trú ngụ trong một động đá được nguy tạo bởi thác nước. Từ bên ngoài nhìn vào nghiêm nhiên nhìn thấy chính là một thiên nhiên kì vĩ. Mặt sông bao bọc xung quanh nhìn rất nông, rễ cây đại thụ dưới sông gồ cao tạo cảm giác nguy hiểm rình rập, đương nhiên cảm giác sẽ không sai. Bởi vì quả thật dưới mặt sông không sâu này đầy rẫy những sinh vật khát máu, đủ để tạo nên cái tên Quỷ Địa

Tề Lạc nằm dài trên ghế chủ tọa, đầu gác lên khối gỗ để tay, lớp da hổ bị thân hình nam nhân làm cho nhăn nhúm. Ánh nến hắt lên mái tóc đen của hắc phủ lên một tầng màu đỏ nhạt tạo nên một loại mỹ hoặc khiến người khác kèm không được mà nhìn thêm mấy lần

Chúng giáo sau khi quỷ lay các kiểu liên báo cáo nhiệm vụ. Xong xuôi tất cả đồng loạt biến mất sau cửa động không chút tăm hơi. Tề Lạc có bốn hộ pháp, trong đó Dương Chính - kẻ đã lấy đi họ Tiêu Hồn Tán mà Tư Mộc Lí Tư đã cố ý làm rơi lại trước cửa phòng Tiết Bình. Còn lại một người đang có mặt tại đây chính là Ân hộ pháp mà Dương Chính đã nói. Hai người còn lại tạm thời không cần nhắc đến, không chừng họ cũng đang bí mật thực thi một nhiệm vụ biến thái nào đó của Tề Lạc rồi

- Thuộc hạ tất trách không hoàn thành nhiệm vụ được giao, xin giáo chủ giáng tội

Tề Lạc nhướng mày nhìn Ân Hạo

- A? nói vậy cánh tay tưởng rằng đã phế của Diệp Tư Đằng đã được chữa khỏi ?

Ân Hạo quỳ một gối cuối đầu không nói, tỏ ý lời nói của Tề Lạc đã đoán đúng

Tên Dương Chính ngồi ngoắc nghèo bên cạnh không ngại châm dầu vào lửa

- Aizda... Ân hộ pháp được mệnh danh là cao thủ kiếm khí lại thua dưới tay một kẻ tàn phế. Điều này thật khiến ra mở mang tầm mắt nha, hoặc là... người cố ý nương tay

Ân Hạo nghe thấy lời khinh thường của hắn có chút bất bình

- Người có vẻ đã quá coi thường Diệp Tư Đằng rồi, thân thủ của hắn không phải dạng tầm thường mà nhà binh nên có đâu, huống hồ đối đầu với một kẻ tài trí như vậy há chỉ so nhau một cái thân thủ tay chân

Tề Lạc bên trên chống cằm, nắm ngay trọng điểm hỏi tới

- Nói vậy, ta cũng không ngại nghe một chút hắn đã dùng tài trí của mình đối phó người như thế nào?

Ân Hạo buồn bã nói

- Diệp Tư Đằng lợi dụng mối quan hệ của Diệp thái úy muốn Hồng Sinh giúp đỡ hắn chữa khỏi cánh tay. Trong khoảng thời gian đó, thuộc hạ đã không ngừng dùng mọi cách ám sát hắn nhưng bất thành. Một phần vì hắn được che chở bởi Nha Y quán phần còn lại là vì xuất hiện ba kẻ khác

Dương Chính bên cạnh nhanh mồm hỏi

- Là ai?

- Là Kiều Văn Ninh, muội muội hắn - Diệp Tư Tuyết, người còn lại chính là Mộc Khương

Tề Lạc nhắm mắt như có điều suy nghĩ

- Không cần người nói ta cũng biết, Diệp Tư Đằng gọi nhất chính là lợi dụng kẻ khác. Nhưng Diệp Tư Tuyết là muội muội hắn, Kiều Văn Ninh lại là nữ nhân hắn yêu. Mộc Khương? người này hắn có thể lợi dụng được sao. Nói không chừng trong thời gian đó đã nảy sinh những mối quan hệ phức tạp gì mà người ngoài như chúng ta không thể hiểu rồi

- Giáo chủ, thật ra Diệp Tư Đằng nói muốn thuộc hạ giao cái này cho người. Ân hạo từ trong vạt áo lấy ra một khối gỗ lục giác, ở hồng tâm có một khối gỗ nhỏ hình trụ lồi lên.

Tề Lạc xoay khối gỗ trong tay tỉ mỉ xem xét

- Đây là mật thư ?

Ân Hạo trong lòng thầm nhủ Diệp Tư Đằng quả thật rất cẩn thận, sau đó truyền đạt lại những gì Diệp Tư Đằng đã nói ngày hôm đó

- "người là thuộc hạ của Tề Lạc, hắn có thể tin người nhưng ta thì không. Hơn nữa bên cạnh còn có chó săn của Càn vương dòm ngó. Nếu mật thư này xảy ra sơ sót không thể tới tay Tề Lạc, kẻ khác có gan động vào chỉ có một con đường chết".

Nói như vậy là rõ, ngoài Tề Lạc sẽ không có người khác có khả năng mở khối gỗ này ra

Xưa nay Thanh Vân giáo vẫn luôn gây khó dễ, cản trở mọi việc của Diệp gia. Chúng giáo đều đoán già đoán non rằng giữa giáo chủ của bọn họ cùng Diệp Tư Đằng là có hiềm khích. Nhưng ngoài Tề Lạc ra không ai biết rằng giữa họ không hề có một ân oán nào cả, điều duy nhất khiến Tề Lạc nhắm nhẹ tính mạng của Diệp Tư Đằng là bởi vì Diệp đại tướng quân đã nắm được một bí mật của hắn.

Tề Lạc cười gằn

Diệp Tư Đằng ta xem người muốn giờ trò gì

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chương 33

Sau khi Dương Chính rời đi Diệp Tư Đằng liền nghiên cứu thứ đang cầm trong tay

Khối gỗ lục giác mà Diệp Tư Đằng đưa cho hắn không mạch lạc toàn vẹn, trên vân gỗ có vết nứt nhân tạo gọn gàng sắc nét. Nếu đoán không lầm, đây có lẽ là Phi Quan Mật do Diệp gia tạo ra nhằm thông báo những nội bộ cơ mật của Tề quốc. Kẻ nào hiểu biết hạn hẹp nhấn vào chốt hình trụ coi như toi mạng

Như Diệp Tư Đằng đã nói, Phi Quan Mật này ngoài Tề Lạc sẽ không có người thứ hai có khả năng giải mã. Giữa Tề Lạc và Diệp Tư Đằng chỉ tồn tại một bí mật, cũng chính vì điều này mới khiến bản thân Tề Lạc lưu tâm tạo thành một mối liên quan giữa bọn họ. Lẽ nào...

Tề Lạc xoay dọc rồi lại xoay ngang Phi Quan Mật , mười ngón tay thoăn thoắt đẩy nhẹ khối gỗ, chỉ kịp nhìn thấy động tác ngón út của hắn hất nhẹ đẩy phần rìa một khối gỗ xoay hai vòng rồi dừng lại. Nếu có thể theo kịp động tác tay, rất dễ nhận ra Tề Lạc đang xoay Phi Quan Mật thành một chữ, một chữ này cũng chính là thân phận thật sự của hắn

Để chứng minh cho sự thông tuệ của Tề Lạc, Phi Quan Mật cách một tiếng, khối trụ nhỏ tự động thụt vào bên trong, sáu cạnh khối gỗ mở ra như cánh hoa. Tề Lạc nhếch mắt, xuyên qua chiếc mặt nạ có thể thấy được sự đặc ý trong ánh mắt

Hắn kéo khối gỗ hình trụ ra đặt qua một bên, theo đó mặt thư được cuộn tròn lớn hơn cộng thêm một chút liền lộ ra

Mặt giấy tuyên thành hơ trên ánh nến, bập bùng xém một góc rồi lan rộng. Nét mực nổi bật bị lửa ngầu nghiêng trở thành tro tàn. Tề Lạc phui tay, cười nhẹ

"Diệp Tư Đằng, lần này đề nghị của ngươi ruốt cuộc cũng có chút kích thích rồi"

"Đi điều tra những nghệ nhân được chọn điêu khắc bằng năm nay, mua được thì vùng bạc, mua không được thì giết. Bồn tọa muốn Đông Sở Yên Đồ sắp tới tẩm máu một phen"

Ân Hạo trong lòng không yên hỏi

"Giáo chủ, chúng ta có thể tin Diệp Tư Đằng không. Đối với Diệp gia bản giáo cũng đã gây hận không ít"

"Ngươi không cần lo lắng, bồn tọa tự có tính toán"

"Đương nhiên, tại Sở quốc bọn chúng là chủ, chúng ta là khách. Phản khách vì chủ cái giá phải trả e rằng rất nặng. Nhưng ngươi nghĩ xem, ta sẽ lấy thân phận gì để làm khách đây. Cấu kết Tề quốc là bồn tọa - giáo chủ của Thanh Vân giáo, nhưng khi đứng trên lãnh thổ của Sở quốc bồn tọa ắt phải mang một cái tên khác đủ danh chính ngôn thuận, đủ để hoàng đế Sở quốc...Á - khẩu - vô - ngôn "

"Không cần bồn tọa nói hết chứ"

"Giáo chủ anh minh, thuộc hạ lập tức thi hành"

-----H.o.a.i.T.h.u-----

Đông Sở Yên Đồ là lễ hội mùa đông được Sở quốc tổ chức hằng năm, mỗi lần sẽ kéo dài khoảng một tháng. Lễ hội mùa đông này không có ngày cố định, mà sẽ do hoàng đế Sở quốc ban bố tùy thuộc vào thời tiết để chọn ra thời điểm thích hợp, ba tháng trước khi Đông Sở Yên Đồ diễn ra các nghệ nhân điêu khắc bằng phải làm việc ngày đêm để kịp chuẩn bị cho lễ hội. Họ lấy các tảng băng từ sông Đông Hà thiết kế thành nhiều hình dáng khác nhau. Ngoài ra các vũ cơ cũng ra sức tập tuyện cho lễ hội, họ phải nhảy múa dưới thời tiết lên đến âm mười sáu độ ở ngoài trời.

Mặc dù công sức bỏ ra cho Đông Sở Yên Đồ không những hao tâm lại còn tốn tài nhưng bách tín Sở quốc rất đón chào và háo hức chuẩn bị, bởi vì điều này không những chứng minh sự phồn hoa của Sở quốc mà còn thể hiện quốc gia bọn họ là nơi tinh hoa tụ hội, tài lực hùng mạnh

Vân Diệp trong thời gian này cũng không thành thoi, nàng học viết và đọc chữ nơi này. Thời gian rảnh rỗi Sở Hiên sẽ dạy nàng kiếm pháp của Kỳ Lân Bảo Điện. Mặc dù thính giác và thị giác vẫn nhạy bén như trước, nhưng Vân Diệp nhận ra dị năng của nàng đang dần yếu đi và có lẽ sẽ biến mất trong một ngày không xa. Mặt thể là nơi kích thích con người bộc phát dị năng, vậy nếu không có mặt thể thì đương nhiên trong thân thể cũng dần triệt tiêu đi cái không vốn có.

Hôm nay Sở Hiên muốn dắt nàng đến phố Tùng Hoa, nơi này được coi là một kinh thành thu nhỏ của quận Càn Phong.

Xe ngựa dừng lại trước một cửa tiệm, tiểu nhị liếc mắt một cái liền thấy kí hiệu gió lốc trên cổ xe. Hắn nói lời xin lỗi với khách nhân đang xem hàng, vội vã chạy ra dừng lại trước mặt Sở Hiên một quãng quỹ sạp xuống

"Vương gia đại giá quang lâm, bồn tiệm không kịp tiếp đón...xin.."

Sở Hiên phất tay áo cắt ngang

"Được rồi, bà chủ của ngươi đâu"

"Phượng Cô cô đang ở bên trong kiểm tra lại đợt hàng vừa nhập, mời vương gia vào trong"

"Hừ, đừng xa như vậy làm gì, bồn vương là quý chắc"

Tiểu nhị lén lút nhìn vị cô nương đứng cạnh Càn vương, có vẻ tin đồn độc trên người vương gia đã được khắc chế là thật. Tiểu nhị thấp thòm dẫn đường đi lên phía trước kéo tấm cửa gỗ phủ rèm châu cúi đầu chờ Sở Hiên và Vân Diệp bước vào, sau đó mới khép cửa lại rồi đi theo phía sau.

Người được gọi là Phượng Cô là một phụ nhân trung niên, khéo mắt đuôi mày được trang điểm rất kĩ, trang phục sang trọng mà không quá phô trương. Bà ta thấy Sở Hiên liền làm lễ, cúi đầu gọi một tiếng

"Tham kiến vương gia"

"Miễn lễ"

Sở Hiền nắm lấy tay nàng kéo lên phía trước

"Ta muốn bà thiết kế y phục cho nàng để tham gia Đông Sở Yến Đồ lần này"

Lúc này Phụng Cô mới ngược mắt nhìn cô nương trước mặt.

"Gặp qua Vân cô nương"

Vân Diệp đáp lễ rồi chờ bà lên tiếng. Cũng không hỏi tại sao Phụng Cô này lại biết nàng họ Vân. Bà không dám nhìn lâu, ánh mắt không mang theo tia đánh giá mà đơn giản chỉ là phục tùng mệnh lệnh của Sở Hiền

"Mời vương gia cùng cô nương đến Tùng Lâm viện chọn một mẫu y phục, có một số mẫu vừa được thiết kế hai ngày trước dành riêng cho lễ hội năm nay"

Bên trong Tùng Lâm Viện có rất nhiều loại vải. Bởi vì tiết trời vào đông, nên đa số các loại vải chủ yếu để giữ ấm. Phụng cô đưa cho nàng một tập tranh vẽ, tranh cổ đại rất trừu tượng nhưng cũng đủ để Vân Diệp nhìn ra các mẫu y phục. Bản thân nàng mù tịt về thời đại này, lỡ như chọn y phục quá lố cũng không được, tầm thường cũng không xong. Ở một nơi có quá nhiều quy tắc như vậy, ngay cả trang phục không hợp lễ cũng sẽ dẫn đến không ít rắc rối, nên tốt nhất để cho Phụng cô giúp nàng chọn đại một mẫu nào đó

Sau khi chọn xong Sở Hiền lấy đi tập tranh

" Bà đã chọn bức nào "

" Thừa vương gia là mẫu áo có phần viền lông cừu ở nách tay "

Sở Hiền tìm thấy mẫu y phục như Phụng cô miêu tả xé đi mảnh giấy đó. Hắn vo tròn rồi vứt vào chậu than bên cạnh. Nhìn vẻ mặt kên kiệu kia liền có thể hiểu "đại gia đây muốn là độc nhất vô nhị"

Đừng nghĩ nam nhân nhìn có vẻ lãnh khốc này chỉ lo việc quân, hắn là một tên rất dễ tâm đến vẻ bề ngoài. Mỗi lần xuất ngoại kỳ thực chuẩn bị còn lâu hơn so với nàng

Nếu Sở Hiền đã chuẩn bị tới nước này thì việc muốn hắn dời tâm chuyển ý không mang nàng theo đến kinh thành là chuyện không thể. Thực tình Vân Diệp cũng rất muốn một lần chiêm ngưỡng cái gọi là hoàng cung trong truyền thuyết kia. Ngắm mỹ nữ, thưởng âm thực, xem đấu đá.

Chậc

Hấp dẫn, quá hấp dẫn

Tuy nhiên cái gì cũng phải có đánh đổi. Nàng muốn bước vào cái cổng hoàng cung kia thì phải mang cái trên người cái danh phận là muội muội của Sa đại nhân đây. Nhưng chỉ cần nghĩ đến tên tiện nam đó thôi là tiểu yêu tinh đã hận không thể dùng để giày mành liệt mà vả lên mặt hắn. Lại còn bắt nàng trước mặt bao nhiêu người gọi hắn một tiếng " ca ca " ...

Đột nhiên Vân Diệp nghĩ đến cái vị Bình Tây công chúa kia, nếu lúc trước nàng chết trong khe địa chấn có lẽ xuyên không liền có thể nhập vào thân thể nàng ta không chừng.

Cái thân phận không rõ ràng này thực khiến lòng nàng bất lực vô hạn

Bạn đang đọc truyện *Vân Diệp Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.